

သတ္တမ္မန်စာပေ

အချစ်နှင့်စွန့်စားရင်းလုံးချင်းထွာသင့်သင့်

ရွှေဘဝင်

ရေစွမတ်ည

BURMESE
CLASSIC
COM

Luc

သဏ္ဌာပွန်စာပေတိုက်

စင်တင်ကလောင်ရှင်

BURMESE
CLASSIC

com

ရွှေတင်

ခရစ္စမတ်ည

(အချစ်နှင့် စွန့်စားခန်းလုံးချင်းဝတ္ထုသန့်သန့်)

BURMESE
CLASSIC
COM

(၂၀ x x) ခုနှစ်၏ ဒီဇင်ဘာ(၂၅)ရက်ညကလေးမှာ..

သာနေသောလမင်းကလေးကတော့ ခရစ္စမတ်ကဗျာကလေး
တစ်ပုဒ်ကို လက်ဆောင်ပေးလျက်...

ည၏ နှင်းစက်ကလေးတွေက ရွက်စိမ်းကလေးတွေ
ပေါ်မှာ ခုန်ပေါက်ပျော်မြူးနေသည့် 'သုခ' ခြံကလေးထဲတွင်
မိသားစုလေးယောက် ခရစ္စမတ်ပွဲကလေးကို ကျင်းပနေကြ
သည်။

“သမီးနဲ့သား...”

“ဗျာ... ဒက်ဒီ”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ရှင်.. ဒက်ဒီ”

ဖခင်ဖြစ်သူ၏ ခေါ်သံကြောင့် စန္ဒရားတီးပြီး သီချင်းဆိုနေကြရာမှရပ်ကာ မိခင်နှင့်ဖခင်ရှိရာသို့ မောင်နှမ နှစ်ယောက်ထလာခဲ့ကြသည်။

ဒီနှစ်တွင် ကျရောက်သော ခရစ္စမတ်နေ့ကလေးသည် ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးမင်းမြတ်သူ၏ အသက်(၅၀)နှစ်ပြည့် မွေးနေ့ကလေးဖြစ်သလို တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် သမီးဖြစ်သူ ခရစ္စမတ်လရိပ်၏(၂၀)ပြည့် မွေးနေ့ကလေးလည်းဖြစ်သည်။

ကျွန်မတို့မိသားစုဘဝလေးကို ပြောရမည်ဆိုလျှင် ဒက်ဒီဦးမင်းမြတ်သူမှာ ရှေးဟောင်းသမိုင်းသုတေသနတွေ ပြုစုနေသော ပညာရှင်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး၊ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းရောင်းဝယ်ရေးဆိုင်ကြီးကို ဖွင့်လှစ်ထားသူလည်းဖြစ်သည်။ ဒက်ဒီမှာ မိဘများလက်ထက်ကတည်းက ချမ်းသာကြွယ်ဝသူများဖြစ်ခဲ့သောကြောင့် ဒက်ဒီသူဝါသနာပါသော ရှေးဟောင်းပစ္စည်းရှာဖွေရေးတွေကို စီးပွားရေးသက်သက်မလုပ်ခဲ့ပါ။ မာမီဒေါ်တင်တင်ခန့်

သစ္စာမွန်စာပေ

မှာလည်း မိုးကုတ်သူပီပီ ကျောက်လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်လျက် စီးပွားရေးကို ရပ်တည်နေသူဖြစ်၏။

နှစ်ဖက်မိဘတွေ၏ ချမ်းသာအမွေကို ဆက်ခံကြတဲ့ ကျွန်မတို့မိသားစုဘဝမှာ ပူပင်စရာရယ်လို့ မရှိခဲ့ပေ။ မိဘများကချမ်းသာကြသလို ကျွန်မတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်မှာလည်း.. ပညာရေးဘက်တွင် မညံ့ခဲ့ပါ။

ကျွန်မဆိုလျှင် စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ရခဲ့ပြီး၊ မောင်လေးသူရဇော်မှာလည်း ရေကြောင်းတက္ကသိုလ်တက်နေသူ..

“ဒီနေ့ဟာ ဒက်ဒီရဲ့ ရွှေရတုမွေးနေ့ကလေးကို ရောက်ပြီဆိုတော့.. သမီးနဲ့သားကို ထူးထူးခြားခြား မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးရမယ်”

ကျွန်မနှင့် မောင်လေးသူရဇော်တို့မှာ ရွှေရတုမွေးနေ့လက်ဆောင်လေးကို စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ရှာဖွေနေမိသည်။

“တင်ရေ.. ယူခဲ့ပါကွာ”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဟုတ်ကဲ့... ကိုမင်း”

မာမိလက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ရွှေရောင်ယွန်းအစ်ဘူးလေးကို ဒက်ဒီလက်ထဲသို့ပေးလိုက်သည်။ ဒက်ဒီရွှေယွန်းအစ်ဘူးလေးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ...

“ဟင်...”

ကျောက်စိမ်းရောင် တဖျပ်ဖျပ်တောက်နေသော နဂါးရုပ်ကလေးနှစ်ရုပ်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အရွယ်အစားမှာ... (၂)လက်မ သာသာလောက်ပင်ရှိ၏။

“ဒီကျောက်စိမ်းနဂါးရုပ်လေးဟာ... ဒက်ဒီတို့ ဘိုးဘွားမျိုးဆက်(၇)ဆက်တိတိ ထိန်းသိမ်းခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းလေးပဲကွဲ့... ဒက်ဒီ ဖခင် အသက်(၅၀)ပြည့်တုန်းက ဒက်ဒီကို လွှဲပြောင်းပေးခဲ့တာ ထိုနည်းတူစွာပဲ အရင်ဘိုးဘွားတွေလည်း သူတို့သက်တမ်း(၅၀)ပြည့်ခဲ့ရင် ခုလိုလွှဲပြောင်းပေးခဲ့ကြရတယ်... တကယ်လို့ လွှဲပြောင်း ပေးခဲ့သူဟာ အသက်(၅၀)မပြည့်ခင် တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်သွားခဲ့ရင် ဇနီးဖြစ်သူ ခင်ပွန်းဖြစ်သူတွေက ဆက်ပြီးနောက်မျိုး

သစ္စာမွန်စာပေ

ဆက်ကို လွှဲပေးခဲ့ကြရတယ်... မျိုးဆက်(၇)ဆက်ရဲ့ နှစ်တွေကို ရေတွက်ရင် ဒီပစ္စည်းလေးဟာ နှစ်ပေါင်း(၃၀၀)နီးပါးလောက်ရှိပြီ”

“ဒက်ဒီ...”

“ဘာလဲ... သမီး”

“ဒီနဂါးရုပ်ကလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး... ဘိုးဘွားတွေမှာ ရာဇဝင်ကလေးတစ်ခုတော့ ရှိမှာပေါ့နော်”

“သိပ်ပြီးရှိတာပေါ့ကွယ်... ဒက်ဒီစာကြည့်ခန်း စားပွဲရဲ့ အောက်ခြေမှာ အံ့ဝှက်ကလေးတစ်ခုရှိတယ်... ဒီအံ့ဝှက်ကို ဖွင့်ဖို့အတွက် စားပွဲပေါ်မှာ အင်္ဂလိပ်စာလုံး(၅)လုံးရေးထားတယ်၊ (x x x + +)တဲ့ အဲဒီစာလုံးငါးလုံးအနက် (+ + +)ဆိုတဲ့ စာလုံး(၃)လုံးကို နှိပ်မှသာ ဖွင့်လို့ရမယ်၊ ဒီအံ့ဝှက်ထဲမှာ သမီးတို့ ဘိုးဘွားတွေရဲ့ ကျောက်စိမ်းနဂါးရုပ်ကလေးအကြောင်း ရေးထားတဲ့ ရာဇဝင်ရှိတယ်... သမီးနဲ့သား ဖတ်ချင်တဲ့နေ့ကျရင် ဖွင့်ပြီးဖတ်ကြပေါ့”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဒက်ဒီ၊ ကျောက်စိမ်းနဂါးရုပ်လေးတွေကို သမီးတို့က သိမ်းထားရတော့မှာလား”

“ဒီနေ့ကစပြီး.. သမီးတို့ဆက်ပြီးထိန်းသိမ်းရမယ်၊ ဘိုးဘွားပိုင်ပစ္စည်းတွေဖြစ်သွားပြီလေ”

“ဒက်ဒီရယ်.. စိတ်ချရတဲ့နေရာဆိုလို့ ဒက်ဒီခုထားတဲ့ နေရာပဲရှိတော့ အဲဒီမှာပဲထားလို့ မရဘူးလား”

“ငါ့သားထားချင်ရင်.. ဆက်ပြီးထားပေါ့”

“မမသဘောကရော...”

“ဒက်ဒီနေရာလေးဟာ အလုံခြုံဆုံးပဲ...”

“ကဲ.. ဒါဖြင့် သွားပြီးထားကြရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျွန်မတို့(၃)ယောက် ဒက်ဒီစာကြည့်ခန်းကို ဘက်ခွဲကြပြီး.. ဒက်ဒီပြောသည့်အတိုင်း အံ့ဂုက်ကိုဖွင့်ကာ ကျောက်စိမ်းနဂါးရုပ်လေးကို ပြန်ပြီးသိမ်းဆည်းလိုက်ကြသည်။

အိမ်အပြင်ဘက် ထင်းရှူးပင်တွေဆီမှ တိုးဝှေ့လာသော

ဒီဇင်ဘာဆောင်းလေလေးမှာ အေးစိမ့်နေလေသည်။တောင်ပေါ်ဒေသ၏ ဒီဇင်ဘာညကလေးကတော့ အပြင်တွင်ရေခဲအမှတ်ကို ရောက်နေသလားပင် မှတ်နေရသည်။

ကျွန်မတို့မိသားစု နေထိုင်သော အိမ်ကလေးမှာအေးချမ်းသာယာမှုရှိပေမယ့်.. လူနေရပ်ကွက်နှင့်ဝေးသော နေရာလေးဖြစ်သည်။ ဘိုးဘွားပိုင်အိမ်ကလေးဖြစ်သောကြောင့်.. ဒက်ဒီ ပြင်ဆင်ပြီး နေထိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်မတို့ခြံကလေးမှ မြို့ဘက်ကို သွားမယ်ဆိုလျှင် တစ်နာရီကျော်လောက် ကားနှင့်သွားရသည်။ ကျွန်မတို့အိမ်တွင် ခြံစောင့်ကိုစံအိုက်၊ ခြံအလုပ်သမား စိုင်းဆေးထူ၊ စိုင်းစေးစံနှင့် ဒေါ်နန်းတို့နေထိုင်ကြသည်။ ကျွန်မတို့ခြံနှင့်ကပ်လျက် လိမ္မော်ခြံ တစ်ခြံ၊ စိုက်ပျိုးထားပြီး.. ခြံအလုပ်သမား(၁၀)ဦးကတော့ လိမ္မော်ခြံထဲတွင် သီးသန့်နေထိုင်လျက်...

“ဒက်ဒီကို သမီးစကားလေးတစ်ခွန်းလောက် မေးချင်တယ်.. သမီးမေးတာဟာ ဒက်ဒီစိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မယ်

ဆိုရင် မဖြေပါနဲ့နော်”

“သမီးလေး.. မေးချင်တာကို မေးပါ”

“ဒက်ဒီဟာ.. တစ်ဦးတည်းသော သားနော်”

“ဟုတ်တယ်လေ.. ဘာဖြစ်လို့လဲသမီး”

“သမီး မနေ့ညနေတုန်းက ဒေါ်နန်းနဲ့ဈေးကိုလိုက်သွားတာ.. ဒက်ဒီမျက်နှာနဲ့ အရမ်းကိုတူတဲ့ လူတစ်ယောက်သမီးကို စကားလာပြောတယ်”

“ဟင်.. သူ.. သူ ဘာတွေပြောသွားလဲ”

“သူဟာ.. သမီးဦးလေးတဲ့ ဒက်ဒီညီလို့ပြောတယ်၊ သူ့နာမည်က မင်းလတ်သူတဲ့..”

“တောက်.. ဒီအန္တရာယ်ကောင် ထောင်ကလွတ်လာပြီကိုး”

ကျွန်မစကားကြောင့် ဒက်ဒီမျက်နှာတွင် ခက်ထန်မှုတွေ ထင်ဟပ်သွားသည်။

“သူပြောတာ.. ဟုတ်လား ဒက်ဒီ”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဟုတ်တယ် သမီး.. သူဟာ ဒက်ဒီနဲ့နာရီပိုင်းခြားပြီး မွေးခဲ့တဲ့ အမွှာညီပဲ.. ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အကျင့်စရိုက် ဆိုးတွေနဲ့ ပျက်စီးခဲ့တဲ့လူလေ.. သူ့ကြောင့် သမီးဘွားဘွားပိုင်တဲ့ခြံကြီးကို သူများလက်ထဲထည့်ပေးလိုက်ရတာကွဲ့.. ဒက်ဒီတို့ နေတဲ့ခြံနဲ့အိမ်က သမီးဘိုးဘိုးပိုင်ဆိုင်တဲ့ ခြံနဲ့အိမ်။ သူ့ကိုရသင့် ရထိုက်တဲ့အမွေတွေကို တရားဝင်လွှဲပေးခဲ့ပြီးပါပြီ။ သူ့မိုက်ပြစ် နဲ့သူ့လုပ်ရပ်ကြောင့် ခုလိုအခြေအနေမဲ့ဘဝကို ရောက်ခဲ့တာ.. မိဘတွေဘက်က သားတစ်ယောက်ပေါ်မှာ ထိုက်သင့်တဲ့တာဝန် ကျခဲ့သလို.. အစ်ကိုတစ်ယောက်အနေနဲ့လည်း သူ့ဘဝကို ပြုပြင်နိုင်သလောက် ပြုပြင်ပေးခဲ့ပြီးပြီ။ ဒါပေမယ့် သမီးတို့ ဦးလေးရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့ အကျင့်စာရိတ္တကို ဘယ်လိုမှပြုပြင်လို့ မရတာကြောင့် ဒက်ဒီဘဝထဲက အပြီးအပိုင်မောင်းထုတ် လိုက်သလို.. သမီးတို့ဘဝမှာလည်း အကျင့်ပျက်ဦးလေးတစ် ယောက်ကို မေ့ထားစေချင်တယ်”

“နောက်ပြီး.. သူက သမီးကို မေးတာတစ်ခုရှိသေး

သစ္စာမွန်စာပေ

တယ် ဒက်ဒီ”

“ဘာများလဲ... သမီး”

“မင်း ဒက်ဒီအသက်(၅၀)ပြည့်သွားပြီလားတဲ့...”

“ဟင်...”

ကျွန်မစကားကြောင့် ဒက်ဒီမျက်နှာတစ်ချက်ပျက်သွားပြီး၊ နောက်မှဟန်ဆောင်ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကဲပါ... သူ့အကြောင်းတွေကို ပြောမနေနဲ့ ဒက်ဒီနဲ့ သမီးမွေးနေ့လေးကို ကျင်းပလိုက်ရအောင်”

ဒက်ဒီ... ကျွန်မနှင့်မောင်လေးပဲခုံးကို ဖက်ပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ ဒက်ဒီ၏ ရွှေရတုမွေးနေ့ပွဲလေးကို အပြင်လူတစ်ယောက်မှ ဖိတ်ထားခြင်းမရှိဘဲ... အိမ်တွင်းမိသားစုကလေးနှင့် ရှမ်းခေါက်ဆွဲလုပ်စားကြခြင်းဖြစ်၏။

“ပူး...”

ဒက်ဒီ မွေးနေ့ကိတ်ဖယောင်းတိုင်လေးကို မှုတ်ပြီး၊ မိသားစုအားလုံးကို မွေးနေ့ကိတ်ကလေးကို တစ်ဖွန်းစီခွဲကျွေး

ပြီး၊ ရှမ်းခေါက်ဆွဲကို မိသားစုပျော်ပျော်ပါးပါးစားနေကြစဉ်...

“ပူး... ကျွီ”

“ဟင်...”

ခြံထဲကို ကားတစ်စီး မောင်းဝင်လာသံ ကြားသောကြောင့် ဒက်ဒီအိမ်ပေါက်သို့ ထွက်ကြည့်ပြီး၊ ချက်ချင်းပြန်ဝင်လာကာ...

“ဟင်... သမီး... သား”

“ဒက်ဒီ”

“ကိုမင်း...”

ဒက်ဒီမျက်နှာတွင် စိုးရိမ်မှုတွေနှင့် ကျွန်မတို့ကိုလှမ်းခေါ်ပြီးနောက်...

“သမီးတို့... အိမ်နောက်ပေါက်စာနေ ထွက်သွားကြတော့...”

“ဒက်ဒီ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နောက်မှမေး... မြန်မြန်သွားကြ”

ဒက်ဒီဆီမှ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတာ မသိရဘဲ၊ ကျွန်မတို့ကို အိမ်နောက်ဘက်ပေါက်မှ အတင်းပြေးထွက်ခိုင်းလေသည်။

“ဝူး.. . ကျီ”

ကျွန်မနှင့် မောင်လေးမှာ မာမီလက်ကိုဆွဲကာ ပြေးခဲ့သလို အိမ်မှာရှိကြတဲ့လူတွေလည်းပြေးခဲ့ကြသည်။

“တစ်ယောက်မှ မလွတ်စေနဲ့ဟေ့.. . လိုက်ကြစမ်း”

ကျွန်မတို့နောက်ဘက်မှ အော်ဟစ်သံများကြားရပြီး၊ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ.. . ကျွန်မတို့ နောက်သို့လူတစ်သိုက် သေနတ်ကိုယ်စီနှင့် ပြေးလိုက်လာနေကြသည်။

“ဒိုင်.. . အ”

“မာ.. . မီ”

သေနတ်သံတစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာပြီး၊ မာမီကိုထိမှန်ကာ ခွေကျသွားသည်။

“သ.. . သ.. . မီး.. . သား.. . သား.. . ပြေး.. . ပြေး”

နောက်မှလိုက်လာသူများ.. . ကျွန်မတို့နားသို့ နီးကပ်လာနေပေမယ့် ကျွန်မနှင့်မောင်လေးမှာ မာမီကိုအတင်းဆွဲထူပြီး ပြေးဖို့ ကြိုးစားကြသော်လည်း.. .

“သွား.. . သွား.. . ကြစမ်း”

“မာမီ.. .”

ကျွန်မတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို တွန်းလွှတ်ပြီး.. . မာမီ မြေပြင်ပေါ်သို့ မှောက်ရက်ကျသွားတော့သည်။

“မမ.. .”

“မောင်လေး”

မောင်လေး.. . ကျွန်မလက်မောင်းကို အတင်းဆွဲပြီး၊ လိမ္မော်ခြံဝန်းထဲသို့ ပြေးဝင်ခဲ့ရင်း မြင်းဖောင်းသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။

“မမ.. . တက်.. .”

ကျွန်မတို့ မောင်နှမအတွက် မြင်းနှင့်မစိမ်းကြပါ.. . ငယ်စဉ်ကတည်းက မြင်းနှင့်ရင်းနှီးသူတွေမို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်

မြင်းတစ်ကောင်စီနှင့် ဒုန်းစိုင်းထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

“ဒိုင်း.. ဒိုင်း.. ဒိုင်း”

ကျွန်မတို့ နောက်ဘက်မှ သေနတ်သံများဆက်တိုက် ထွက်ပေါ်လာပြီး.. လိမ္မော်ခြံအလွန်တောင်ကြားလမ်းကလေး သို့အရောက်.. ကျွန်မနောက်တွင် မောင်လေးမြင်းကပ်ပါလာ ပြီး၊ နောက်မှ ဆိုင်ကယ်သံများကိုပါ ထပ်ပြီးကြားလိုက်ရပြန် သည်။ ကျွန်မတို့ဆီကို ရောက်လာကြသော လူဆိုးတွေမှာ.. အင်အားအပြည့်လက်နက်အပြည့်နှင့် ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ် မည်။

“ဒိုင်း.. ဒိုင်း.. ”

“မ.. မ”

“ဟင်.. မောင်.. လေး”

မောင်လေးနှင့်အတူ မြင်းပါ တလိမ့်ခေါက်ကွေးကျသွား တာကို ကျွန်မတွေ့နေရပေမယ့်.. ကျွန်မမောင်လေးကို ကယ် ခွင့်မရလိုက်တော့ပါ။

===== သစ္စာမွန်စာပေ =====

“တောက်...”

ကျွန်မ မျက်ဝန်းထဲတွင် မျက်ရည်ဥတွေကို အံ့ကြိတ်ရင်း အမှောင်ထု လွှမ်းခြုံထားသော တောလမ်းထဲကို ပြေးဝင်ခဲ့ရလေ ပြီ.. ကျွန်မတို့မိသားစု၏ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျခဲ့သော ဒီဇင်ဘာ ခရစ္စမတ်ညကလေးတစ်ညပါ။

“ဖြောင်း.. ဝုန်း”

“အမေ...”

ကျွန်မခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး မြင်းပေါ်မှ လွင့်စင်ကျသွား ပြီး မြေပြင်ပေါ်သို့ အရောက်...

“အ...”

ကျွန်မညာဘက်ခြေထောက်မှာ နာကျင်နေပြီး အားယူ ထလိုပင်မရ။

“ချောက်.. ဝူး...”

ကျွန်မ ရှေ့မှ ဆိုင်ကယ်မီးရောင်တွေက မျက်နှာကို ထိုးထားကြလေသည်။

===== သစ္စာမွန်စာပေ =====

“ဟား...ဟား...ဟား...”

“ခရစ္စမတ် နတ်သမီးလေးက ခုလိုကျတော့လည်း..
သမင်ပျိုလေးကျနေတာပဲ”

“ဟေ့ကောင်တွေ ငါတို့အတွက်ခရစ္စမတ်ပွဲလေးကို
အလှပဆုံး ကျင်းပလိုက်ရအောင်”

“လူ..လူယုတ်မာတွေ.. အနားမကပ်ကြနဲ့နော်”

ကျွန်မဆီကို လူဆိုး(၃)ယောက် တဏှာရမ္မက်ကြီးစိုး
နေသော မျက်လုံးတွေနှင့် ချဉ်းကပ်လာပြီး...

“ဒုတ်.. အီ.. ဘုတ်”

“ဟယ်...”

ကျွန်မ နားသို့လာနေသော (၃)ယောက်ထဲမှ အလယ်မှ
တစ်ယောက် ရှေ့သို့မှောက်ကျသွားသဖြင့်.. ကျွန်(၂)ယောက်
မှာ သူတို့ခါးကြားမှ သေနတ်ကိုဆွဲထုတ်စဉ်...

“ဒုတ်.. ဒုတ်...”

“အ.. အင့်...”

လူဆိုး(၂)ယောက်၏ ခါးမှသေနတ်တွေ အပြင်သို့
မထုတ်နိုင်ခင်.. (၂)ယောက်လုံးခွေကျသွားတော့သည်။

“ပစ်စမ်းကွာ...”

“ဒိုင်.. ဒိုင်.. ဒိုင်...”

ဆိုင်ကယ်ပေါ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သူများမှာ တွေ့မြင်သမျှ
ကို စွတ်ပြီးပစ်နေလေသည်။ သူတို့ကို တိုက်ခိုက်နေသောသူမှာ
ဘယ်ဆီ ဘယ်ကမှန်းမသိ။

“ဒုတ်.. အား...”

ဆိုင်ကယ်သမားတစ်ဦးမှာ ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှပင် မှောက်
ကျသွားပြန်သည်။

“ဦး.. ကျီ”

နောက်ထပ်ကားတစ်စီးနှင့် သေနတ်သမားတွေပါ
ထပ်ရောက်လာကြပြန်သည်။ ထိုအချိန်တွင် လူတစ်ယောက်..
ကျွန်မအနားရောက်လာပြီး...

ကျွန်မ ကိုယ်လုံးကလေးကို ပွေ့မပြီး၊ တစ်ဖက်သစ်ပင်

ကွယ်သို့ ခေါ်သွားခဲ့သော်လည်း ထိုလူကို အမှောင်ထဲတွင်ဘယ်သူမှ မမြင်ရပါ။ သန်မာလှသောလူတစ်ယောက်ဆိုတာတော့ သိလိုက်ရသည်။

“မင်းလက်တွေ ငါ့ကို မြဲအောင်ဖက်ထားနိုင်တယ် မဟုတ်လား...”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့...”

“ငါ့ကျောပေါ်ကနေ သိုင်းပြီးဖက်ထားတော့...”

ကျွန်မလည်း သူပြောသည့်အတိုင်း နောက်ကျောမှသိုင်းဖက်ထားလိုက်သလို...

“ဦး...”

“အပူ...”

ကျွန်မ... သူနှင့်အတူ လေထဲတွင်လွင့်ပါသွားတော့သည်။

“ဒိုင်း... ဒိုင်း... ဒိုင်း...”

သေနတ်သံများကို ကြားရပေမယ့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်

ကျန်ခဲ့လေသည်။ ကျွန်မမှိတ်ထားသော မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်တော့ တောင်ကုန်းမြင့်လေးတစ်ခုသို့ ရောက်နေလေပြီ။ ကျွန်မအတွက် အန္တရာယ်စက်ကွင်းမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီလို့ပဲ ထင်မှတ်ရတော့မည်။

အခန်း ◀ ○ ▶

“ဟင်...”

ကျွန်မပါးပြင်ထက်ပေါ်သို့ အေးစက်လှသောအထိအ
တွေ့ကျရောက်တာကြောင့် မျက်လုံးကိုဖွင့်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့
စိမ်းလန်းသော သစ်ပင်ကြီးများနှင့် ရောင်စုံငှက်ကလေးများကို
တွေ့မြင်နေရသည်။

ညအမှောင်ထဲမှ သူခေါ်လာစဉ်က ခုလိုမြင်ကွင်းမျိုး
တွေကို ကျွန်မ မတွေ့ခဲ့ရပါ။ ကယ်တင်လာတဲ့ သူ၏မျက်နှာ
ကိုပင် ကျွန်မဝေဝေဝါဖြစ်နေဆဲ...

===== သစ္စာမွန်စာပေ =====

ခရစ္စမတ်ည ❀

၂၁

သူနေထိုင်တဲ့ တဲလေးပေါ်ကိုတင်ထားပြီး ကျွန်မကို
အိပ်ဖို့စကားသာပြောပြီး.. ကျွန်မနားကနေ သူထွက်သွားတာ
ခုချိန်ထိ သူ့ကိုမတွေ့ရသေးပါ။

“ကျွန်မဘယ်ကို ရောက်နေတာလဲ.. သူကရော ဘယ်
လိုလူလဲ...”

“အား.. ကျွတ်.. ကျွတ်”

ကျွန်မ ညာဘက်ခြေထောက်လေးကို လှုပ်ကြည့်လိုက်
ရာ အရမ်းကို နာကျင်နေသည်။ ကျွန်မ ခြေထောက်သုံးစားမရ
အောင်ဖြစ်သွားပြီလားဆိုတာကို မတွေးနိုင်.. ဒက်ဒီ၊ မာမီနှင့်
မောင်လေးတို့ ပုံရိပ်တွေကို မျက်လုံးထဲတွင် ပြန်ပြီးမြင်ယောင်
ကာရင်ထဲမှာ အရမ်းကိုနာကျင်နေတော့သည်။

“ကျွန်မတို့မိသားစုကို ဒုက္ခပေးလိုက်တာ ဘယ်သူလဲ၊
ဘယ် အပြီးကြောင့် ခုလိုရက်စက်ခဲ့ရတာလဲ”

“မင်း.. နိုးပြီလား...”

===== သစ္စာမွန်စာပေ =====

“ဪ... ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

သူ့လက်ထဲမှာ ကျွန်မအတွက် မျက်နှာသစ်ဖို့ရေနှင့် မျက်နှာသုတ်ပဝါလေးကို ကိုင်ထားပြီး၊ ကျွန်မရှေ့တွင်ချပေး တော့မှ သူ၏မျက်နှာကို ကျွန်မသေသေချာချာကြည့်မိလိုက် သည်။

အသားညိုညို မျက်နှာသွယ်သွယ် မျက်လုံးနှာတံတို့မှာ ကြည့်ကောင်းလှသော လူတစ်ယောက်... နှုတ်ခမ်း... မှတ် ဆိတ်မွေးတွေကြောင့် ခက်ထန်သလို အသွင်ဆောင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒီနေရာဟာ မင်းအတွက် လုံခြုံစိတ်ချရဆုံးနေရာလေး တစ်ခုလို့သတ်မှတ်ထားပါ”

“ကျွန်မ... ဘယ်ကိုရောက်နေတာလဲ ဟင်”

“ဒီနေရာဟာ ဘယ်လိုနေရာဆိုတာကိုတော့ အမည် တပ်လို့မရဘူး... တစ်ခုတော့ပြောနိုင်တယ်”

“ဒေါနတောင်တန်းရဲ့ ငြိမ်းချမ်းလှတဲ့နေရာလေးတစ်ခု ပဲ...”

ကျွန်မ... သူပြောသည့် ဒေါနတောင်တန်းလေးကို ကြားဖူးပေမယ့် ရောက်ခဲ့ဖူးခြင်းတော့ မရှိပါ။

“ကျုပ်ဟာ... မင်းကို အန္တရာယ်ပြုမယ့်သူ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာတော့ မင်းစိတ်ချယုံကြည်စွာနဲ့နေပါ။ ကဲ... မျက်နှာသစ် လိုက်ပါဦး၊ မင်းကိုကြည့်ရတာ ညကအဖြစ်အပျက်တွေအတွက် စိတ်တွေချောက်ချားပြီး အိပ်မရဘူးနဲ့တူတယ်... မင်းစားဖို့ ငါတစ်ခုခု သွားပြီးလုပ်လိုက်ဦးမယ်”

ကျွန်မသည် သူချပေးခဲ့သော ရေနှင့်မျက်နှာသစ်ပြီး... သူ့ကိုလှမ်းပြီးကြည့်တော့ တဲလေးနှင့် သိပ်မကွာသော၊ မီးဖိုတဲ လေးထဲသို့ဝင်သွားပြီး ခဏအကြာတွင် ကောက်ညှင်းပူပူလေး နှင့် ငါးကင်လေးကို ယူလာသည်။

“မင်းစားချင်စိတ်မရှိလည်း စားလိုက်ပါ... ပြီးရင် မင်း

ခြေထောက်ကို ဆေးစည်းရမယ်”

“ရှင်...”

ကျွန်မ သူစားဖို့ပေးသွားသော အစားအစာတွေကို စိုက်ကြည့်ပြီး၊ ရင်ထဲမှာ နာကျင်မှုတွေ ဝမ်းနည်းမှုတွေကြောင့် စားချင်စိတ်ကင်းဝေးနေပေမယ့်... ကျွန်မ ဆက်ပြီးအသက်ရှင်ဖို့လိုအပ်သည်ကို သဘောပေါက်ပြီး... သူပေးခဲ့သော အစားအသောက်တွေကို စားလိုက်သည်။

“မင်းခြေထောက်က ခြေဆစ်လွဲတာပါ... ချက်ချင်းကြီးတော့ လမ်းလျှောက်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး... အပြင်ကိုလျှောက်ချင်ရင် ငါကူတွဲပေးမယ်”

“အစ်ကို နာမည်လေးကို သိပါရစေ”

“ကျုပ်နာမည်က ဗန်ဒါလို့ခေါ်တယ်... မုဆိုးတစ်ဦးပေါ့ကွာ...”

“ကျွန်မကို အခုလိုကယ်ခဲ့တာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုအတိုင်း ဆောင်ရွက်လိုက်ရတယ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပါ... မင်းခေါင်းထဲမှာ ကျုပ်ကယ်ခဲ့တာကို တွေးမနေပါနဲ့... မင်းတွေးရမှာက မင်းရှေ့ဆက်ပြီး ဘာလုပ်မလဲဆိုတာပဲ တွေးပါ”

“ကျွန်... ကျွန်မ... ဘာလုပ်ရမလဲ”

ဗန်ဒါရဲ့အမေးစကားကြောင့် ကျွန်မ မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းသွားခဲ့ရသည်။ ကျွန်မဘဝတွင် ရက်စက်လှသည့် လူတစ်စုကြောင့်... ကျွန်မ၏ မိသားစုဘဝကလေး ပြိုကွဲပျက်စီးသွားခဲ့ပြီမဟုတ်လား...

“မင်း ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တာလဲ... မင်းနာမည်ကို ငါဘယ်လိုခေါ်ရမလဲ...”

“ကျွန်မကခရစ္စမတ်လရိပ်လို့ ခေါ်ပါတယ်... ကျွန်မကို အန္တရာယ်ပြုတဲ့သူတွေ... ကျွန်မမိသားစုကို ရက်စက်ခဲ့တဲ့သူတွေကို ကျွန်မ မသိဘူး၊ သူတို့ ဘာကြောင့် ခုလိုရက်စက်မှုကြီးကို

ကျွန်းလွန်တယ်ဆိုတာလည်း ကျွန်မ မသိပါဘူး”

ကျွန်မပြောတဲ့စကားများကို ကိုဗန်ဒါသေသေချာချာ
နားထောင်လျက်...

“မင်း မိသားစု အသက်ရှင်လျက်ရော ရှိနိုင်ပါ့မလား”

“ကျွန်မ ဘာမှမပြောတတ်ဘူး.. သူတို့လက်ထဲရောက်
သွားပြီဆိုရင်တော့ မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့သွားပါပြီ”

“မင်း.. ဒဏ်ရာသက်သာအောင်တော့ နေလိုက်ဦး
ပေါ့၊ မင်း သွားနိုင်လာနိုင်ပြီဆိုရင်.. မင်းအိမ်ကို ငါပြန်ပြီးပို့ပေး
မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့.. အစ်ကို”

သူ အပြင်ကို ပြန်ပြီးထွက်သွားတော့.. ကျွန်မဝါးလုံး
တိုင်ကလေးကို မှီကာ.. ကျွန်မ မိသားစုကံကြမ္မာကဲ့ ဆုတောင်း
နေမိလိုက်သည်။ ကျွန်မ မျက်လုံးထဲတွင် သေနတ်ဒဏ်ရာနှင့်
လဲကျခဲ့သော မာမိနှင့် မောင်လေးတို့၏ ကံကြမ္မာဆိုးပုံရိပ်ကြီး

သည် ကျွန်မနှလုံးသားထက်မှာ ဘယ်သောခါမှ ဖျောက်ပစ်
လို့ရနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။

ကျွန်မတို့ မိသားစုကမ္ဘာလေးကို ဖျက်ဆီးခဲ့သောသူ
တွေအတွက် ကျွန်မမျက်ရည်တွေနှင့် အဆုံးမသတ်ဘဲ.. ပြန်
လည် လက်စားချေရန် မှန်ကန်သော ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို
ချလိုက်မိတော့သည်။

အခန်း ◀ ၂ ▶

“မင်းရင်ထဲမှာ.. ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ခိုင်ခိုင်မာမာ ချပြီးပြီလား.. ခရစ္စမတ်”

ဗန်ဒါ.. သူတောထဲမှ ဖမ်းလာသော ယုန်သားလေးကို မီးကင်ရင်း လှမ်းမေးလိုက်သောစကားကြောင့် ကျွန်မ ညနေခင်း အိပ်တန်းဝင်ဖို့ပြင်နေကြသော ကျေးငှက်ကလေးတွေဆီမှ အကြည့်အာရုံကို ပြောင်းပြီး၊ ဗန်ဒါမျက်နှာလေးကို ငေးကြည့် မိလိုက်သည်။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရက်ရှည်ကာလလေးတွေကို ဖြတ်

သစ္စာမွန်စာပေ

ခရစ္စမတ်ည

၂၉

ကျော်လာကြသူများ ဖြစ်သောကြောင့် သူစိမ်းဆန်လှသော.. အလွှာကလေးတွေ ခဝါချခဲ့ပြီးလို့ ဆိုနိုင်သည်။

“ကျွန်မ.. သူတို့ကို လက်စားပြန်ပြီးချေချင်တယ်”

“ကိုယ့်မိသားစု ကိုယ့်ဘဝကို ရက်စက်ခဲ့သူတွေကို လက် တုံ့ပြန်ချင်တယ်ဆိုတာ.. မင်း ဆုံးဖြတ်ချက် မမှားပါဘူး၊ ဒါပေ မယ့် လက်စားချေတဲ့ပုံစံ (၂)မျိုးရှိတယ် ခရစ္စမတ်”

“ဘယ်လို(၂)မျိုးလဲ.. ကိုဗန်ဒါ”

“ဥပဒေဘောင်အတွင်းက လက်စားချေခြင်းနဲ့ ဥပဒေ ဘောင်အပြင်ကနေ လက်စားချေခြင်းပဲ.. ခရစ္စမတ်က ဘယ်လို ပုံစံနဲ့ လက်စားချေချင်တာလဲ”

“ကျွန်မကတော့ ဘာကိုမှ မရွေးချယ်တတ်ဘူး.. သူတို့ ကို လက်စားချေရရင် ကျေနပ်တယ်”

“ခရစ္စမတ်.. နောက်တစ်ချက်တော့ စဉ်းစားစရာရှိ တယ်နော်.. မင်းတို့မိသားစုပေါ်မှာ ရက်စက်ခဲ့ကြတဲ့သူတွေဟာ သာမန်အဆင့်ရှိတဲ့ လူဆိုးလူမိုက်တွေတော့ မဟုတ်ဘူး.. ပြီး

သစ္စာမွန်စာပေ

တော့ မင်းအသက်ရှင်နေတာကို သိနေရင်. . ဆက်ပြီး အသက်ရှင်ခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်ဘူးနော်”

ဗန်ဒါစကားကြောင့် ကျွန်မစဉ်းစားတွေဝေသွားသည်။ ကျွန်မ စိတ်ခံစားချက်တွေနှင့် လက်စားချေခြင်းကို ရှေ့တန်းတင်ထားပေမယ့်. . တကယ်တမ်းလက်စားချေဖို့အတွက် ကျွန်မဘက်မှာ အင်အားမရှိ. . ယောက်ျားသား လူဆိုးတွေကို ကျွန်မဘယ်လိုပုံစံနှင့် လက်စားချေမလဲ. . .

“ဟူး. . .”

ကျွန်မ. . သက်ပြင်းပူလေးကို မှုတ်ထုတ်ရင်း အဝေးမှ မှိုင်းယုယုတောင်တန်းကြီးကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“ခရစ္စမတ်ရော. . ယုန်သားကင်လေး စားလိုက်ဦး။ ပြီးတော့ ခေါင်းထဲက အတွေးဆိုးတွေကို ခဏဘေးဖယ်ထားလိုက်ပါ”

“ကိုဗန်ဒါ. . ရှင့်ကို ကျွန်မ. . .”

“ခရစ္စမတ်. . မင်းပြောမယ့်စကားကို ငါသိတယ်. .

သစ္စာမွန်စာပေ

နောက်မှပြောကြမယ်၊ ဒီညလေက အရမ်းအေးတယ် တဲထဲဝင်ကြရအောင်”

ကျွန်မသူနှင့်အတူ ယုန်သားကင်လေးကိုကိုင်ပြီး တဲလေးထဲသို့ တွဲပြီးဝင်လာခဲ့သည်။ ကျွန်မခြေထောက်ဒဏ်ရာဟာ အရင်လောက်မဆိုးတော့ပေမယ့် အကောင်းပကတိတော့ မရောက်သေးပါ. . . ။

နှစ်ယောက်သား တဲလေးထဲကို ရောက်ကြပေမယ့်. . စကားမဆိုဖြစ်ကြသေးပါ. . တောရဲ့ညနေဆည်းဆာချိန်လေးကို တဖြည်းဖြည်းကျော်လွန်လာပြီဖြစ်တာကြောင့်. . ကိုဗန်ဒါ သူမီးအိမ်လေးကို မီးထွန်းညှိလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ ကျွန်မဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြီး. . .

“မင်းရဲ့လက်စားချေခြင်းဟာ ဆန္ဒတစ်ခုတည်းကို ဦးစားပေးပြီး လုပ်လို့တော့ရမှာမဟုတ်ဘူး ခရစ္စမတ်. . တစ်ဖက်ရန်သူဟာ ခုချိန်မှာအစစအရာရာကို ပြင်ဆင်ပြီးလောက်ပြီလို့ ထင်တယ်”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ကျွန်မအတွက်တော့ နာကျင်ခြင်းတွေကလွဲပြီး ဘာကိုမှ မတွေးတတ်အောင် ဖြစ်နေပြီ”

“ဟုတ်မှာပေါ့.. ဒါပေမယ့် ဒီအချိန်မှာမင်းအနေနဲ့ လက်စားချေမယ်ဆိုရင် တစ်ဖက်ရန်သူကို ပန်းနဲ့သွားပြီးပေါက် သလိုဖြစ်နေရုံတင်မကဘူး.. ကိုယ့်သေတွင်းကိုယ်တူးသလိုဖြစ် နေမှာ သေချာတယ်”

“ကိုဗန်ဒါ.. ကျွန်မကိုကူညီပေးပါလားဟင်”

“ငါစဉ်းစားပြီးသားပါ.. ဒါပေမယ့် တိကျတဲ့အဖြေ တော့မပေးနိုင်သေးဘူး ခရစ္စမတ်.. ငါလူတစ်ယောက်ကိုစောင့် နေတယ် သူရောက်လာရင်တော့ မင်းအတွက်တိကျတဲ့အဖြေ ငါပေးနိုင်မှာပါ”

“ကိုဗန်ဒါစောင့်နေတဲ့သူက ဘယ်တော့မှရောက်လာ မှာလဲ”

“သိပ်မကြာတော့ပါဘူး.. ကဲ ဒါတွေကိုခဏမေ့ထားပြီး မင်းကျန်းမာရေးကိုအရင်ဂရုစိုက်ပါ.. ”

“ကျွန်မဘဝရဲ့မျှော်လင့်ခြင်းတွေဟာ ကိုဗန်ဒါပေါ်မှာပဲ မူတည်နေပါတယ်”

“ခရစ္စမတ်.. မင်းကငါ့ကို မလုပ်နိုင်အောင် ကြိုးတွေနဲ့ ချည်နှောင်နေပြန်ပြီ.. အင်းလေ မင်းဆန္ဒတွေအတွက် ငါဖြည့် ဆည်းပေးနိုင်ပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းနေပေါ့ကွာ”

ကျွန်မဘဝတစ်ခုလုံးအတွက် နောက်ဆုံးအားကိုးစံရာ တစ်ယောက်သောသူမှာ.. ကိုဗန်ဒါ တစ်ဦးတည်းသာရှိတော့ သဖြင့် ကျွန်မတကယ်ပင်ဆုတောင်းနေမိခဲ့ရသည်။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တွေ့ဆုံခဲ့ကြသည်မှာ အချိန်တိုကာလ လေးတစ်ခုဆိုပေမယ့် ကိုဗန်ဒါ၏ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာနှင့် လူ့ကျင့် ဝတ်တို့မှာ သံသယဖြစ်စရာတစ်ခုမှမတွေ့ခဲ့။ ဒါပေမယ့် သူ့မျက် နှာပေါ်တွင် နာကျင်မှုဒဏ်ရာတွေ ကပ်တွယ်နေသည်ဟု ကျွန်မ ထင်မှတ်မိသည်။

သူဟာ ဒီတောထဲမှာ မွေးဖွားပြီးဘဝတစ်လျှောက်လုံး တောထဲမှာပဲကြီးပြင်းခဲ့သူလားဆိုတာတော့ ကျွန်မမမေးမိခဲ့ပါ။

ကျွန်မပေါ်မှာထားခဲ့သော စေတနာနှင့်ကျေးဇူးတရား
တွေကတော့ ကျွန်မမေ့အပ်သောအရာတွေပင်မဟုတ်လား။
နှစ်ယောက်အတူတူ တဲလေးပေါ်မှာနေထိုင်ခဲ့ကြပေမယ့် လူ
ကျင့်ဝတ်စည်းကမ်းမဲ့သော အပြုအမူမဆိုထားနှင့်. . မျက်လုံး
အကြည့်ကလေးတွေတောင် ကိုဗန်ဒါဆီမှာမတွေ့ခဲ့ရခြင်းသည်
ကျွန်မအတွက်ကံဆိုးမှုတွေထဲမှ ကံကောင်းခြင်းပင်။

အခန်း < ၃ >

ကျွန်မ, မနက်စာအတွက် ထမင်းအိုးကလေးကို တည်
နေရင်း တစ်ဖက်တောထဲမှ မျောက်ကလေးတွေဆော့ကစားနေ
တာကိုငေးမောကြည့်နေမိသည်။ ကိုဗန်ဒါတစ်ယောက်ကတော့
မနက်ဟင်းစားရှာရန်အတွက် ထွက်သွားတာမနက်စောစောက
တည်းကဆိုရမည်။

ကျွန်မခြေထောက်အခြေအနေကလည်း လူကောင်းနီး
ပါးလောက်ဖြစ်နေပေပြီ. . ထမင်းအိုးကလေးဆူတော့ ကျွန်မမီး

သစ္စာမွန်စာပေ

ခဲလေးနှင့်နှပ်ပြီး တဲလေးနောက်ဘက်မှ စမ်းချောင်းလေးဆီကို ထွက်လာခဲ့သည်။ ရေချိုးရင်း အဝတ်ဟောင်းလေးကို လျှော်ဖွပ် ဖို့ပင်ဖြစ်သည်။

ရေချိုးတဲ့နေရာလေးကို ကိုဗန်ဒါကျွန်မအတွက် သပ် သပ်ရပ်ရပ်ကလေး ကျောက်ပြားခင်းပေးထားသည်။ စမ်းချောင်း လေးဆိုပေမယ့် ရေအနက်ကြီးတော့မဟုတ်ပါ။ . . ကျွန်မ ရင်ခေါင်းလောက်ပဲနက်ပြီး ရေဟာအမြဲကြည်လင်နေသည်။ ရေ ထဲမှာ အနီရောင်၊ အဝါရောင်၊ ရွှေရောင်ငါးမျိုးစုံတို့ကိုလည်း တွေ့နေရသည်။ စမ်းချောင်းကလေးတစ်ဖက်တွင် တောစပ်လေး ကိုတွေ့မြင်နေရပေမယ့် ကျွန်မတစ်ခါမှရောက်ဖူးခြင်းမရှိခဲ့ပါ။ တောလေးကိုမြင်တွေ့နေရတာ စိတ်ကိုလန်းဆန်းစေတာတော့ အမှန်ပါ။

ကျွန်မ ကိုဗန်ဒါဘောင်းဘီနှင့်အင်္ကျီလေးတွေကို လျှော် ဖွပ်ရင်း ကျွန်မဝတ်ဆင်ထားသော အဝတ်အစားတွေကို လျှော်

ဖွပ်ပြီးသည်နှင့် ရေချိုးရန်ပြင်ဆင်နေစဉ်. . .

“ရှပ်. . . ရှပ်. . . ရှပ်”

“ဟင်”

ကျွန်မကြားရသောခြေသံကတော့ ရေသံလေးနှင့်ရော ပြီးကြားလိုက်ရသောအသံပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မအနောက်ကို လှမ်းပြီးကြည့်လိုက်သောအခါ. . .

“အမေ့. . . အယ်”

စမ်းချောင်းလေးအတိုင်း လျှောက်လာနေကြသော ယောက်ျား(၃)ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူတို့လက်ထဲတွင် လက်နက်ကိုယ်စီနှင့် တွေ့လိုက်ရတာကြောင့်. . . ကျွန်မသွေး ပျက်မတတ် ထိတ်လန့်သွားရသည်။

ကျွန်မဘဝတွင် မက်ခဲ့ဘူးသောအိပ်မက်ဆိုးကြီးထဲက အိပ်မက်ပုံရိပ်တစ်ခုကို ပြန်ပြီးတွေ့လိုက်ရသလို. . . ကျွန်မဘာ လုပ်ရမလဲဆိုတာကို မတွေးတတ်အောင်ဖြစ်သွားခဲ့ပြီး တဲဘက်

ဆီပြေးဖို့ကြိုးစားစဉ်...

“ဟား.. ဟား.. ဟား...”

“တောစောင့်နတ်သမီးလေးတစ်ပါးကို တွေ့လိုက်ရသလိုပါပဲလား”

“ရှင်.. ရှင်.. ရှင်တို့”

ကျွန်မရှေ့တွင် ထိုလူ(၃)ယောက်လုံး လမ်းပိတ်ပြီးရပ်ကာ သူတို့မျက်လုံးထဲတွင် ရမ္မက်တဏှာများဖုံးလွှမ်းနေသည်ကို တွေ့မြင်နေရသည်။

“လွတ်.. လွတ်.. နော်”

“မရုန်းလိုက်ပါနဲ့ သမင်မလေးရယ်.. ကိုကိုတို့က မင်းလေးအတွက် သိပ်ပြီးချစ်စရာကောင်းတဲ့ လူချောလေးတွေပါ”

“ဆရာချက်”

“ဘာလဲကွာ.. ဗိုက်ကြီး”

“ဗန်ဒါနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လဲမသိဘူးနော်.. တော်

ကြာပြဿနာတက်နေဦးမယ်”

“ဗိုက်ကြီး မင်းပါးစပ်ကိုပိတ်ပြီး နေမလား.. ငါကပိတ်ပေးရမှာလား.. မင်းပထွေးကိုမင်းပဲကြောက်.. ဖိုးချက်ဆိုတဲ့ ကောင်ဘဝမှာ ရာဇဝင်မရှိဘူး...”

“ဟေ့ကောင်လျစ်.. ဆွဲခေါ်ခဲ့စမ်းကွာ”

“ဖိုးချက်”

“ဟင်.. ကိုဗန်ဒါ”

ကျွန်မ သူရဲကောင်းတစ်ဦးကိုတွေ့လိုက်ရသလို..

“ဗန်ဒါ.. ဟား.. ဟား.. ဟား.. မင်းဆိုတဲ့ကောင်ကဖိုးချက်ကို ဒီလိုခေါ်သံမျိုးနဲ့ခေါ်တိုင်း နောက်တွန့်သွားမယ်လို့မင်းထင်ထားလား”

“ဖိုးချက် ငါဘဝကိုအေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ နေချင်လို့ လူသူကင်းဝေးတဲ့နေရာမှာ လာပြီးနေတာ.. ရန်တွေကို ရှောင်ချင်တယ်ဖိုးချက်.. မင်းတို့ကိစ္စတွေမှာ ငါဝင်ပြီး

မရှုပ်သလို... ငါ့ဝန်းကျင်ကိုလည်း အန္တရာယ်မပြုပါနဲ့
ဖိုးချက်... ”

“ဒါဆိုလွယ်ပါတယ်ကွာ... ဒီနတ်မိမယ်လေးကို ငါတို့နဲ့
ထည့်လိုက်ပေါ့”

“ဟင်”

“မင်းသိပ်ပြီး သဘောကျနေတယ်ပေါ့”

“သိပ်ပြီး ဟုတ်တာပေါ့ကွာ”

“ခေါ်လို့ရရင် ခေါ်သွားလေ... တစ်ခုတော့ ပြောလိုက်
မယ်ဖိုးချက်... ဗန်ဒါဆိုတဲ့ကောင်ရဲ့နယ်နိမိတ်ထဲက ခြေတစ်ဖ
ဝါးတောင် မင်းကျော်ခွင့်မရဘူးနော်”

“ဗန်ဒါ... မင်းကစိန်ခေါ်တယ်ပေါ့”

“မင်းလုပ်ရပ်တွေက စိန်ခေါ်ဖို့ဖြစ်လာလို့ ငါ့ဘက်က
ကြိုဆိုလိုက်တာပါကွာ”

“ကဲကွာ...”

“ရွှီး... ဖြောင်း... အင့်...”

ဗန်ဒါရဲ့သွက်လက်လှသော တိုက်ခိုက်မှုတွေကြောင့်
ဖိုးချက်နှင့်ကျစ်ဆိုသူကတော့ မြေပြင်တွင်မှောက်သွားကြသည်။
ဗိုက်ကြီးဆိုသူကတော့...

“ကို... ဗန်... ဒါ ကျွန်... ကျွန်တော်မပါဘူးနော်...
ဒီကောင်တွေ”

“ဗိုက်ကြီး မင်းမပါဘူးဆိုရင် ဒီကောင်(၂)ကောင်ကို
ခေါ်ထုတ်သွားတော့”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

ကျွန်မ ဗန်ဒါလက်မောင်းလေးကို အားကိုးတကြီးဆုပ်
ကိုင်ပြီး ရပ်နေလိုက်မိတော့သည်။

“ငါတို့အတွက် ဒီနေရာလေးကအန္တရာယ်ကိုဖိတ်ခေါ်
သလိုဖြစ်သွားပြီ ခရစ္စမတ်...”

“ရှင်”

“ဖိုးချက်ဆိုတဲ့ကောင်ဟာ ငါတို့အတွက် နတ်ဆိုးတစ်
ကောင်ပဲကွာ.. ကဲပါ ဒါတွေခေါင်းထဲကထုတ်ထားလိုက်..
ဟင်းလျာတွေပါလာတယ် ချက်ဖို့လုပ်ကြရအောင်”

အခန်း ◀ ၄ ▶

“မင်းနဲ့ဒီဖိနပ် တော်ရဲ့လား”

“အဲင်း...”

ကျွန်မကို သူ့ကိုယ်တိုင်ချုပ်ထားသော ကျားသစ်သားရေ
ဖိနပ်လေးကိုစီးခိုင်းသလို သူ့ဘောင်းဘီရှည်ကိုလည်း ဝတ်ဆင်
ခိုင်းထားသည်။ပြီးတော့.. လွယ်အိတ်ပွကြီးထဲသို့ ပစ္စည်းတွေ
ကိုပန်ဒါထည့်နေသည်။

“ကိုပန်ဒါ.. ကျွန်မတို့အပြင်ကိုသွားကြမလို့လား”

“ဟုတ်တယ်.. ခရစ္စမတ် ငါတို့ဒီနေရာကနေ စွန့်ခွာရ

သစ္စာမွန်စာပေ

တော့မယ်”

“ရှင်.. ဘာ.. ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ငါတို့ကို အန္တရာယ်ပြုမယ့် ဖိုးချက်တို့ရောက်လာတော့
မှာ သေချာတယ်...”

“ဟယ်...”

“သွားကြမယ် ခရစ္စမတ်”

ကျွန်မလက်ကလေးကို ဗန်ဒါဆွဲပြီး တဲလေးထဲမှဆင်း
လာကာ စမ်းချောင်းလေးတစ်ဖက်ကို ကူးလာကြလေသည်။

“ဒိုင်း.. ဒိုင်း.. ဒိုင်း”

“ဟင်”

ကျွန်မတို့နောက်ဘက်မှ ကြားလိုက်ရသော သေနတ်သံ
ကြောင့် တောစပ်သစ်ပင်ကွယ်မှ လှမ်းပြီးကြည့်လိုက်တော့
ဖိုးချက်နှင့် သေနတ်သမားတွေကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သိပ်မကြာ
ကျွန်မတို့နေထိုင်ခဲ့သော တဲဒီလေးကို မီးရှို့လိုက်ကြသည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဒီကောင် သိပ်အဝေးကြီးကို ပြေးနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး..

ငါနယ်မြေထဲကပြေးလို့ လွတ်စရာလမ်း မရှိဘူး.. အုပ်စု(၃)ခု
ခွဲပြီးလိုက်ကြမယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာချက်”

ကျွန်မလက်ကိုဗန်ဒါဆွဲပြီး တစ်ဖက်တောထဲသို့ ပြေးဝင်
ခဲ့ကြတော့သည်။

“မင်းအပင်ပန်းတော့ နည်းနည်းခံရလိမ့်မယ်”

“ရ.. ရပါတယ်ကိုဗန်ဒါ”

“ငါတို့အတွက် အသက်လုရမယ့်ပွဲပဲ”

ကျွန်မကံကြမ္မာလမ်းကြောင်းကတော့ အပြေးလမ်းမ
ပေါ်ကနေမလွတ်နိုင်သေးပါ။

ကျွန်မမှာ ဇောနှင့်ပြေးလွှားနေရတာကြောင့် မောပန်း
မှုတွေ၊ နာကျင်မှုတွေကို ဂရုမပြုနိုင်တော့ပါ.. ကျွန်မတို့နောက်
မှာ လူဆိုးတွေက ထက်ကြပ်မကွာလိုက်နေဆဲ။

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဟူး...”

ကျွန်မခြေလှမ်းတွေမှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့်လေးလံလာခဲ့ပြီး နာကျင်ကိုက်ခဲမှုဝေဒနာတွေလည်း စတင်ပြီးခံစားလာရပြီဖြစ်သည်။

ကျွန်မတို့နှင့် သိပ်ပြီးမကွာလှသောနေရာတွင်ခြေသံတွေကို ကြားနေရသည်။

“မင်းဆက်ပြီး ပြေးနိုင်သေးလား”

“ကျွန်မ ခြေထောက်တွေ ပြန်ပြီးကိုက်ခဲလာတယ်”

“မင်း ဒီသစ်ပင်နောက်မှာ နေခဲ့ဦး”

“ရှင်... ရှင်... ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“အနီးဆုံးကို ရောက်လာတဲ့ကောင်တွေကို အရင်ရှင်းလိုက်ဦးမယ်... မင်းဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့ ဒီအတိုင်းသာနေ၊ သူတို့မင်းကိုသတ်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

ကျွန်မကို သစ်ပင်ကြီး ခြေရင်းတွင်ထားခဲ့ပြီး တစ်ဖက်သစ်ပင်ဘက်သို့ ပြေးဝင်သွားသည်။

“ဟား... ဟား... ဟား... သမင်ပျိုလေး ခုတော့လည်း မင်းရဲ့သူရဲကောင်းကြီးက... မင်းကို ခေါ်မသွားနိုင်တော့ပါလားကွ”

“အံ့မောင်ရယ်... သူမခေါ်တော့လည်း ငါတို့ခေါ်သွားတာပေါ့”

ကျွန်မရှေ့တွင် လူဆိုး(၄)ယောက် ကျွန်မနားသို့ကပ်လာပြီး၊ ဆွဲခေါ်ဖို့ပြင်သည်နှင့်...

“ဒိုင်း... ဒိုင်း... ဒိုင်း”

“အိ... အား... ဟင်... ဒူး”

လူဆိုး(၄)ယောက်လုံး ကျွန်မ ရှေ့တွင် သေနတ်ထိမှန်ပြီး... လဲကျသွားတော့သည်။

“ဆက်ပြီး ပြေးကြမယ်... ဒီကောင်တွေ ထပ်ပြီးရောက်

လာကြမှာ.. မင်း ငါ့လက်မောင်းကို တွဲပြီးပြေး”

“ဟုတ်.. အိ.. ကျွတ်.. ကျွတ်”

ကျွန်မ ဒဏ်ရာကိုက်ခဲ့မှု ဝေဒနာမှာ ပိုပြီးပြင်းထန်သလို
ခံစားနေရသည်။ ခြေ၊ ထောက်လို့ပင်မရနိုင်တော့ပေ။

“မထူးပါဘူးကွာ.. ငါ့ကျောပေါ်သာတက်”

“ရှင်”

“ခရစ္စမတ်.. ဒီအချိန်မှာ မင်းဘာမှငြင်းမနေနဲ့တော့”

“ဒိုင်း.. ဒိုင်း”

သေနတ်ကျည်ဆံတွေမှာ ကျွန်မတို့နှင့် ပွတ်ကာသီကာ
လေး.. ဘေးမှသစ်ပင်တွေကို ထိမှန်နေတာကြောင့် ကျွန်မ
ကိုဗန်ဒါပခုဲထက်ပေါ်သို့ တက်ပြီး.. တောလမ်းအတိုင်းလိုက်
ပါလာခဲ့ရတော့သည်။

“ခရစ္စမတ်ရေ ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့နောက်ဆုံး ကံကြမ္မာ
ကို ရွေးချယ်ရတော့မယ်.. ရှေ့မှာ ချောက်ကမ်းပါးပဲ ရှိတော့

တယ်..”

“ရှင်..”

“သူတို့လက်ထဲကို အရောက်ခံမလား.. ငါတို့အသက်နဲ့
လောင်းကြေးထပ်မလားဆိုတာကို ရွေးချယ်ရတော့မယ်..
ဒီချောက်ဟာ လူတစ်ယောက်အတွက် အသက်ရှင်နိုင်တဲ့
ချောက်ကြီးတော့မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်မ အောက်ကို ဝံ့ကြည့်လိုက်တော့ ချောက်ကသိပ်
ပြီးမနက်ဘဲ.. အောက်တွင် ချောင်းငယ်ကလေးတစ်ခု ရှိနေ
သည်။ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ခုန်ချမယ်ဆိုရင် ချောင်းရှိနေတာ
ကြောင့် သိပ်ပြီးပြင်းထန်တဲ့ ဒဏ်ရာတော့ရမှာ မဟုတ်ဘူးဟု
ထင်မိလိုက်သည်။ သို့သော်..

“ကျွန်မတို့ ခုန်ဆင်းမယ်.. ကိုဗန်ဒါ”

“ဒီချောက်ဟာ.. ကျောက်ဆူးချောင်းလို့ခေါ်တယ်၊
ခရစ္စမတ်၊ ချောင်းရဲ့အောက်မှာ ကျောက်ဆူးတွေက လှံသွား

တွေထက်တောင် ချွန်သေးတယ်”

“ရှင်...”

“မင်းဆုံးဖြတ်ပြီးရင်... ငါ့လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပါ... မင်းအသက် ရှင်ရင် ငါလည်းရှင်မယ်၊ မင်းအသက်သေရင် ငါလည်းသေမှာပါ”

ကျွန်မအတွက် ရွေးစရာလမ်းမရှိတော့သော အခြေအနေကို ရောက်နေပြီဖြစ်သောကြောင့် ကိုဗန်ဒါလက်ကို ကျွန်မတင်း ကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်စဉ်...

“ဒုတ်... အိ... အား... ဟင်...”

“ဟာ...”

“ဟင်...”

ကျွန်မတို့နောက်ဘက်မှ သေနတ်ကိုင်လူဆိုးတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မှောက်ကျသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရပြီး၊ နောက်မှ ဒူးလေးကို ပခုံးပေါ်ကိုတင်ပြီး ထွက်လာသောလူတစ်

ယောက်ကိုပါ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဒူးဝါထော...”

“ဗန်ဒါ... ဟူး... တော်ပါသေးရဲ့ကွာ၊ အချိန်မီလေးရောက်လာလို့”

“ဒူးဝါ... သူက ခရစ္စမတ်လေ”

“မင်း... ကယ်ထားတယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးလား”

“ဟုတ်တယ်...”

ကျွန်မနှင့် ဒူးဝါထောကို... ကိုဗန်ဒါ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ပြီးမှ...

“မင်း... ငါ့တဲကို ရောက်ခဲ့တယ်ပေါ့”

“ရောက်ခဲ့လို့ ဖိုးချက်တို့အုပ်စု မင်းနောက်ကိုလိုက်လာတာ သိတာနဲ့ ငါဖြတ်လမ်းကနေလိုက်လာတာ”

“ဒူးဝါထော ဒီတောကို ငါကမကျွမ်းဘူး... မင်းကိုပဲ အားကိုးရမှာပဲကွာ၊ ဒီချောက်ကို ဘယ်လိုဖြတ်မလဲ...”

“ငါ့နောက်ကသာ လိုက်ခဲ့စမ်းပါ။ . .”

ဦးဝါထော့ . . တစ်ဖက်တောလမ်းလေးအတိုင်းဆင်းသွားပြီး . . ချုံကြီးတစ်ခုကို ဖယ်လိုက်သည်နှင့် အောက်ကိုဆင်းသော ကျောက်တုံးလမ်းကလေးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“တယ်ဟုတ်ပါလား . . လူတွေလုပ်ထားတဲ့ အတိုင်းပဲကွ”

“လူတွေပဲ လုပ်ထားတာပါ . . လွန်ခဲ့တဲ့ (၅)နှစ်လောက်က ဆူးချောင်းက ရွှေထွက်တယ်ဆိုပြီး၊ လောကသားတွေ ဒီမှာလာပြီး . . ရွှေရှာကြသေးတယ်၊ ဒီတုန်းက လုပ်ထားခဲ့ကြတာ”

“တကယ်ရော ရွှေကြောတွေလို့လား”

“ပေါက်ကရပါကွာ . . ဆူးချောင်းက ကျောက်ဝါတွေကို ရွှေမှတ်ပြီး ကျင်ကြတာလေ . . နောက်ဆုံးဘာမှမဟုတ်တာနဲ့ ပြန်သွားကြတာ၊ ဒီလမ်းကလေးကတော့ အဖတ်တင်နေခဲ့တာပေါ့ . . .”

“ဖိုးချက်တို့လည်း ဒီလမ်းကို သိမှာပေါ့ . . .”

“ဒီကောင်တွေ မသိနိုင်ဘူး . . ဒီကောင်တွေ သိနိုင်တဲ့လမ်းက ဟိုရှေ့ ညောင်ပင်လမ်းပဲသိတာ . . .”

ကျွန်မ . . ဗန်ဒါပဲခုံးပေါ်ကနေ လိုက်လာရခြင်းကြောင့် အရမ်းကို အားနာနေမိသည်။

“ကိုဗန်ဒါ . . ကျွန်မအောက်ကို ဆင်းပါရစေ”

“ခရစ္စမတ်ရေ . . အားနာလည်း သည်းခံပြီးလိုက်ခဲ့၊ ဆူးချောင်းကို မင်းခြေထောက်ကောင်းတာတောင် ဖြတ်ကျော်ဖို့ မလွယ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် . . ခရစ္စမတ်၊ ဒီချောင်းအထာကို မသိဘဲ သွားလို့မရဘူး”

ကျွန်မလည်း ဘာမှစကားမဆိုတော့ပဲ၊ ဗန်ဒါကျောပေါ်မှပဲ လိုက်ပါလာခဲ့တော့သည်။

ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းကို ရောက်တော့မှ ကျွန်မ . .

ကိုဗန်ဒါ ပခုံးပေါ်ကနေဆင်းခဲ့ရသည်။

“ကိုဗန်ဒါရေ.. ဒီကောင်တွေ သူတို့လူ အလောင်းတွေ
ကို ကြည့်ပြီး၊ ငါတို့ကို အမှုန်ချေချင်မှာတော့ လုံးလုံးသေချာ
နေပြီ”

“ဒူးဝါထော.. မင်းဘယ်ကို သွားမယ်လို့ စိတ်ကူးထား
လဲ...”

“ငါ.. ဖလူးသာတဲကို သွားမယ်”

“ဒူးဝါထော ကောင်းပါ့မလားကွာ.. တော်ကြာ တို့
ကြောင့် ဖလူးသာဒုက္ခရောက်နေပါဦးမယ်”

“ဒီအတွက်တော့ ခေါင်းထဲထည့်မထားနဲ့ ဖလူးသာက
ဖိုးချက်ကို ဆော်ချင်နေတာကြာပြီ.. သူပိုင်နက်ထဲကို ဝင်မလာ
သေးလို့ ခု ဒီကောင်လိုက်လာမယ်ဆိုရင် ဖလူးသာက မင်းကို
ကျေးဇူးတောင် တင်ဦးမှာကွ”

“ဖလူးသာကို ဖိုးချက်က.. ဒုက္ခပေးထားလို့လား”

“ဖလူးသာ သား.. ဖရန်ထူးကို မင်းသိတယ်မဟုတ်
လား...”

“အေး.. သိတယ်”

“ဒီကောင်လက်ချက်နဲ့ သေသွားတယ်လေ၊ တောထဲက
သစ်တွေ ခိုးထုတ်နေတာကို ဖရန်ထူးတွေ သွားလို့ဆိုပြီး နှုတ်ပိတ်
လိုက်တာပဲ...”

“တောက်.. ဖိုးချက်ဆိုတဲ့ကောင် ယုတ်မာမှုကတော့
လွန်လွန်းနေပြီ.. ဒီကောင်ကို ဒေါနတောင်ကြီးထဲမှာ အသက်
ရှင်ခွင့် မပေးတော့တာပဲ ကောင်းတယ်”

“ဒီကောင်တင်မကဘူး.. ဒီကောင်တွေ တစ်ဖွဲ့လုံးကိုပါ
ရှင်းချင်တာ”

“ဒါဆို ဖလူးသာဆီကို သွားကြမယ်”

ကျွန်မ.. ဗန်ဒါပခုံးပေါ်ကို ပြန်ပြီးတက်ဖို့အတွက် မဝံ့
မရဲဖြစ်နေတာကြောင့်...

“မဖြစ်နိုင်တာကို စဉ်းစားမနေနဲ့ ခရစ္စမတ်. . မင်းခြေထောက်က လမ်းလျှောက်လို့မှ မရနိုင်တာ၊ ကျောပေါ်သာတက်လိုက်တော့ ဟိုကောင်တွေထက်အရင် ရောက်အောင်သွားရမှာ အချိန်သိပ်မရဘူး. . .”

ကျွန်မအတွက်တော့ မတတ်သာတဲ့ အခြေအနေကြောင့် ဗန်ဒါကျောပေါ်ကို တက်လိုက်ရတော့၏။

ဦးဝါထောကတော့ ရှေ့မှနေ လမ်းရှင်းပြီးသွားနေလေသည်။

“ကိုဗန်ဒါရဲ့ စေတနာနဲ့ ကျေးဇူးတွေကို ကျွန်မဘဝ အဆက်ဆက် မမေ့ပါဘူးရှင်”

ကျွန်မတို့ သိပ်ကြာကြာမသွားလိုက်ရပါ. . သပ်သပ်ရပ်ရပ်လေး ဆောက်ထားသော တဲအိမ်ကလေးတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ တဲအိမ်ကလေးဆိုပေမယ့် ဝါးတို့ဖြင့် ခြံကလေးကို ကာရံထားပြီး ခြံဝန်းကလေးထဲတွင် အစိမ်းရောင်သန်းနေသော စိုက်ခင်းကလေးကို လှမ်းပြီးတွေ့နေရသည်။

“ဝုတ်. . ဝုတ်. . ဝုတ်”

“ဟာ. . .”

ခြံဝင်းကလေးထဲကို လှမ်းဝင်ဖို့ ခြံဝရောက်သည်နှင့်

ကြောက်စရာကောင်းသော ခွေးနှိကြီး(၃)ကောင်မှ ဆီးကြိုနေသည်။

“ဖလူးသာရေ. . ဖလူးသာ”

“ဟေ. . ဘယ်သူတွေလဲကွ”

“ကျုပ်တို့ပါ. . ဗန်ဒါနဲ့ ဒူးဝါ”

“အေး. . လာပြီဟေ့. . ပဒေါင်း၊ ဘာနီသွားကြစမ်း. .

ဒါရန်သူမဟုတ်ဘူး၊ မိတ်ဆွေတွေ. . .”

ခွေး(၃)ကောင်မှာ သခင်စကားကို နားလည်သလိုပင်၊ ကျွန်မတို့ကို ဆက်ပြီးမဟောင်တော့ပဲ. . ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် သွားပြီးထိုင်နေတော့သည်။

“မင်းတို့ကြည့်ရတာ တစ်ခုခုဖြစ်လာပြီနဲ့တူတယ်”

“သေချာတာပေါ့ ဖလူးသာရယ်. . ဟိုမျိုးမစစ်ကောင် အဖွဲ့တွေ အန္တရာယ်လိုက်ပေးနေလို့”

“တောက်. . ဒီကောင်တွေ လူအင်အားရှိတယ်၊ လက်နက်ရှိတယ်ဆိုပြီး လူပါးဝနေကြတာ၊ ငါတို့ဒေါ်နတောင်တန်းမှာ

ဒီကောင်တွေရှိနေတာ မိစ္ဆာကောင်တွေရှိနေသလိုပဲ၊ ကဲ. . ကဲ အိမ်ပေါ်ကို တက်ကြဦး”

ကျွန်မတို့တပေါ်ကို ရောက်သည်နှင့်-

“ကလေးမ ဒဏ်ရာရလာတာလား”

“ဟုတ်တယ်. . ဖလူးသာရေ၊ အရင် ဒဏ်ရာဟောင်းက ပြန်ပြီးဖြစ်နေတာ”

“ခဏနားလိုက်ဦး. . ပြီးမှ ကလေးမခြေထောက်ကို ဆေးစည်းတာပေါ့၊ ငါ မင်းတို့စားဖို့စဉ်လိုက်ဦးမယ်”

“ဖလူးသာ သိပ်ပြီး လုပ်မနေပါနဲ့. . ရှိတာနဲ့ပဲ စားကြတာပေါ့”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲကွာ. . ငါ့နေရာကို ရောက်ဖို့ဆိုတာ တစ်နှစ်နေလို့ တစ်ခေါက်မရောက်နိုင်ဘူး၊ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက်လေး အစားကောင်းလေးတော့ ကျွေးမွေးဧည့်ခံရမှာပေါ့”

“သဘောပဲဗျာ. . .”

ကျွန်မဒဏ်ရာမှာပိုပြီးနာသလိုခံစားလာရတာမို့ ဝါးလုံး

တိုင်လေးကို မှီပြီး၊ ခြေထောက်ကို လက်နှင့်ဖိနေလိုက်သည်။

“ခရစ္စမတ်.. မင်းခြေထောက် သိပ်နာနေလား”

“အင်း.. သိပ်အရမ်းအနာကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဖလူးသာက ကချင်.. ဆေးကုတဲ့နေရာမှာ သိပ်ပြီး တော်တာ၊ သက်သာသွားမှာပါ”

ကျွန်မဒုက္ခဒဏ်တွေကို အကြောင်းမဲ့ကြီးခံနေရသည် မို့ ကိုဗန်ဒါကို စိတ်မကောင်းဖြစ်မိခဲ့တယ်.. ကျွန်မဘဝအခြေ အနေကလည်း ကိုဗန်ဒါမှ မကယ်ရင် ကယ်တင်မယ့်သူ ကင်း ဝေးရတဲ့အခြေအနေပါ။

“ဗန်ဒါရေ.. ထမင်းမစားခင်လေး ကလေးမ ခြေ ထောက်ကို ဆေးစည်းရအောင်”

“ဦးလေး.. ကန်တော့နော်”

“ရပါတယ်ကွာ.. ဆေးဆရာဆိုတာ ဒီလိုပဲကုရတာပဲ လေ.. ခြေထောက်နည်းနည်းလေးနာမယ်နော်.. ဗန်ဒါ သူ့ လက်မောင်းလေးကို ကိုင်ထားကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့..”

ဒဏ်ရာရထားတဲ့ ကျွန်မခြေထောက်ကို ဖလူးသာကိုင် ပြီး ဆွဲဆန့်လိုက်ရာ..

“ဖြောင်း.. အား”

ကျွန်မ ခြေထောက်တစ်ချောင်းလုံး နာကျင်သွားပြီး မျက်လုံးတွေ ပြာဝေသွားခဲ့သည်။ ကျွန်မ လက်တွေလည်း နာကျင်ခြင်းကြောင့် ကိုဗန်ဒါကို တင်းကျပ်စွာဖက်ထားလိုက် မိသည်။

“ဆေးလိမ်းရအောင် (၂)ရက်လောက်ဆိုရင် ပျောက် သွားမှာပါ”

ကျွန်မ စကားပင်မပြောနိုင်တော့ ကိုဗန်ဒါပခုံးကို မှီပြီး နေလိုက်တော့သည်။

“ပတ်တီးစည်းပြီး.. (၁)ရက်လောက်တော့ မလှုပ်မရှား ဘဲ နေရမယ် ဗန်ဒါရေ၊ ဝါးခြမ်းကလေးကို ညှပ်ပြီးစည်းရအောင် ဇူးဝါရေ.. မီးဖိုထဲက ဆေးရည်ကျိုထားတာကို သွားပြီးယူကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့. . .”

ကျွန်မအတွက် လုပ်ကိုင်ပေးနေကြသူများကို ကျွန်မရင်ထဲမှာ ပြောမပြတတ်အောင် ကျေးဇူးတင်နေမိတယ်. . ကျွန်မဘဝကြံ့ခိုင်လမ်းကြောင်းပေါ်ကို ပို့ပေးခဲ့ကြသော လူယုတ်မာများကို နာကြည်းချက်တွေပိုမိုပြင်းထန်လာတော့သည်။

“ကလေးမ. . ဆေးသောက်ရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့. . .”

ကျွန်မ ဖလူးသာတိုက်သည့် ဆေးကလေးကို ယူသောက်ပြီး. . ခရီးပန်းမှုကြောင့်လား. . ဆေးရှိန်ကြောင့်လားမသိ၊ မျက်လုံးတွေမှေးစင်းလာသည်။

“ကလေးမ. . အိပ်ဖို့ပြင်ပေးလိုက်ပါကွာ”

“ခရစ္စမတ်. . ဒီနားပဲ အိပ်လိုက်လေ”

ကျွန်မ ခေါင်းလေးပဲ ညိတ်ပြီး၊ ကိုဗန်ဒါခင်းကျင်းပေးသော နေရာလေးတွင် လှဲချလိုက်သည်။ ကျွန်မအာရုံတွေ အိပ်ချင်သောဒဏ်ကြောင့် မျက်လုံးများမှေးစင်းသလို ဖြစ်လာ

ခဲ့ပြီးမှ ဒက်ဒီ ဦးမင်းမြတ်သူ. . မာမိဒေါ်တင်တင်ခန့်၊ မောင်လေးသူရဇော်တို့မျက်နှာတွေကို မြင်ယောင်နေသည်။ ကျွန်မစိတ်အာရုံထဲမှ ဖျောက်ဖျက်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့်မရ. . အိပ်ချင်သော စိတ်တွေပင် လွင့်စင်သွားတော့သည်။

“ခရစ္စမတ်. . ဘာတွေကို တွေးနေတာလဲ”

“ကိုဗန်ဒါ. . ကျွန်မ. . ကျွန်မ”

“မင်း အာရုံထဲမှာ မင်းမိသားစုကို သတိရနေတယ်မဟုတ်လား. . .”

“ဟုတ်ပါတယ်. . .”

“ခရစ္စမတ်. . လောကကြီးမှာ မတရားအနိုင်ကျင့်မှုတွေကို ဘုရားသခင်က ကြည့်နေမှာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ စိတ်ကိုလျှော့ပြီး အိပ်လိုက်ပါကွာ”

အခန်း ◀ ၅ ▶

“ဦးလေး ဖလူးသာ... ဦးလေး ဖလူးသာ”

“ဟေ... ထောနီ... အိမ်ထဲဝင်ခဲ့လေကွာ”

ကျွန်မတို့တလေးထဲတွင် ဝိုင်းဖွဲ့ပြီး.. ဖိုးချက်အဖွဲ့ အကြောင်းကို ပြောနေစဉ်.. ထောနီဆိုသော လူငယ်လေး ခေါ်သံကိုကြားလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

“အိမ်ထဲဝင်လုပ်မနေနဲ့ဦး.. ဦးလေးကောင်တွေကို ကြည့်ထားဦး”

သစ္စာမွန်စာပေ

ခရစ္စမတ်ည မ

၆၅

“ထောနီ.. ငါ့ကောင်တွေက မင်းလိုအလုပ်မရှိ လျှောက်သွားနေတဲ့ကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး၊ ခု.. တောကြက်ရွာ သွားကြပြီ.. ငါ့ဆီကို လာတာအကြောင်းရှိနေပြီလား”

“ဦးလေး ဖလူးသာကို.. သတင်းတစ်ခုလာပြီးပို့တာ”

“ဟေ.. ဘာသတင်းလဲကွ”

ထောနီ အိမ်ပေါ်တက်ပြီး ကျွန်မတို့ကိုကြည့်ကာ..

“ကိုဗန်ဒါနဲ့ ကိုဦးဝါတို့ကို ဖိုးချက်လိုက်ပြီးရှာနေကြ တယ်...”

“ဗန်ဒါရေ.. ငါတို့ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ.. ဒီကောင် မင်းတို့ (၂)ယောက်ကို သေချာပေါက်ရှာနေပြီ.. ထောနီ ဒီသတင်း ဘယ်ကကြားခဲ့တာလဲ”

“တောင်စွန်းက ရွာထဲမှာ ဖိုးချက်ရဲ့တပည့်တွေ အရက် လာရှာရင်း ပြောနေကြတာကို ကြားခဲ့ရတာ”

“ငါတို့ ဘယ်မှာရှိနေတယ်ဆိုတာကိုရော.. ဒီကောင် တွေသိလား ထောနီ”

သစ္စာမွန်စာပေ

“သူတို့ပြောနေတဲ့ စကားထဲမှာတော့ ကိုဗန်ဒါတို့ ဘယ်
မှာရှိနေတယ်ဆိုတာတော့ တိတိကျကျ သိပုံမပေါက်ဘူး..
ဒါပေမယ့် တောထဲမှာ ရှိနေမယ်ဆိုရင် ဦးဖလူးသာတဲမှာနေနိုင်
တယ်လို့ ခန့်မှန်းနေကြတယ်...”

“ဗန်ဒါနဲ့ ဒူးဝါ သေချာပေါက် ဒီကောင်တွေ.. ငါ့ဆီကို
လာကြမှာ...”

“ဖလူးသာ ဘာလုပ်မယ်လို့ စဉ်းစားထားလဲ”

“ငါက ဒီအခွင့်အရေးကို စောင့်နေတာကွ.. ငါ့အတွက်
ရာဇဝင်ကြွေးကို ဆပ်ချင်နေတာကြာပြီ၊ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်သေး
လို့ အခွင့်အရေးကို စောင့်နေတာ ခုမှကြုံရတာ.. ဒါကံကြမ္မာ
ကနေ ငါ့ကိုပေးတဲ့အခွင့်အရေးပဲ.. မင်းတို့ရှောင်မယ်ဆိုရင် ငါ
လုံခြုံတဲ့နေရာကို ပို့ထားပေးမယ်”

“ဖလူးသာရယ်.. ကျုပ်တို့ကို သွေးကြောင်တဲ့ကောင်
တွေများ မှတ်နေလား.. ခု ရှောင်တိမ်းလာရတာလည်း
ခရစ္စမတ်ဒဏ်ရာကြောင့်...”

“ဒါဆို.. ငါနဲ့ပေါင်းပြီးဆော်မယ်ပေါ့”

“ဆော်ချင်နေတာကြာပြီ.. ထောနီ၊ မင်း ဒီကောင်တွေ
အခြေအနေကို ပြန်ကြည့်ထားကွာ၊ ငါတို့ကို ကူညီမယ်မဟုတ်
လား...”

“ကူညီရမှာပေါ့.. ကျွန်တော်တို့ တိုင်းရင်းသားတွေ
ပေါ်မှာ အနိုင်ကျင့်နေတဲ့ကောင်ကို တီးချင်နေတာဗျ၊ ကျွန်တော်
ပြန်ပြီး အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

“အေး.. အေး...”

ထောနီ နှုတ်ဆက်ပြီး တဲလေးထဲမှ ဆင်းသွားသည်။

“ထောနီက.. ဒီကောင်တွေထက် တောလမ်းကို ကျွမ်း
တယ်.. အင်း ငါတစ်ခု မေ့သွားတယ်ကွာ”

“ဘာကိုလဲ.. ဖလူးသာ”

“ဒီကောင်တွေ ငါ့ဆီကို လာမယ်ဆိုရင် လမ်းပြတစ်
ယောက်ကို ခေါ်လာမှာပဲ”

“သူတို့က လမ်းမသိဘူးလား...”

“မသိဘူး.. သိလည်း လာဖို့က မလွယ်ဘူး.. ဒီကောင်တွေရောက်နေတဲ့ ရွာကနေလာရင် ငါ့ဆီကိုလမ်း(၃)လမ်းကနေ လာကြမှာ.. လမ်းရွေးမှားတာနဲ့ဘေးတွေ့မယ်.. လမ်း(၃)ခုထဲမှာ ကောင်းတဲ့လမ်းဆိုလို့ တစ်လမ်းပဲရှိတယ်၊ တခြားလမ်းတွေက လာရင်.. သေမင်းနဲ့ အဆိပ်ဆူးချွံတွေကို ဖြတ်ကျော်လာရမှာ လမ်းအနေအထားကို မသိရင်.. မသာပေါ်သွားမှာကွ၊ ဒီကောင်တွေကို လမ်းပြတဲ့ကောင်က လမ်းကောင်းအတိုင်း မခေါ်ဘဲ တခြားလမ်း(၂)လမ်းကနေ ခေါ်လာပေးဖို့ ထောနီနဲ့ မမှာလိုက်မိဘူး.. ကိစ္စမရှိပါဘူး.. ငါ့သား(၃) ကောင်နဲ့ဆိုရင် ဒီကောင်တွေအင်အားကို မှုစရာမလိုဘူး”

“ဖလူးသာကောင်တွေ.. ပြန်ပြီး မရောက်သေးပါလား”

“ဒီကောင်တွေက ဇွဲတော့ကောင်းတယ်၊ သားကောင်မရမချင်း မပြန်ကြဘူး”

“ဝုတ်.. ဝုတ်..”

“ဟော.. ပြောရင်းဆိုရင်း ပြန်လာပါပြီ”

ဖလူးသာ ခွေး(၃)ကောင်ထဲမှ နှစ်ကောင်၏ပါးစပ်တွင် ယုန်တစ်ကောင်နှင့် ကြက်တစ်ကောင်ကို ကိုက်ချီလျက် ခြံလေးထဲကို ဝင်လာကြသည်။

“သားတို့ရေ.. မင်းတို့အစ်ကိုအတွက် လက်စားချေဖို့ တိုက်ပွဲဝင်ကြရမယ်ဟေ့”

ဦးဖလူးသာ.. သူ့ခွေး(၃)ကောင်ကို ခေါင်းလေးပွတ်ပြီး ပြောဆိုနေစဉ်..

“ဝိုး..”

“ဒုတ်..”

“ဟင်.. ဟာ.. ဟယ်”

ခြံတံခါးဝ ဝါးလုံးတိုင်တွင် မြားလေးတစ်စင်း စိုက်ဝင်သွားသည်။ ဘယ်သူပစ်လိုက်မှန်းမသိ မြားတံလေးနောက်တွင် စာခေါက်လေးတစ်ခုကိုပါ တွေ့လိုက်ရသည်။

ဦးဖလူးသာ.. မြားတံမှစာခေါက်လေးကို ဖြုတ်ယူပြီး၊ ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့..

“ပလူးသာ..

ငါ့ကို ဦးချက်တို့ လမ်းပြငှားထားတယ်၊ မင်းဆီကို အဆိပ်ဆူးလမ်းကနေ ငါ့ခေါ်
လာမယ်..ကျွန်တောတော့ မင်းဘက်က လုပ်စရာရှိတာကို လုပ်ထားတော့...

ကျူးထီး”

“ဟား.. . ဟား.. . ဟား.. . .”

ဦးဖလူးသာသည် ကျူးထီးထံမှ စာကိုဖတ်ပြီး အားပါး
တရရယ်မောလိုက်တော့သည်။

ညနေခင်း နေဝန်းကြီးသည် တောင်တန်းကြီးကိုပုန်း
ကွယ် ဝင်ရောက်နေလေပြီ၊ ကျွန်မကိုတဲမှာ စိတ်မချသဖြင့်.. .
အဆိပ်ဆူးတောလမ်းကို ခေါ်ဆောင်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်မနှင့် ကိုဗန်ဒါတို့ သစ်ညှိပင်ကြီးအပေါ်တွင်
ဆောက်လုပ်ထားသော လင့်စင်ကြီးတွင် တက်နေပြီး ဟစ်ဖက်
သစ်ပင်ကြီးပေါ်မှာတော့ ဦးဖလူးသာ၊ ဒူးဝါထောနှင့် ထောနီတို့
ရှိနေကြသည်။

“ဦးဖလူးသာရေး. . ဒီကောင်တွေကို ရှင်းရင်အပြတ် ရှင်းမှ ဖြစ်မယ်နော်”

“စိတ်သာချ. . တစ်ကောင်တောင် မကျန်စေရဘူး”

“ဝုတ်. . ဝုတ်. . . ဝုတ်”

“ကဲ. . ဗန်ဒါရေး၊ ငါ့ကောင်တွေကတော့ အချက်ပေး နေပြီကွ. . လာနေကြပြီနဲ့တူတယ်”

ကျွန်မတို့စောင့်နေသော နေရာတွင် ကြောက်စရာ ကောင်းသော အဆိပ်ဆူးတွေကို ထောင်ချောက်သဖွယ်ပြင်ဆင် ပြီး၊ ဝင်လာတဲ့သူအတွက်တော့ အသက်ရှင်လမ်းမရှိနိုင်ပေ။

“ခရစ္စမတ်. . ဒီပေါ်မှာနေခဲ့ဦးနော်”

“ကိုဗန်ဒါတို့က အောက်ကို ဆင်းကြမှာလား”

“ဒီကောင်တွေ အုပ်စုကွဲသွားတာနဲ့ တစ်ယောက်ချင်း ရှင်းရမှာလေ”

“ဗန်ဒါ. . လာနေကြပြီ”

ဦးဖလူးသာလှမ်းပြီး ပြောလိုက်သောကြောင့် ကျွန်မ တို့လှမ်းပြီးကြည့်လိုက်ရာ. . တောလမ်းအတိုင်းလာနေကြသော ဖိုးချက်တို့အဖွဲ့ကို တွေ့နေရသည်။ ရှေ့ဆုံးတွင် လမ်းပြမုဆိုး ကျူးထီး ဦးဆောင်လာနေသလို နောက်ဆုံးတွင် ဖိုးချက်တို့ လိုက် ပါလာသည်။ ဦးဖလူးသာတို့ ဆင်ထားသောထောင်ချောက်နား သို့ ရောက်လုလုတွင်. . .

“နေကြဦး. . ကျုပ် ဟိုဘက်လမ်းအခြေအနေကို သွား ကြည့်မယ်၊ အားလုံးဒီမှာပဲ နေကြပါ”

“ကျူးထီး. . ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း မသွားနဲ့ ကျုပ် ကောင်(၂)ကောင်ကိုပါ ခေါ်သွား”

ဖိုးချက်မှာ ကျူးထီးကို စိတ်မချသော အမူအရာနှင့် ကျူးထီးနောက်သို့ သူတပည့်(၂)ယောက်ကို ထည့်ပေးလိုက် သည်။

“လိုက်ချင်ရင် လိုက်ခဲ့. . .”

ကျူးထီး ထောင်ချောက်ထဲကို ဝင်ရတော့မှာဖြစ်သောကြောင့် ရှောင်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒူးဝါနဲ့ ထောနီ. . ကျူးထီးနောက်က (၂)ကောင်ကို လိုက်ပြီးရှင်းကွာ. . .”

“အင်း. . .”

ဒူးဝါထောနှင့် ထောနီ. . သစ်ပင်ပေါ်မှဆင်းသွားပြီး ကျူးထီးဝင်သွားသောဘက်ကို လိုက်သွားကြသည်။

“ဆရာချက်. . ကျွန်တော်တော့ ကျူးထီးကို သိပ်ပြီး မသင်္ကာဘူးနော်”

“ငါလည်း သံသယရှိတယ်”

“ကျွန်တော်တို့ ဘာဆက်ပြီး လုပ်မလဲ. . .”

“ဒီကောင်ပြန်လာတာကို စောင့်ကြည့်ပါဦး အခြေအနေ မကောင်းရင် ရှင်းပစ်တာပေါ့”

ဒူးဝါထောနှင့် ထောနီ. . ကျူးထီးနောက်မှ လိုက်ပါသွား

သော (၂)ကောင်ကို အသံတိတ်ရှင်းလင်းလိုက်တော့သည်။

ကျူးထီးပြန်အလာကို စောင့်နေသော ဖိုးချက်တစ်ယောက်. . .

“တောက်. . တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီ”

“ဆရာ. . ထပ်ပြီးလိုက်သွားရမလား”

“လိုက်သွားရင် မသာထပ်ပြီးပေါ်မှာပေါ့. . ငါသဘောပေါက်သွားပြီ၊ ကျူးထီး ငါတို့ကို ထောင်ချောက်လမ်းထဲက ခေါ်လာတာဖြစ်မယ်”

“ဟာ. . . ဟင်. . .”

“ဟိုက်”

“ဆ. . ဆရာ. . ဘာ. . ဘာ. . လုပ်မလဲ”

“နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်မယ်. . ရွာရောက်မှ ဖိုးချက်အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းပြကြတာပေါ့”

ဖိုးချက်တို့အဖွဲ့တွေ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ကြဖို့ ပြင်ဆင်နေသဖြင့် တိုက်ခိုက်ရန်အတွက် အခက်တွေ့သွားတော့

သည်။

“ဒီကောင်တွေ ရွာပြန်ရောက်လို့မဖြစ်ဘူး”

“ဆင်းပြီး တိုက်ရင် မလွယ်လောက်ဘူးနော်. . သူတို့ တစ်ဖွဲ့လုံး သေနတ်ကိုယ်စီနဲ့ အင်အားလည်းတောင့်တယ်”

“ဝူး. . . အူး. . . အူး”

“ဟာ. . ခါတောဆင်ရိုင်းအုပ်စုအသံကွ”

ကျွန်မတို့စကားပင် မဆုံးခင် ဆင်ရိုင်းအုပ်စုမှာ ဖိုးချက် တို့အဖွဲ့ဆီသို့ တစ်ချိန်ထိုးလာနေကြသည်။

“ပြေး. . ပြေး. . .”

“ဒိုင်း. . ဒိုင်း. . .”

“ဟေ့ကောင်တွေ ပစ်မနေနဲ့ လွတ်အောင်ပြေး. . .”

ဆင်ရိုင်းအုပ်စုကြီးကြောင့် ဖိုးချက်တို့အုပ်စုတွေ ခြေဦး တည်ရာကို ပြေးကြလေသည်။

“အုပ်စုခွဲပြီး. . ရှင်းမယ်”

သစ္စာမွန်စာပေ

ကျွန်မကို လင့်စင်ပေါ်မှာထားခဲ့ပြီး. . ကိုဗန်ဒါတို့ အောက်ကို ဆင်းသွားကြတော့သည်။

တောဆင်ရိုင်းနင်းလို့ သေတဲ့သူကသေ. . ဖလူးသာနှင့် ဗန်ဒါတို့လက်ချက်ကြောင့် သေတဲ့သူကသေနှင့် ဖိုးချက်နှင့် သူတပည့်(၂)ယောက်သာ ကျန်တော့သည်။

“ဆရာချက်. . ကျွန်တော်တို့ တောနက်ထဲကို ရောက် နေပြီ”

“ရောက်ရောက်ကွာ. . ဟိုကောင်တွေလက်က လွတ် ဖို့ အရေးကြီးတယ်. . ဒင်းတို့ကို အမှုန်ဖြစ်အောင် ပြန်ပြီးလုပ် ပြမယ်”

“ဆရာချက်. . ဒီတောထဲက ဘယ်လိုပြန်ပြီးထွက်မလဲ”

“ခြေထောက်နဲ့ မျက်လုံးတွေက ဘာလုပ်ဖို့လဲ. . ဒီလိုပဲ သွားကြရမှာပေါ့ကွ”

ဖိုးချက်တို့(၃)ယောက် တောထဲမှပြန်ပြီးထွက်ရမည့်

သစ္စာမွန်စာပေ

လမ်းကိုစမ်းတဝါးဝါးနှင့် ထွက်လာကြရင်း သူတို့၏ကြံ့ခွာက
တော့ ဖလူးသာတို့၏ ရှေ့မှောက်သို့ရောက်ခဲ့ရတော့သည်။

“ဖိုးချက်...”

“ဟာ... ဖ... လူးသာ...”

“ချောက်... ချောက်... ချောက်”

ဖိုးချက်တို့ သေနတ်တွေကို အသင့်ပြင်ပြီး ဖလူးသာကို
ချိန်ခွယ်ထားလိုက်သည်။

“ဝိုး... ဝုတ်...”

“အား... ဟင်...”

ဘယ်ဆီကမှန်း မသိသော မြားတစ်စင်းမှာ ဖိုးချက်၏
တပည့်တစ်ယောက်ကျောပြင်ကို ထိမှန်သွားပြီး၊ လဲကျသွားတော့
သည်။

“ဒိုင်း... ဒိုင်း”

ဖိုးချက်... ဖလူးသာကို သေနတ်နှင့်လှမ်းပြီး ပစ်ပေမယ့်

ထိရောက်မှုမရှိပေ။

“ဝိုး... ဝုတ်... အား”

ဖိုးချက်ဘေးမှ နောက်ဆုံးလက်ကျန်တပည့်လည်း မြား
ချက်ထိမှန်ပြီး၊ လဲကျသွားပြီဖြစ်သောကြောင့် ဖိုးချက် သူ၏
နောက်ဆုံးအချိန်ကို ရွေးချယ်ရတော့မှာဖြစ်သည်။

“ဖိုးချက်... ဘယ်လိုလဲ၊ မင်းရဲ့ယုတ်မာမှုတွေအတွက်
အဆုံးသတ်ဖို့ နောက်ဆုံးအချိန်ကို ရောက်ပြီလေ...”

“ဒိုင်း... ဒိုင်း... ချောက်”

ဖိုးချက်သေနတ်တွင် ကျည်ဆံကုန်သွားပြီး၊ မြေပြင်ပေါ်
မှ တပည့်ဖြစ်သူသေနတ်ကို ကောက်ယူမည်အပြု...

“ဝုတ်... ဝုတ်... ဂီ”

ဖိုးချက်ဆီသို့ ဖလူးသာ ခွေး(၃)ကောင်မှ ဝင်ပြီးကိုက်
သဖြင့် ဖိုးချက်သွေးသံရဲရဲဖြင့် မြေပြင်ပေါ်တွင် လူးလို့မိုနေတော့
သည်။

“သားတို့ တော်လောန်ပြီ”

“အိ. . ကျုပ်. . ကျုပ်ကို ချမ်းသာပေးပါ”

“မ. . မသတ်. . မသတ်ကြပါနဲ့ဗျာ”

“ဖိုးချက်. . မင်းလိုကောင်မျိုးကို အသက်ချမ်းသာခွင့် ပေးလိုက်ရင် ငါတို့လိုရိုးသားတဲ့ တိုင်းရင်းသားတွေအတွက်. . အန္တရာယ်ကြီးမှာပေါ့. . ဒါပေမယ့် မင်းကို အခွင့်အရေးတစ်ခု တော့ပေးလိုက်မယ်. . မင်းကို ငါ့လက်နဲ့မသတ်ဘူး၊ ငါ့သားသုံး ကောင်လက်ကနေ မင်းလွတ်အောင်ပြေး. . ငါ့ဘက်ကနေ နောက်ဆုံးပေးနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးပဲ၊ ကဲ. . စပြီ”

ဖိုးချက် ကုန်းရုန်းထပြီး. . အနောက်ဘက်သို့ သုတ်ခြေ တင်ပြေးတော့သည်။

“ဝုတ်. . ဝုတ်. . ဝုတ်. . .”

ဖိုးချက် နောက်မှ ခွေးသုံးကောင်လိုက်သွားတော့သည်။

“ဖလူးသား. . ကျုပ်တို့ လိုက်မသွားဘူးလား”

သစ္စာမွန်စာပေ

“လိုက်စရာ. . မလိုပါဘူးကွာ၊ ဒီကောင် ခုပြေးသွားတဲ့ လမ်းက သူ့သေတွင်းသူတူးတဲ့ လမ်းပဲ”

“ဟင်. . ဘာကြောင့်လဲ”

“ဒီကောင် ခုပြေးသွားတဲ့လမ်းက အဆိပ်ချွံရှိတဲ့နေရာ ပဲကွ”

“ဖလူးသား ခွေးတွေအတွက်ရော. . .”

“ငါ့ခွေးတွေက ဒီနယ်မြေမှာ ကျင်လည်နေခဲ့တာ. . သူတို့ အန္တရာယ်ကို သူတို့သိတယ်”

သိပ်မကြာ. . ခွေး(၃)ကောင် ပြန်ရောက်လာသည်။

“ဖိုးချက်တော့ သွားပြီထင်တယ်”

“ဖလူးသား ကျုပ်တို့သွားကြည့်ရအောင်. . .”

“သိပ်ပြီး ကြည့်ချင်ရင် သွားကြည့်တာပေါ့”

ခွေး(၃)ကောင် ရှေ့မှ လမ်းပြကာ နောက်မှလိုက်ခဲ့ကြ ရာ. . သိပ်ပြီးမဝေးသောချုံတစ်ခုတွင် ဖိုးချက်၏အသက်ဝိညာဉ်

သစ္စာမွန်စာပေ

ကင်းမဲ့နေသော အလောင်းကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“သူကကြမ္မာရဲ့အဆုံးသတ်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်ရွေးချယ်ခဲ့တာပဲကွာ. . ပြန်ကြရအောင်”

ကျွန်မတို့အတွက် တောတွင်းအန္တရာယ်ဆိုးတစ်ခုကို ဖြေရှင်းနိုင်ပြီဖြစ်တာကြောင့် စိတ်ထဲမှာပေါ့ပါးသွားခဲ့သည်။

“ဗန်ဒါ. . မင်းတဲကိုပြန်မှာလား”

“ကျွန်တော်မြို့ကိုတက်ချင်တယ်. . .”

“ကလေးမကို ပြန်ပို့ဖို့လား”

“ဟုတ်တယ်. . ပြီးတော့ မြို့မှာလုပ်ကိုင်စရာလေးတွေ ရှိသေးတယ်”

“ဦးဝါထောပါ လိုက်မှာလား. . .”

“လိုက်ရမှာပေါ့ဗျာ. . ဗန်ဒါကိစ္စက ကျုပ်မပါလို့မပြီးဘူးလေ. . .”

“ဪ. . ဗန်ဒါ. . မင်းရှာနေတဲ့ သူ့ကိုတွေ့ပြီလား”

“တွေ့ပြီဆိုရမှာပေါ့ဗျာ. . ဒီအတွက်မြို့ကို သွားရတော့မယ်”

ကျွန်မ. . ဗန်ဒါဘေးမှ လိုက်လာရင်း စကားမဆိုမိဘဲ အတွေးများစွာ လွန်နေမိတော့သည်။

“မြို့ကိုတက်မယ်ဆိုရင် ရွာကနေသွားမှရမယ်ကွာ. . ဒုမြို့တက်လမ်းတွေက ကောင်းနေပါပြီ၊ ရွာကို တစ်ပတ်တစ်ခါ လာတဲ့ကားနဲ့ဆိုရင် မင်းတို့ရွာမှာ စောင့်ရင်းနဲ့လိုက်သွားကြပေါ့ကွာ. . .”

“ဒီလိုပဲ စီစဉ်ကြရတာပေါ့”

“ကိုဗန်ဒါ. . .”

“ခရစ္စမတ်. . ပြောလေ”

“ကျွန်မအတွက် မြို့အခြေအနေက ဘယ်လိုဆိုတာမသိရသေးဘူး၊ ကျွန်မကို တစ်ယောက်တည်းပစ်ထားခဲ့ပါနဲ့နော်”

“ခရစ္စမတ်ရယ်. . ငါ့ခေါင်းထဲမှာ မင်းအတွက်ပြင်ဆင်

မှုတွေကို လုပ်ထားပြီးသားပါ။ ဘယ်တော့မှ မင်းကို ဥပေက္ခာ
မပြုပါဘူးဆိုတာ ယုံပါ”

“ကျွန်မ မိဘတွေအတွက် ကျွန်မ...”

“ခရစ္စမတ်အတွက် ငါလက်စားချေပေးပါ့မယ်”

ကျွန်မ... ဗန်ဒါလက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိတော့
သည်။

အခန်း ◀ ၆ ▶

ကျွန်မတို့ စွန်တောင်ရွာကလေးကို နေဝင်စအချိန်က
လေးတွင် ရောက်ခဲ့ကြသည်။

စွန်တောင်ရွာကလေးမှာ အိမ်ခြေ(၂၀)လောက်သာ
ရှိပြီး တိုင်းရင်းသားလူမျိုးစုတွေ နေထိုင်ကြသည်။ သူတို့အသက်
မွေးဝမ်းကြောင်းအလုပ်မှာ တောင်ယာလုပ်ငန်းနှင့် တောလိုက်
ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

တစ်ချိန်က ယမ်းနဲ့တွေ့ဖူးလွမ်းနေသော ရွာကလေးဖြစ်
ခဲ့ပေမယ့်... ခုနောက်ပိုင်းတော့ အဖြူရောင်နယ်မြေကလေးဖြစ်

သစ္စာမွန်စာပေ

လာပြီး အေးအေးချမ်းချမ်း နေထိုင်စားသောက် လုပ်ကိုင်နေရပြီ ဖြစ်သည်။

မြို့ပေါ်သို့ မိုင်(၂၀)လောက်သွားရပေမယ့် . . တစ်ပတ် တစ်ခါ ကုန်တင်ကားကလေးက ပြေးဆွဲနေတာမို့ မြို့နှင့်ကုန် သွယ်မှုလေးရှိနေတယ်လို့ပင် ဆိုရမည်။

“ဗန်ဒါတို့ကတော့ ရွာမှာနောက်(၃)ရက်လောက်တော့ နေရဦးမှာပဲဟေ့ . . .”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦးစပ်သာ”

“မြို့ကားက မနက်ဖြန်မှဝင်ပြီး ရွာမှာ(၂)ညအိပ်ပြီးမှ ပြန်ထွက်တာ . . .”

“ဪ . . .”

“အေးအေးဆေးဆေး နေကြပါကွာ . . ငါတို့နယ်မြေက အရင်လောက်ဆိုးဆိုးဝါးဝါးကြီး မရှိတော့ပါဘူး၊ ဟိုမှောင်ခို ကောင် ဖိုးချက်မရှိတော့ဘူးဆိုရင် . . အန္တရာယ်ကင်းသလောက် ဖြစ်သွားပါပြီ”

ကျွန်မတို့ (၃)ယောက်ရောက်ခဲ့တဲ့ အိမ်ကတော့ ရွာလူ ကြီး ဦးစပ်သာနေအိမ်ပင်ဖြစ်သည်။

တောတောင်ထဲမှာ တည်ဆောက်ထားသော အိမ်က လေးဖြစ်ပေမယ့် သစ်လုံးတွေနှင့်ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ ဆောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကိုဗန်ဒါ အိမ်ကြီးကကောင်းတယ်နော်”

“ဒီအိမ်ကြီးက ခုမှဆောက်ထားတာမဟုတ်ဘူး . . ဟို ဂျပန်ခေတ်ကတည်းက ဆောက်ထားတဲ့အိမ်ကြီးလေ . . နောက်တောတွင်းအဖွဲ့တွေကလည်း ဒီအိမ်ကြီးမှာပဲ စခန်း ချပြီးနေခဲ့တာ . . ငြိမ်းချမ်းရေးရပြီးမှ ဦးစပ်သာ ကိုယ်ပိုင်ပြန်ပြီး နေခဲ့ရတာ ခရစ္စမတ်”

“ကျွန်မတို့ တိုင်းပြည်မှာ စစ်ပွဲတွေ ကင်းဝေးသွားရင် မြန်မာနိုင်ငံရဲ့လှပတဲ့ တောတောင်ဒေသလေးတွေကို မြင်ကွေ့ ကြရမှာပဲနော်”

“ခေတ်ရဲ့ပြောင်းလဲမှုအောက်မှာ ငြိမ်းချမ်းလှတဲ့ဘဝ

လေးတွေကို ကိုယ်စီပိုင်ဆိုင်ရတော့မှာပါ.. ခုဆို အမဲရောင် နယ်မြေဆိုတာ မရှိသလောက်ကို ဖြစ်နေပါပြီ”

ကျွန်မတို့(၂)ယောက် အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်လေးတွင် ထိုင် စကားပြောနေကြစဉ်.. ဒူးဝါထောတစ်ယောက် ရွာထဲမှပြန် ရောက်လာသည်။

“ဘယ်နှယ့် ရွာထဲကိုကာလသား သွားပြီးလှည့်တာလား”

“မဟုတ်ရပါဘူးကွာ.. ငါမင်းနဲ့မြို့ကို ဆက်ပြီးလိုက် သွားမယ်ဆိုတာကို လူကြုံသွားပြီး အမေ့ကိုမှာနေတာပါ”

“ကိုဒူးဝါထော ရွာနဲ့က နီးလို့လား...”

“နီးတော့ မနီးဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီရွာကနေ ကျုပ်တို့ရွာကို သစ်ဥနဲ့ တောဟင်းလျာတွေကို သွားပြီးရောင်းတဲ့သူရှိတယ်”

“ကိုဗန်ဒါကို မေးစရာရှိသေးတယ်”

“ဘာများလဲ”

“ကိုဗန်ဒါနဲ့ ကိုဒူးဝါထောက သူငယ်ချင်းဆိုတော့ တစ် ရွာတည်းပေါ့”

“တစ်ရွာတည်းတော့မဟုတ်ဘူး ခရစ္စမတ်ရေ၊ သူ့ရွာနဲ့ ကိုယ်နေတဲ့ရွာက အရှေ့နဲ့အနောက်တခြားစီပဲလေ...”

“ဘယ်လိုကြောင့် သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်ခဲ့ကြတာလဲ”

“ထောင်ထဲမှာ ဆုံခဲ့ကြတာ”

“ဟင်...”

ကျွန်မ.. ကိုဗန်ဒါဘဝနဲ့ ပတ်သက်ပြီး၊ တကယ်ကို ဘာမှမသိရသေးသော သူတစ်ယောက်ပါ။

“ကဲ.. ကိုဗန်ဒါ၊ မင်းဘဝနောက်ကြောင်းကို ရှင်းပြ လိုက်ပါကွာ”

“ခရစ္စမတ်က သိချင်နေပြီပေါ့...”

“ပြောပြမယ်ဆိုရင် သိချင်တာပေါ့”

“ခရီးပန်းလာကြတော့ စားသောက်ပြီးမှ အေးအေး ဆေးဆေး ပြောကြတာပေါ့၊ ခရစ္စမတ်.. ရေမချိုးနဲ့တော့နော် အရမ်းအေးလာပြီ”

“ဟုတ်...”

ကိုဗန်ဒါ. . ကျွန်မကို ဝမ်းစောင်ကြီးတစ်ထည်ကို လှမ်း
ပေးပြီး။

“အပေါ်တက်ကြရအောင်”

“ငါ. . ဦးစပ်သာ သားနဲ့ ညနေစာသွားပြီး လုပ်ကိုင်
လိုက်ဦးမယ်. . .”

“အေး. . .”

ညနေခင်း တောင်တန်းတွေဆီမှ တိုက်ခတ်နေသော
လေအေးသည်. . လူကို တုန်ခါစေလေသည်။

“သူ့အမေက စုန်းမကြီးတဲ့. . .”

“တောက်. . .”

သူ့နှလုံးသားတွင် ကြားနေရသောစကားသံပင်ဖြစ်သည်
တစ်ရွာလုံးက သတ်မှတ်ထားသော အမည်နာမတစ်ခုကို ဗန်ဒါ
မိသားစု(၃)ယောက်ဘဝတွင် အကျဉ်းတန်ခွာပိုင်ဆိုင်ထားခဲ့ရ
သည်။

သူ့ထက်ညီမလေးနန်းဝါက ပိုပြီးခံစားရသည်။ မိန်းက
လေးဖြစ်ပေမယ့် ရွာတွင်ပေါင်းသင်းဆက်ဆံသူမရှိသလို သူတို့

မိသားစုကို တစ်ရွာလုံးကကြည့်ထားကြသည်။ သူတို့ကို ကာကွယ်ပေးနေသူမှာ ရွာ၏ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်ဦးခွန်ထူးပင်ဖြစ်သည်။

ဦးခွန်ထူးကြောင့် သူတို့မိသားစုလေးရွာပြင်ထွက်မနေရခြင်းဖြစ်သည်။

ရွာကလူတွေပြောသလို မေမေမှာစုန်းကဝေအတတ်ပညာတွေကို တတ်ကျွမ်းသူမဟုတ်ပေ။ ဘိုးဘွားလက်ထက်ကတည်းက တိုင်းရင်းဆေးကုသပေးသော မျိုးရိုးပင်ဖြစ်သည်။ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်ကတည်းက ကိုးကွယ်ခဲ့သောနတ်ရုပ်ထုတွေ ရှိပေမယ့်မေမေဟာ ဘိုးဘွားပိုင်ပစ္စည်းတွေဖြစ်သဖြင့် ဆက်လက်ပြီးထိန်းသိမ်းထားသည်မှလွဲလို့ ဘာတစ်ခုမှအယူသည်းစွာ မလုပ်ကိုင်ခဲ့ပါ။ . . .

မေမေ့ကို စုန်းမတစ်ဦးဖြစ်စေအောင် ကမ္ဘာ့စည်းစဉ်းထိုးခဲ့သူမှာ ဖခင်ကြီးဦးချင်းကနောင်ဖြစ်သည်။ မေမေအမည်မှာ ဒေါ်နန်းစိ ညီမလေးနန်းဝါကိုမွေးပြီးလို့ (၅)နှစ်သမီးအရွယ်တွင်

စတင်ခဲ့သောဇာတ်လမ်းကလေးပင်ဖြစ်သည်။

ဖေဖေကမြို့ကိုတက်ပြီး ဆေးပင်ဆေးမြစ်တွေကို ရောင်းသလို မေမေနှင့်သူကတော့ တောထဲမှာဆေးမြစ်ရှာရသည်။

သူတို့ရွာနှင့်စာသင်ကျောင်းက (၁)မိုင်လောက်သာသွားပြီးတက်ရတာကြောင့် ကျောင်းပိတ်ရက်တွင် မေမေနှင့်အတူ တောထဲကိုဝင်ပြီး လုပ်ကိုင်ရင်းကျောင်းစာသင်ကြားခဲ့ရသည်။

အိမ်ရှေ့တွင်မေမေနှင့်အတူ တောထဲမှရလာသော . . ဆေးရွက်ဆေးပင်တွေခွဲနေစဉ် . . .

“နန်းရေ . . နန်း”

“ဪ . . ဟယ်ရီ လာလေဆေးလာယူတာလား”

“ဆေးလည်းယူရင်း နင့်ကိုပြောစရာရှိလို့”

“ပြောလေ . . သားရေ နင့်ဒေါ်ဒေါ်အတွက် အကြမ်း

အိုးကလေးသွားပြီးယူကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့မေမေ . . .”

“အငယ်မ မတွေ့ပါလား”

“ချပ်(စ်)ကျောင်းမှာ စာသွားသင်နေတယ်. . နင်ပြောစရာရှိတယ်ဆိုတာဘာလဲ”

“ငါပြောတယ်လို့တော့ မပြောနဲ့နော်”

“မပြောပါဘူးဟာ. . ပြောစရာရှိတာပြောစမ်းပါ”

“နင့်ယောက်ျား ကိုချင်းတစ်ယောက်. . မြောက်ပိုင်းရွာကတစ်ခုလပ်မချောခိုင်နဲ့ဖြစ်နေတယ်နော်”

“ဟယ်. . နင်. . နင်ဘယ်ကကြားလာတာလဲ”

“ဘယ်ကမှမကြားဘူး. . ငါ့မျက်စိနဲ့တပ်အပ်ကြီးကို မြင်ခဲ့ရတာ. . ချောခိုင်အိမ်မှာ နင့်ယောက်ျားညညအိပ်နေတာကို ငါတွေ့ခဲ့ရတာ. . .”

“နင့်ကို သူကမတွေ့ဘူးလား”

“မတွေ့ဘူး. . ငါကသူ့အိမ်တစ်အိမ်ကျော်မှာ မြို့ကိုပို့မယ့်ပစ္စည်းသွားကောက်ရင်း ညအိပ်တော့မှ ကိုယ်တိုင်လည်း တွေ့ အကြောင်းစုံကိုလည်း ကြားခဲ့ရတာ. . သူတို့ဖြစ်နေတာ

ကြာပြီတဲ့”

“ဟုတ်မယ်ဟယ်ရီ. . ကိုချင်း ခြေလှမ်းတွေပျက်နေတာကြာပြီ. . အရင်မြို့ကိုဆေးသွားရောင်းရင် တစ်ညအိပ်လောက်ပဲ နေတတ်တာ. . ခုဆို(၃)ရက် (၄)ရက်လောက်ကြာတတ်တယ် ငွေလည်းသိပ်မပါဘူး. . ဆေးဆိုင်မှာအကြွေးကျန်တယ်လို့ ပြောတာပဲ အင်းလေ. . သူ့ဘက်ကခုလိုဖောက်ပြန်တော့လည်း ငါ့ရဲ့ကံတရားပေါ့ဟယ်”

“နင့်ကံတရားထက် ကလေးတွေမျက်နှာက ရှိသေးတယ်နော်. . ခုဗန်ဒါလေးတောင် ကာလသားပေါက်အရွယ် ရောက်နေပြီ. . နင်တစ်ခုခုတော့လုပ်ဦး”

“ငါ. . ဘာလုပ်ရမလဲ ဟယ်ရီရယ်. . ခုကိစ္စကြီးက လူကြားလို့ ကောင်းတာမဟုတ်ဘူးဟ”

“ဟဲ့. . နန်း ကိုချင်းအစ်ကိုတွေ အစ်မတွေကို သွားပြီး အကျိုးအကြောင်းတော့ ပြောပြထားဦးပေါ့”

“အင်းလေ. . သွားပြီးပြောကြည့်တာပေါ့”

အမေနှင့် ဒေါ်ဟယ်ရီပြောနေသောစကားတွေကို ကြားလိုက်ရတော့ ရင်ထဲမှာမီးတောက်မီးလျှံတစ်ခုသဖွယ် ဖြစ်သွားတော့သည်။ ဒါပေမယ့် သူ့အနေနှင့်ဖခင်ဖြစ်သူကို ပြောဆိုပိုင်ခွင့်မရှိခဲ့သူဆိုတော့ ဝမ်းနည်းရုံပဲ ရှိတော့သည်။

သူတို့မိသားစုဘဝကလေး ပျက်စီးသွားမှာတော့ သူမကြုံချင်ပါ။

BURMESE
CLASSIC
COM

“ဖြောင်း...”

“အမေ... မေမေ”

အဖေ အမေ့ကိုလက်ပြန်ရိုက်လိုက်တာကြောင့် အမေလဲကျသွားသည်ကိုမြင်လိုက်ရပြီး မောင်နှမနှစ်ယောက်ပြေးပြီးဖက်ထားလိုက်ကြသည်။

“မိနန်း... နင်ငါ့ကိုအရှက်သွားပြီးခွဲတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“အရှက်ခွဲတာမဟုတ်ဘူး ကိုချင်း... မိသားစုဘဝကလေးကို မပျက်စီးစေချင်လို့ အကြီးတွေအစ်မတွေအနေနဲ့ တား

သစ္စာမွန်စာပေ

မြစ်ပေးဖို့ သွားပြီးပြောတာ”

“ဘာမှပြောစရာမလိုဘူး.. သူတို့ကရော မင်းပြောလို့ ယုံမယ်များထင်နေလား.. နင့်ကိုတောင်ဒေါသထွက်နေကြတယ်”

“ကိုချင်း.. ရှင့်ဘက်ကမဟုတ်ဘူးဆိုလည်း ပြီးတာပဲ ငါကြားရတဲ့သတင်းကအမှားဖြစ်လို့ ဒုလိုရှင်ရိုက်တာကိုခံရတယ် လို့ သတ်မှတ်ပါ့မယ်.. ရှင်ကျေနပ်လား”

“မကျေနပ်ဘူး.. မင်းနဲ့ဆက်ပြီး စာရင်းရှင်းချင်တယ်”

“ရှင်ဘာစာရင်းရှင်းချင်တာလဲ ပြောပါ”

“ငါဒီအိမ်မှာ ဆက်ပြီးမနေချင်တော့ဘူး”

“ကိုချင်း.. ရှင် ဘာစကားပြောတာလဲ.. သားသမီး တွေမျက်နှာကို ကြည့်ပါဦး”

“ငါဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ.. ငါနဲ့လိုက်ချင်တဲ့သူလိုက်နိုင်တယ် မလိုက်ချင်လို့နေခဲ့မယ်ဆိုလည်း ရတယ်”

“ကိုချင်းရယ်.. ရှင်ကျွန်မကိုဘာအပြစ်ရှိလို့ ဒီစကား မျိုးကိုပြောရတာလဲ”

“အပြစ်တွေ ဘာတွေပြောမနေနဲ့တော့ကွာ.. ငါ့စိတ် ထဲမှာ မင်းနဲ့ဆက်ပြီးမပေါင်းသင်းချင်တော့ဘူး”

“အင်းလေ.. ရှင့်ဘက်ကဒီစကားကို ခိုင်ခိုင်မာမာပြော ပြီဆိုမှတော့ ရှင့်သဘောပဲ”

“ဒါဆို လူကြီးအိမ်မှာတရားဝင်ကွာရှင်းမယ်”

“ဒီလောက်ထိမလိုအပ်ပါဘူး.. ရှင်သွားမယ်ဆိုရင် လွတ်လွတ်လပ်လပ်သာသွားပါ.. ရှင့်ကို ဘာအနှောင့်အယှက် မှမပေးပါဘူး”

“မင်းအနှောင့်အယှက်ပေးတာကို ဂရုမစိုက်ဘူး.. ငါ အတွက်အရေးကြီးတာ စုထားတဲ့ငွေတစ်ဝက်ကိုယူသွားဖို့”

“ရှင်.. ကိုချင်း.. ဒီငွေတွေဟာကျွန်မအတွက် မဟုတ် ဘူး၊ သားကြီးနဲ့ သမီးလေးပညာရေးအတွက် ကြိုပြီးစုထားတဲ့ ငွေတွေပါ”

“ဘာမှ ပညာရေးတွေလုပ်မနေနဲ့.. ငါတစ်ဝက်ပိုင် တယ်၊ ငါယူသွားမယ်”

“ကိုချင်း... ”

“မေမေရယ်... ပေး... ပေးလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်... တော်ကြာ မေမေကို ထပ်ပြီးရိုက်နေ
ဦးမယ်... ပေးလိုက်နော်”

“ကိုချင်း ရှင်ဟာ... ဘာမဟုတ်တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်
အတွက် ကိုယ့်သားသမီးတွေရဲ့ ဘဝကို မငဲ့မညှာတဲ့ ဖခင်တစ်
ယောက်ပဲ”

“မင်း... ပါးစပ်က ဘာစကားမှထပ်မပြောနဲ့ ငါလက်
ထပ်ပြီးမပါချင်ဘူး... ငွေတွေသွားယူခဲ့”

ဗန်ဒါရင်ထဲတွင် နာကျင်စေသော ဖခင်ဖြစ်သူစကား
သံတွေကို ရင်ထဲတွင်စူးဝင်သွားသည်။ ညီမလေး နန်းဝါက
ငိုကြွေးရုံကလွဲပြီး၊ ဘာမှ မတတ်သာပေ။

“ရော့... ရှင်ကြိုက်သလောက်သာ ယူသွားပါ”

မေမေ... သိမ်းဆည်းထားငွေထုပ်ကလေးကို ချပေး
လိုက်သည်နှင့် ဖေဖေဟာ ငွေတစ်ဝက်ကို ယူပြီးဆင်းသွားရုံ

သာမက... ညီမလေး၏ လက်စွပ်နှင့် ဆွဲကြိုးတွေပါယူဆောင်
သွားတော့သည်။

ဖခင်ဖြစ်သူ၏ အကြင်နာတရားမဲ့ပုံဟာ သူ့ဘဝတွင်
အပြင်းထန်ဆုံး ဒဏ်ရာပုံရိပ်တစ်ခုဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ဗန်ဒါတို့မောင်နှမနှစ်ယောက် စာကျက်နေချိန်တွင် အဖေရဲ့အစ်မဖြစ်သူ၊ ဒေါ်နန်းစောနှင့် အစ်ကိုဖြစ်သူ . . ဦးချင်းဒေါင်းတို့ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“နင် . . ဘာခုမှ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာလည်း ကဝေမ . . နင် ငါ့မောင်ကို သတ်လိုက်တာ”

“အစ်မ နန်းစော . . မဟုတ်ဘူး . . မဟုတ်ဘူး”

အမေဟာ သူ့ဘာမှမသိရတဲ့ဖြစ်ရပ်ပေါ်မှာ စွပ်စွဲခြင်း ခံလိုက်ရသောကြောင့် ရှင်းပြလည်း ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ပဲ . . ရန်တွေ့ခြင်း၊ စွပ်စွဲခြင်းကို ခံခဲ့ရရင်းနှင့် စုန်းမဆိုသော အမည် တစ်ခုကို ရလိုက်သည်။

ထိုမှ တစ်ဆင့်ရွာထဲတွင် . . .

“မိနန်းတစ်ယောက် သူ့ယောက်ျား ကိုချင်းကို စုန်းအ တတ်နဲ့ သတ်လိုက်ပြီတဲ့”

“ဟုတ်မှာပေါ့ . . မိနန်းက ခုမှစုန်းကဝေအတတ်ကို

ဖေဖေ အိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားပြီး၊ (၁)လကျော်လောက် တွင် မေမေဟာ ဘိုးဘွားပိုင်နတ်ရုပ်တွေကို နှစ်စဉ်ပြုလုပ်နေကျ၊ ပူဇော်မှုလေးကို လုပ်တဲ့နေ့နှင့် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ဖေဖေ တစ်ယောက် မြွေကိုက်၍ နေရာတွင်ပွဲချင်းပြီးဆုံးသွားသည်ဆို သည့်သတင်း ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟဲ့ . . စုန်းမ . . နင် . . နင် . . ငါ့မောင်ကို နင့်ပညာနဲ့ သတ်လိုက်ပြီ မဟုတ်လား”

“ရှင် . . အစ်မနန်းစော ကျွန်မ ဘာတွေလုပ်လို့လဲ”

တတ်တာမဟုတ်ဘူး.. သူ့မိဘတွေ လက်ထက်ကတည်းက တတ်ခဲ့တာ.. ”

“အဲဒါတင်မကဘူး.. ကိုချင်းနောက်မိန်းမ ချောခိုင် တောင် ခွေးနက်ကြီးတစ်ကောင် ကိုက်လို့ မြို့ဆေးရုံကို ပို့လိုက် ရပြီတဲ့”

“အမလေး.. ကြားရတာနဲ့တင် ကြက်သီးထတယ်”

“ငါတို့တော့ မိနန်းနဲ့ ခပ်ကင်းကင်းနေမှ ဖြစ်မယ်နော်”

မေမေရဲ့ ဆိုးဝါးလှသော သတင်းပျံ့ထွက်မှုနှင့်အတူ ဗန်ဒါတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်လုံးကို ဂယက်ရိုက်ခတ်ခဲ့တော့ သည်။

“ဟို.. စုန်းမသားနဲ့ မပေါင်းနဲ့နော် ချက်စူ”

“မပေါင်းပါဘူး.. မေမေရဲ့”

“မိသူး.. နင် ကဝေမသမီး နန်းဝါနဲ့သွားပြီး မကစားရ ဘူး၊ သွားကစားရင် အသေပဲမှတ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ.. ”

အရင်က ဗန်ဒါနှင့် ကျောင်းအတူတူသွားခဲ့ကြသော ကျောင်းသွားဖော်တွေကပင် သူ့ကို အရေးမလုပ်ရှောင်လွှဲသော အခြေအနေကို ရောက်ခဲ့တော့သည်။

“သား.. ဗန်ဒါ”

“ဗျာ.. မေမေ”

“သမီးလေး.. နန်းဝါ”

“ရှင်.. ”

“ရွာထဲက ကလေးတွေက သားတို့နဲ့မပေါင်းသင်းကြ တော့ဘူးဆို.. ”

“မေမေရယ်.. သူတို့ မပေါင်းလည်း ဘာဖြစ်တာမှတ် လို့ သားတို့မောင်နှမရှိနေရင်.. အပေါင်းအသင်း မလိုအပ်ပါ ဘူး၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လားညီမလေး.. ”

“ဟုတ်.. ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါပေမယ့် ညီမလေးက ကိုကိုနဲ့

မေမေတို့ တောထဲသွားရင် တစ်ယောက်တည်းကစားမယ့်သူမရှိ
တော့ပျင်းတာပေါ့. . .”

“ညီမလေးရယ်. . . ဘာမှစိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ ကိုကို
တို့တောထဲမှာ ဘာမှကြာတာမှမဟုတ်တာ. . . အဲ ကိုကို အကြံရပြီ
ညီမလေး နောက်တစ်ခါ မပျင်းရအောင် ဒီတစ်ခါ တောထဲမှာ
ယုန်ကလေးတွေ တွေ့ရင် ဖမ်းလာခဲ့ပေးမယ်”

“ဟယ်. . . တကယ် ပြောတာလား ကိုကို”

“တကယ်ပြောတာပေါ့. . .”

“သမီးနဲ့သား. . . ထမင်းဆာပြီလား”

“ဆာနေပြီ”

“စားကြရအောင်. . .”

တစ်ချိန်က ထမင်းဝိုင်းကလေးတွင် မိသားစု(၄)
ယောက် စုံညီစွာ ထမင်းစားခဲ့သော ပုံရိပ်ဟောင်းလေးကို မြင်
ယောင်မိရင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။

“မနက်ကျရင် သားတို့သမီးတို့ ဖေဖေအတွက်. . . ဘုန်း
တော်ကြီးကျောင်းမှာ ဆွမ်းအုပ်ကလေးသွားပြီး ပို့ကြရမယ်”

“မေမေရယ်. . . ဘာလို့ပို့ရမှာလဲ ဖေဖေက သားတို့ဆီ
မှာ သေတာမှ မဟုတ်တာ. . .”

“သား. . . ဗန်ဒါ ဒီလိုစကား မပြောရဘူးလေ၊ ကိုယ့်ဖခင်
ဘယ်လောက်ဆိုးဆိုး ဖခင်ဟာ ဖခင်ပဲကွဲ့ အပြစ်ရတတ်တယ်
မပြောရဘူး. . .”

“သား စကားမှားသွားတာ ခွင့်လွှတ်ပါမေမေ”

“ခွင့်လွှတ်ပါတယ်ကွယ်. . . လူ့ဘဝဆိုတာ သူ့ကြမ္မာနဲ့
သူ လာကြတာ သားရေ. . . မင်းတို့ဖခင်လည်း သူဝင်ကြွေးပါလာ
လို့ ခုလိုဖြစ်ရတာပါ”

“ကိုကို. . . ညီမလေးတော့ ဒီရွာမှာ မနေချင်တော့ဘူး”

“အေးပါကွယ်. . . ကိုကို ပညာတတ်ကြီးဖြစ်အောင်လုပ်
ပြီး မေမေရော ညီမလေးပါ မြို့ကိုခေါ်သွားပြီး လုပ်ကိုင်ကျွေး

မွေးမှာပါ။ ညီမလေးလည်း ပညာတတ်ကြီးဖြစ်အောင်လုပ်နော်”

“စိတ်ချပါ.. ကိုကိုရဲ့”

“ဟေ့.. နန်း”

“ဪ.. ဖာသာ”

ရွှေဘဝသားရေးခေါင်းဆောင် သင်းအုပ်ကြီး ဦးခွန်ထူး
ရောက်လာသဖြင့်..

“ဖာသာ.. အိမ်ပေါ်တက်ဦးလေ၊ ကိစ္စများ ရှိလို့လား”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ.. မင်းတို့ မိသားစုသတင်းတွေ
ကြားရလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး လာခဲ့တာ”

“ဖာသာရယ်.. ရွာထဲကလူတွေ ပါးစပ်က ထင်ချင်တာ
ထင်ပြီး ပြောချင်တာပြောနေတာကို လိုက်ပြီးရှင်းပြဖို့ မလွယ်
ပါဘူး..”

“အင်း.. လူတွေ လူတွေ အတွေးအခေါ်အယူအဆ
တွေက ခေတ်နောက်ကျ၊ ဗဟုသုတနည်းပါးပြီးဖြစ်နေကြတာ

လေ.. ဒီပေါ်မှာ ဘာမှစိတ်အားမငယ်ကြနဲ့ကွယ်၊ အမှန်တရား
ဆိုတာ တစ်နေ့ပေါ်လာမှာပါ.. ဘုရားသခင်က ကြည့်မနေ
ပါဘူး”

“ကျွန်မအတွက်တော့ ဘာမှစိတ်မကောင်းဖြစ်စရာ မရှိ
ပါဘူး.. ဟောဒီက သားနဲ့သမီးအတွက်သာ..”

“ဟူး..”

သင်းအုပ်ဆရာ.. ဦးခွန်ထူး ဗန်ဒါပန်းလေးကို ဖက်ပြီး၊
ဆုတောင်းပေးနေတော့သည်။

“ဗန်ဒါ...”

အမေနေမကောင်းသဖြင့်... တောထဲသို့ ဗန်ဒါတစ်
ယောက်တည်း ဆေးမြစ်ဝင်တူးပြီးအပြန် တောလမ်းအထွက်တွင်
သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ တောကျော်ကို တွေ့လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်ခွာလုံးတွင် သူ့ကိုသူငယ်ချင်းအဖြစ် ပေါင်းသင်း
သူဆိုလို့ တောကျော်တစ်ယောက်သာရှိသည်။ တောကျော်မှာ
သူ့လိုပင် မိခင်မုဆိုးမကြီးကို လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးနေသော သူပင်
ဖြစ်သည်။

===== သစ္စာမွန်စာပေ =====

ခရစ္စမတ်ည မှု

၁၁၁

“တောကျော်... မင်းတောထဲ ဝင်မလို့လား”

“ဟုတ်တယ်... ဗန်ဒါ၊ အမေအတွက် မှီသွားပြီးရှာ
မလို့ကွ”

“တောကျော်ရယ်၊ ငါတောထဲဝင်တုန်းက လာပြီးမှာ
လိုက်ရင် ငါရှာခဲ့မှာပေါ့”

“ရပါတယ်ကွာ... မင်းနဲ့မတွေ့ရတာ ကြာပြီ၊ ငါလည်း
မြို့ကိုသွားပြီး၊ အလုပ်လုပ်နေရတာနဲ့ မဆုံဖြစ်ကြဘူး... မင်း
ပြန်တော့မလို့လား... စကားပြောကြရအောင်”

“ပြောလေ... ဟိုအပင်အောက်မှာ သွားပြီးထိုင်ကြတာ
ပေါ့”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ပခုံးတစ်ယောက်
ဖက်ပြီး... ကုက္ကိုပင်ကြီးအောက်တွင် သွားထိုင်ကြသည်။

“တောကျော်... မင်းမြို့မှာလုပ်ကိုင်ရတာ အဆင်မပြေ
ဘူးလား...”

===== သစ္စာမွန်စာပေ =====

“မပြေဘူးဘဲ ဆိုရမှာပေါ့ကွာ. . ပြီးတော့ အမေ့ကိုရွာ
မှာ တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရတာကိုလည်း နောက်ဆံတင်း
တယ်. . .”

“တောကျော်ရယ်. . ငါကပစ်မထားပါဘူး”

“ငါ. . မင်းကို ယုံပါတယ် အမေကလည်း မင်းသူ့ကို
လာပြီးကူညီစောင့်ရှောက်တာကို ပြောပါတယ်”

“တစ်ရွာလုံးမှာ မင်းအိမ်ရယ်၊ ငါ့အိမ်ရယ်ပဲ ဆက်သွယ်
မှုရှိတာလေ”

“ငါတို့ရွာအကြောင်းတော့ မပြောချင်ပါဘူးကွာ. . ဒါနဲ့
ဗန်ဒါ ငါသတင်းတစ်ခုကြားတယ်”

“ဘာသတင်းလဲ. . .”

“မင်းတို့မိသားစုကို ရွာအပြင်ထုတ်ဖို့ ဦးရွှေသီးက
ရွာသားတွေကို စည်းရုံးနေတယ်တဲ့”

“ဘာ. . တောက် ဒီလူကြီးကတော့ တစ်နေ့ထက်တစ်

နေ ပိုပြီးဆိုးလာပြီကွ. . ငါသည်းခံချင်စိတ်တောင် မရှိတော့ဘူး၊
အမေက တရားချနေတာနဲ့ ခေါင်းငုံ့ပြီးခံနေရတယ်. . .”

“ဦးရွှေသီးက သူ့ကျတော့ မကောင်းမှုတွေနဲ့ စီးပွားရှာ
ပြီး တစ်ရွာလုံး အရက်သမားဖြစ်အောင် လုပ်ရုံတင်မကဘူး. .
ဘိန်းသမားဖြစ်အောင် လုပ်နေပြီ၊ ခက်တာက. . ငါတို့ ရွာလူ
ကြီးဦးခန့်ဝေကလည်း ဦးရွှေသီးကို ကြောက်နေရတယ်နဲ့တူ
တယ်. . .”

“ကြောက်မှာပေါ့ကွာ. . ဦးရွှေသီးဆီက ပေးစာကမ်းစာ
ရနေတာကို”

“ဦးရွှေသီးတင် မဟုတ်ဘူး. . ဟိုကောင် ကျောက်ဆူး
ကလည်း ရွာမှာသူ့ကိုယ်သူ ဘုရင်ခံသားကျနေတာပဲ. . ထင်
တိုင်းကြနေတာပဲ. . အဖေရွှေသီး၊ အမေဒေါ်တုတ် ချမ်းသာမှုနဲ့
လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်နေကြတာလေ”

“ဒေါ်တုတ်က. . ငါ့အမေကို တော်တော်မုန်းတီးတာ

ကွ..."

"မုန်းတီးမှာပေါ့.. သူက နတ်ကတော်လုပ်ပြီး၊ ရွာကို လိမ်စားနေတာကွ.. သူနဲ့ပြိုင်ဘက်လို့ မင်းအမေကိုသတ်မှတ် ထားတာ..."

"တောကျော်ရယ်.. အမေက နတ်တွေဘာတွေကို ကိုးကွယ်တာမှ မဟုတ်တာ.. အိမ်မှာရှိတဲ့ နတ်ရုပ်တွေတောင် ဘိုးဘွားပိုင်တွေ ဖြစ်နေလို့ မဖြစ်မနေ ထိန်းသိမ်းပေးထားတာ၊ ငါတို့ကို ရွာက မောင်းထုတ်မယ့်ကိစ္စကို ဖာသာဆီသွားပြီး ပြော ထားရမယ်..."

"ဟုတ်တယ်.. ပြောထားရမယ်"

"ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဘာတွေများလာပြီ၊ စုန်း အတတ်တွေကို ဆွေးနွေးနေကြတာလဲ"

"ဟင်... ဖိုးသေး"

ကျောက်ဆူးတပည့် ဖိုးသေးနှင့် ရွာသားနှစ်ယောက်

သူတို့ဆီကို လျှောက်လာရင်း.. ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပြီး၊ (၃) ယောက်လုံး အရက်မူးနေကြသည်။

"ဖိုးသေး.. မင်းမူးနေရင် ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားကြကွာ၊ ပြဿနာမရှာကြနဲ့"

"တောကျော်.. မင်းဆိုတဲ့ကောင်က စုန်းမသားနဲ့ပေါင်း ပြီး လူတွင်ကျယ်လုပ်နေတာလား"

"ဖိုးသေး.. မင်း.. မင်းပါးစပ်ကို ပိတ်ထားရင်ကောင်း မယ်..."

အမေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စော်ကားမှုတွေက ရင်ထဲမှာပြည့် နှက်နေသောကြောင့် ဖိုးသေးစကားကြောင့် ပေါက်ကွဲလုလုဖြစ် သွားသည်။

"ငါ့ ပါးစပ်ကို ပိတ်ခိုင်းရအောင်.. မင်းက ဘာကောင် မို့လို့လဲ.. မင်းအမေ စုန်းမပညာကို ကြောက်မယ်များ မှတ်နေ လားကွ"

ဗန်ဒါမျက်လုံးထဲတွင် ပြာဝေမတတ်ဖြစ်သွားပြီး၊ ဒေါသ
တွေက မီးတောက် မီးလျှံပမာဖြစ်သွားပြီး။

“ကဲကွာ...”

“ဗန်ဒါ...”

“ဖြောင်း... အား”

တောကျော်သည် ဗန်ဒါလက်ကို လှမ်းပြီးဆွဲပေမယ့်...
မမှီလိုက်ပါ။ သူ့လက်သီးမှာ ဖိသေးမျက်နှာပေါ်သို့ ရောက်သွား
ပြီးနောက်သို့ လှန်ကျသွားလေသည်။

“မင်းက ငါ့ကောင်ကို ချတယ်ပေါ့”

ဖိုးသေးနှင့် ပါလာသော ကြွက်ကြီးနှင့် တောကြောင်
တို့က သူတို့လက်ထဲတွင်ပါလာသော အရက်ပုလင်းနှင့် ဝင်ပြီး
ရိုက်တော့သည်။

“ခွမ်း... ခွမ်း...”

“ဟာ... ဟင်”

ဗန်ဒါ... ခေါင်းပေါ်သို့ ရောက်လာသော ပုလင်းတွေ
သာ တစ်စစကွဲသွားပြီး၊ ဗန်ဒါခေါင်းတွင် ဘာမှမဖြစ်

“မင်းတို့အလှည့်ပြီးရင် ငါ့အလှည့်ပေါ့... ကဲ”

“ဖြောင်း... အိ... ခွမ်း”

“ဗန်ဒါ... လက်လွန်မယ်”

ဗန်ဒါသည် သူ့ဘေးတွင်တွေ့ရသော သစ်ကိုင်းခြောက်
နှင့် ကြွက်ကြီးတို့နှစ်ယောက်လုံးကို ရိုက်ချလိုက်သည်။ ဆက်ပြီး
ရိုက်မည်အပြု တောကျော်ဝင်ပြီး ဆွဲသဖြင့် ဆက်ပြီးမရိုက်ဖြစ်...

“ကြွက်ကြီး...”

“ဗန်... ဗန်ဒါ”

ကြွက်ကြီး ရင်ဘတ်မှ အကျီစကို ဆောင့်ဆွဲပြီး...

“ငါ့အမေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး၊ နောက်တစ်ခါစော်ကားကြည့်
ဒီထက်ပိုပြီး ဆိုးဆိုးဝါးဝါးကို ကြုံရမယ်မှတ်...”

“ဗန်ဒါ... သွားကြမယ်”

ဆေးမြစ်များထည့်ထားသော ခြင်းကို သိုင်းလွယ်ပြီး၊
ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။ သူ့ဘဝတွင် အမေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
ပထမဆုံးရန်ပွဲပင်ဖြစ်သည်။

“မင်းကို မြို့အချုပ်ပို့မယ်...”

“လူကြီးရယ်... မလုပ်ပါနဲ့ရှင် တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ မပို့ရမှာလဲ... နင့်သားက လူစွာလုပ်ပြီး
ရိုက်နှက်လိုက်တာ”

“လူကြီး... ဒီကောင်တွေ အမေ့ကို စော်ကားတာကို
ထည့်ပြီးပြောဦးလေ”

“မင်း... မင်းကများ ငါကိုပြန်ပြီး အော်ရဲတယ်”

“သား... ပန်ဒါ... အမေ ပြောနေတယ်လေ”

သစ္စာမွန်စာပေ

အမေ့စကားကြောင့် ပါးစပ်ပိတ်ပြီးနေလိုက်ရသည်။

စိတ်ထဲမှာ ဒေါသတွေက တလိပ်လိပ်တက်နေဆဲ...

“အရှင်းဆုံးပြောရရင်... ခင်ဗျားတို့ မိသားစုကို ရွာမှာ တောင် မထားချင်ဘူးဗျာ”

“ရှင်... ကိုရွှေသီး ရှင်ဘယ်လိုစကားပြောလိုက်တာလဲ ကျွန်မတို့ မိသားစုက ရွာမှာနေခွင့်မရလောက်အောင် ဘာအပြစ် တွေ ကျူးလွန်နေလို့လဲ...”

“ဒါကတော့ ခင်ဗျားတို့ကိုယ်တိုင် သိမှာပေါ့... ခင်ဗျား တို့ကြောင့် ရွာကကျက်သရေမဲ့နေပြီဗျ”

“ရှင်... ရှင်...”

“ဦးလေး ရွှေသီး... လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး လူကြီး စကားပြောပါ။ ခုကိစ္စမှာ ဦးလေးရွှေသီး အနေနဲ့ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့် မရှိဘူး”

“တယ်... ဘာမဟုတ်တဲ့ကောင်က ငါ့ကိုများကွာ”

“လူကြီး... ခင်ဗျား၊ မြို့အချုပ်ကို ပို့မယ်ဆိုပို့လိုက်ဗျာ”

“ငှက်ရိုးနဲ့ အံ့မောင်”

“ဗျာ... ဆရာ”

“ဒီကောင်ကို ထိတ်တုံးခတ်လိုက်... မနက်ကျမှမြို့က အချုပ်ကိုပို့မယ်...”

“ဦးခန့်ဝေရယ်... ကျွန်မသားလေးကို မပို့ပါနဲ့ရှင်”

“အမေ... ဘာမှ တောင်းပန်မနေနဲ့ဗျာ၊ သူတို့လိုလူ တွေကို အမေတောင်းပန်မယ့်အစား သားအချုပ်ကို သွားရတာ ကမှ ပိုပြီးကောင်းဦးမယ်... ညီမလေး နန်းဝါ... အမေ့ကိုခေါ် သွားတော့...”

“ကိုခန့်ဝေ”

“ဟာ... ဖာသာ”

“ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ်မေတ္တာရပ်ခံပါရစေဗျာ”

သင်းအုပ်ဆရာကြီး ရောက်လာပြီး သူ့ဘေးတွင်ဝင်ရပ် ကာ... လူကြီး ဦးခန့်ဝေကို မေတ္တာရပ်ခံလေသည်။

“ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်က သူ့နေရာသူ

နေတာ အကောင်းဆုံးပဲထင်တယ်”

“ကိုရွှေသီး.. ကျုပ်ခင်ဗျားနဲ့ စကားပြောဖို့ ရောက်လာတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ရွာလူကြီးတစ်ယောက်ကို အမိန့်ပေးပိုင်ခွင့်မရှိဘူး”

“ခံရတာ.. ကျုပ်တူတော်မောင်ဗျ”

“ခင်ဗျား.. တူတော်မောင် ဖိုးသေးဘက်က လူတစ်ယောက်ရဲ့သိက္ခာကို စော်ကားတာရော ထည့်ပြောဦးလေ”

“ကျုပ်တူတော်မောင်က ဟုတ်တာပြောတာပဲ”

“ဒေါ်နန်းစိဟာ စုန်းအတတ် တတ်တယ်ဆိုတာကို ခင်ဗျား ဘာနဲ့သက်သေပြမလဲ ပြောပါ”

“ဒါ.. ဒါက.. ရွာက လူတွေ သိနေကြတာပဲ”

“သိကြတယ်ဆိုတာက စိတ်ထဲထင်တာတွေကို ပြောနေကြတာ ဒေါ်နန်းစိခင်ပွန်း ကိုချင်းသေရတာလည်း သူ့အကြောင်းတရားနဲ့သူပါ.. ဒါကို ဘာမှအသိတရားမရှိဘဲ ပြောနေကြတာ၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို အရမ်းထိပါးစေတယ် ကိုခန့်ဝေ

မောင်ဗန်ဒါကို မြို့ကအချုပ်ထဲပို့ပေးတဲ့ထိတော့ မလုပ်ပါနဲ့လို့ ကျုပ်တောင်းပန်ပါတယ်”

“စိတ်မကောင်းပါဘူး ဖာသာ.. ဒီကောင်ကို ခုလိုစပြီး မလုပ်ပြထားရင် ဒီထက်ပိုပြီး ဆိုးလာနိုင်တယ်”

“အင်းလေ.. ခင်ဗျားတို့က လူတစ်ယောက်ပေါ်မှာ အကြောင်းမဲ့ အမုန်းတရားပွားပြီး၊ တရားမျှတခြင်းမရှိတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ကြမှတော့ လုပ်ပေါ့ဗျာ.. ဒေါ်နန်းစိသွားကြမယ်”

“လူလေး.. .”

“မေမေ.. စိတ်ချပြီးသွားပါ”

“မောင်ဗန်ဒါ”

“ဗျာ.. ဖာသာ”

“ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်အတွက် ခုကျံတွေ့မှုတွေဟာ အင်အားတွေလို့ သဘောထားလိုက် ကောင်းသောသူကို ဘုရားသခင်က စောင့်ရှောက်ပါတယ်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ.. ဖာသာ”

အမေ့ကို ညီမလေးတွေပြီး၊ ဖာသာနှင့်ထွက်သွားသည်နှင့်
သူ့ကို ငှက်ရိုးနှင့် အံ့မောင်ဆွဲခေါ်သွားပြီး...

“မင်းနဲ့ငါတို့ ညကျရင်တွေ့ကြတာပေါ့ကွာ”

“တွေ့ချင်ရင် ညမတွေ့နဲ့ ခုတွေ့လည်းရတယ်၊ ဗန်ဒါ
ဆိုတဲ့ကောင်က သွေးပျက်သွားတယ်ဆိုတာမရှိဘူး”

“ဒီလောက်တောင် ဖြစ်တဲ့ကောင်”

“ကဲကွာ... ဖြောင်း... ခွပ်... ဒုက်... ဘုတ်”

ငှက်ရိုးနှင့် အံ့မောင်... ဗန်ဒါကို ကြိုးတုပ်ထားလျက်
ထိုးကြိတ်နေပေမယ့် ဗန်ဒါမျက်နှာတွင် ဖူးရောင်ခြင်းကွဲရှခြင်း
မတွေ့သောကြောင့် ကြောင်အန်းအန်းဖြစ်သွားကြသည်။

“မင်းတို့ သိပ်ပြီးသတ္တိကောင်းတာပဲကွာ၊ လူတစ်ယောက်
ကိုကြိုးတုပ်ပြီးမှ ထိုးရဲတာကို လုပ်ထားဦးပေါ့ကွာ... ဒီနေ့ကစပြီး
ဗန်ဒါ ဘာကောင်လဲဆိုတာ တစ်ရွာလုံးသိစေရမယ်”

“ဗန်ဒါဆိုတဲ့ကောင်က တုတ်ပြီး ဓားပြီးတယ် ဟုတ်
လား...”

“ဟုတ်တယ်... ကျောက်ဆူး”

“တော်စမ်းပါ... ဖိုးသေးရာ၊ ဒါတွေ ငါမယ့်ဘူး”

“မယ့်မရှိနဲ့ ကျောက်ဆူး... ငါတို့က လက်တွေ့ကွာ၊ ဒီ
ကောင်ကို ဖမ်းထားတဲ့နေ့က ငါနဲ့အံ့မောင်နှစ်ယောက် ပိုင်းဆော်
တာ ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်... ကျောက်ဆူး၊ ဒီကောင်မှာ သူ့အမေဆီ

က လက်ဖွဲ့တွေ ဘာတွေရှိမှာပေါ့”

ကျောက်ဆူးလည်း ဖိုးသေးတို့ပြောသော စကားပေါ်မှာ
တွေဝေသွားသည်။

“ဒါနဲ့ ဒီကောင်.. ထောင်ကျသွားပြီလား”

“ထောင်တော့ မကျပါဘူး.. မြို့အချုပ်မှာ တစ်ပတ်
တစ်လလောက်ထားပြီး၊ ပြန်လွှတ်ဖို့က များပါတယ်”

“ဟို.. အဘိုးကြီးလိုက်ပြီး၊ လုပ်ပေးတာနေမှာပေါ့”

ကျောက်ဆူး.. သင်းအုပ်ဆရာကြီးအကြောင်းကို ပြော
လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒီအဘိုးကြီးက ကိုယ့်ကိစ္စမဟုတ်ဘဲ.. နေရာတကာ
ဝင်ပြီးပါနေတာ.. ငါနဲ့တော့တွေ့တော့မယ်”

“ကျောက်ဆူးရေ.. သူ့ကိုတော့ သွားပြီးမလုပ်နဲ့နော်၊
သူ့ကို ယုံကြည်လေးစားနေတဲ့ လက်နက်ကိုင်ငြိမ်းချမ်းရေးတပ်
ဖွဲ့တွေရှိတယ်.. တော်ကြာ အသက်ဘယ်က ထွက်ရမလဲဖြစ်
သွားမယ်”

“မင်း.. ရှင်းချင်ရင် ပီပီရီရီ ရှင်းရမယ်”

“ငါကလည်း ဒါကိုချောင်းနေတာကွ၊ ကဲ သောက်စရာ
ရှိတာ သောက်ကြရအောင်”

“ချပြီ.. . ဂစ်.. ဂစ်.. . ဂစ်”

“ဟာ.. . ဖိုး.. . ဖိုးသေး”

ဖိုးသေးတစ်ယောက် အရက်ခွက်ကို မော့သောက်ရင်း
ပါးစပ်ထဲမှ အမြှုပ်တွေထွက်ကာ လဲကျသွားသည်။

“ဟာ.. . ဆေး.. . ဆေး.. . ခန်းကို ပို့.. . မယ်”

ငှက်ရိုးနှင့် အံ့မောင်တို့ ရွာဆေးခန်းသို့ ဖိုးသေးကို
ခေါ်ဆောင်လာစဉ် လမ်းတွင်ဖိုးသေး အသက်ပျောက်သွား
လေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ.. ကျောက်ဆူး”

“ဦးလေးခန့်ရေ.. အရက်သောက်ရင်းနဲ့ ရုတ်တရက်
ကြီး သေသွားတာ.. .”

“ဒါ.. . ဟို.. . စုန်းမကြီး ပြုစားလိုက်ပြီနဲ့တူတယ်”

“ဗျာ... ”

“ဟာ... ”

“သူ့သားကို အချုပ်ထဲပို့လို့ ခုလိုလုပ်လိုက်တာပဲ ဖြစ်မယ်...”

“တောက်... ဒီဟာမကြီးကို ခုသွားပြီးရှင်းမယ်”

“ကျောက်ဆူး... မင်း ထင်တိုင်းလျှောက် မလုပ်နဲ့ကိုယ့်ဘက်က သူ့လုပ်တယ်ဆိုတာကို ဘာသက်သေရှိလို့လဲ”

“ငါ မကျေနပ်ဘူး... ငါ့သူငယ်ချင်းအတွက် ဒီဟာမကြီးကို ကောင်းကောင်းလက်စားချေရမယ်”

“ဦးလေး ခန့်တို့ အလောင်းကို သယ်သွားလို့ရပါပြီ”

“ဪ... ဆရာမ၊ သူ့ရောဂါက ဘာရောဂါလဲ”

“ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်သွားတာပါ...”

ဖိုးသေးအလောင်းကို ထမ်းပြီးပြန်ခဲ့ကြရင်း ရွာလမ်းပေါ်တွင် ရွာသူရွာသားတွေကတော့...

“ဟဲ့... မိသေး... ဒေါ်နန်းစိလုပ်လိုက်တာတဲ့”

“ဒေါ်နန်းစိ လုပ်တယ်ဆိုတာ ဘာလဲဟ”

“ကောင်မက စုန်းအတတ်နဲ့လုပ်လိုက်တာပေါ့ဟ...”

“အယ်တော်... ကြောက်စရာကောင်းနေပါလား”

“ဒါကြောင့်... ဦးလေးရွှေသီးက သူတို့သားအမိကို ရွာထဲကနေ မောင်းထုတ်ခိုင်းနေတာပေါ့”

“မြန်မြန်သာ မောင်းထုတ်လိုက်ကြစမ်းပါဟာ”

“ရှု... ဟိုမှာ... ဒေါ်နန်းလာနေပြီ”

ဒေါ်နန်းစိတစ်ယောက်ကတော့ ဘာမှမသိရဲ၊ စွပ်စွဲခြင်းကို ခံနေရလေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ခုပြောနေတာတွေက ဥပဒေမဲ့ ဘောင်
လွတ်ကြီးပဲ.. လူတစ်ယောက်ရဲ့ မိသားစုနဲ့အိမ်ကို ခင်ဗျား
တို့ ရွှေ့ပြောင်းချင်တိုင်း ပြောင်းလို့ရမလား.. ကိုခန့်ဝေ”

“ဟာသာ...”

ရွာရှိ ရပ်မိရပ်ဖတွေကို ကိုရွှေသီးစည်းရုံးပြီး၊ ဗန်ဒါတို့
မိသားစုကို ရွာကနေ နှင်ထုတ်ဖို့ကို အစည်းအဝေးလုပ်နေသော
နေရာသို့ သင်းအုပ်ကြီးဦးခွန်ထူးရောက်လာပြီး ဝင်ပြောလိုက်
ခြင်းဖြစ်သည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဦးခွန်ထူး.. ခင်ဗျား လုပ်ရမှာက ဘာသာရေးအံ့လုပ်
နော်.. ရပ်ရွာကိစ္စတွေမှာ သိပ်ပြီးတော့ ဝင်မပါပါနဲ့”

“ဦးရွှေသီး ကျုပ်ဝင်မပါဘဲ နေလို့ရရင် သိပ်ပြီးနေတာ
ပေါ့.. ခုဟာ ခင်ဗျားတို့လုပ်ရပ်တွေက သိပ်ကိုမတရားလွန်းလို့
ဗျ၊ အရှင်းဆုံးပဲ ပြောမယ်.. ခင်ဗျားတို့ဆက်ပြီး လုပ်ကြည့်၊
ကျုပ်ဘက်က ဥပဒေလမ်းကြောင်းအတိုင်းလုပ်ပြမယ်...”

“ဟာ... ဟင်”

သင်းအုပ်ကြီးဦးခွန်ထူး ပေါက်ရောက်ဆက်နွယ်မှုကို
အားလုံးသိထားသဖြင့် စကားသံတိတ်သွားသည်။ ပြီးမှ...

“တစ်ရွာလုံးရဲ့ ဆန္ဒကို ကျုပ်လူကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့
လုပ်ပေးသင့်တာကို လုပ်ပေးရမှာပဲ”

“တစ်ရွာလုံးကို ခင်ဗျားတို့က ပေါက်ကရတွေပြောပြီး၊
စည်းရုံးထားတာပဲ.. ဖို့သေး သေရတာ ဒေါ်နန်းစိကြောင့်ဆိုပြီး
ခင်ဗျားတို့ရွာထဲမှာ မဟုတ်တာတွေလျှောက်ပြီးပြောနေကြတယ်၊

သစ္စာမွန်စာပေ

ဒါဟာ.. မလုပ်ကောင်းတဲ့ကိစ္စပဲ ဖြစ်သေးဘာကြောင့်သေရတယ် ဆိုတာကို ကျေးလက်ကျန်းမာရေးဆရာမက ပြောလိုက်ပြီပဲ.. ကျုပ်ခင်ဗျားတို့ကို မေတ္တာရပ်ခံတယ်၊ သတိလည်းပေးခဲ့မယ် နော်.. ဆက်ပြီး တိုးရင် ခင်ဗျားတို့အတွက် မကောင်းနိုင်ဘူး”

သင်းအုပ်ကြီး ဦးခွန်ထူး စကားပြတ်ပြီး၊ ထွက်သွားတော့ သည်။

“ဦးရွှေသီး.. ကျုပ်တို့ဘာဆက်ပြီးလုပ်မလဲ”

“လုပ်စရာတစ်ခုပဲ ရှိတယ်.. ဦးခန့်ဝေ”

“ဘာများလဲ..”

“အားလုံးကို ပြန်ခိုင်းလိုက်ပါ”

“ကဲ.. ကဲ.. အားလုံးပြန်လို့ရပြီ၊ ကိစ္စပေါ်လာမှ ကျုပ်ခေါ်လိုက်မယ်”

လူကြီးဦးခန့်ဝေ အိမ်ပေါ်မှ ရွာသားအားလုံးဆင်းသွား ပြီးနောက်...

“ခင်ဗျား.. ဘယ်လိုစဉ်းစားထားလဲ”

“ဟိုကောင် အချုပ်ထဲက ပြန်ပြီးမလွှတ်ခင် ဟိုသားအမိ နှစ်ယောက်ကို အပြတ်ရှင်းမယ်”

“ဟာ.. ကောင်းပါ့မလား၊ ဘယ်သူက လုပ်ရဲမှာလဲ”

“ဒါ.. ကျုပ်တာဝန်ထားစမ်းပါ၊ တောင်ပိုင်းရွာက ကောင်တွေကို ငွေပုံပေးပြီး ခိုင်းလိုက်ရင် လက်စတောင်ပြတ် သေးတယ်...”

“ဒီကောင်တွေကို မိသွားရင်ရော...”

“ဒီကောင်တွေက တစ်ဖက်နယ်စပ်မှာ သွားပြီး၊ ပုန်းလျှိုး နေရတဲ့ဝရမ်းပြေးတွေ ရှင်းပြီးတာနဲ့ ဟိုဘက်ကိုကူးသွားရင် ပွဲကပြီးသွားပြီပဲ”

“ဒါဆို စီစဉ်တော့ဗျာ စီစဉ်ဆိုလို့ ခုရက်ပိုင်းအတွင်း လုပ်နော် ဟိုကောင်ကလွတ်တော့မယ်လို့ ကြားတယ်...”

“ခင်ဗျား စောင့်နေပါ၊ ရက်ပိုင်းအတွင်း ဖြစ်စေရမယ်”

“ကျုပ်တို့ သတိထားရမှာက ဟိုသင်းအုပ်ခွန်ထူးနော်၊
ဒီကောင်က ဒေါ်နန်းစိတို့ကို စောင့်ရှောက်နေတာ”

“ဒီအတွက် မပူနဲ့. . မနက်ဖြန်ခွန်ထူး ဆုတောင်းပွဲကို
သွားမှာ ဟိုမှာ(၅)ရက်လောက်ကြာမှာ. . ဒီ(၅)ရက်အတွင်းသာ
ခင်ဗျားကိစ္စကို အကောင်အထည်ဖော်လိုက်. . .”

“ဖျောက်. . ဟား. . . ဟား. . . ဟား”

ဦးရွှေသီး လက်ဖျောက်ကလေးတီးပြီး. . ရယ်မော
လိုက်တော့သည်။

“မိနန်းစိရေ. . ခင်ဗျားဇာတ်သိမ်းကို ရောက်တော့မှာပါ
ဗျာ. . ကျုပ်သွားပြီးပြင်ဆင်စရာတွေကို ပြင်ဆင်လိုက်ဦးမယ်၊
ဪ. . ဦးခန့်ဝေ ဒီရက်အတွင်း မှောင်ခိုအရက်တွေနဲ့ရောပြီး၊
ဘိန်းတွေပါ ပါလာမှာနော်. . ခင်ဗျားဘက်က လုပ်ပေးရမှာကို
သိတယ်နော်”

“သိပါတယ်ဗျာ. . ကျုပ်အတွက် ဒီတစ်ခါဝေစုကို ပိုပြီး

ပေးဦး”

“ရ၊ ရမှာပေါ့. . .”

ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော မြေခွေးတွေ၏ ရက်စက်
ယုတ်မာသော အကြံအစည်ကို ဘာမှမသိသူက. . ဗန်ဒါ၏မိခင်
ဒေါ်နန်းစိနှင့် ညီမဖြစ်သူ နန်းဝါတို့ပင်ဖြစ်သည်။

“မေမေရေ. . သမီး ထမင်းအိုးကျက်ရင်၊ ငပိအိုး
ကလေး တင်ထားလိုက်ရတော့မလား”

“အေး. . သမီးရေ၊ တင်ထားလိုက်”

ဒေါ်နန်းစိ ဘုရားပန်းလဲနေရင်း လှမ်းပြီးပြောလိုက်ခြင်း
ဖြစ်၏။

“မနန်းစိရေ. . မနန်းစိ”

“ဪ. . ဖာသာ အထုပ်အပိုးတွေနဲ့ ဘယ်ကိုသွားမလို့
လဲ. . .”

“တောင်ပိုင်းက ဝတ်ပြုပွဲကို သွားမလို့. . ဟိုမှာ(၅)ရက်

လောက်ကြာမယ်.. နင်တို့သားအမိကို သတိပေးစရာရှိလို့ ဝင်လာတာ”

“ဘာများလဲ.. ဖာသာ”

“ရွာက မြေခွေးတွေရဲ့ ကောက်ကျစ်မှုကို သတိပေးမလို့ ဒီကောင်တွေ နင်တို့သားအမိပေါ်မှာ တစ်ခုခုမကောင်းကြံနေတယ်.. ဒါနဲ့ တောကျော် တစ်ယောက်ရော မလာဘူးလား”

“မနေ့ညကတော့ လာတယ်.. ဖာသာ”

“အင်း.. ဒီကောင်ကို ဒီရက်အတွင်း အိမ်မှာနေခိုင်း စေချင်တယ်”

“ဟောဟိုမှာ ပြောရင်းဆိုရင်း လာနေပါပြီ”

“ဪ.. ဖာသာ ရောက်နေပါလား.. ဒါနဲ့ ခရီးသွားမယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်ကွ.. မင်းရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲဟေ့ တောကျော်.. ငါခရီးသွားတဲ့ရက်တွေမှာ မင်း.. မနန်းစိတို့ကို

အထူး ဂရုစိုက်ကွာ..”

“စိတ်ချပါ ဖာသာရာ၊ ဟို.. ဦးရွှေသီးတို့ မကောင်းကြံတဲ့အတွင်းတွေကို ကြားနေရတယ်၊ ဗန်ဒါကိုထောင် ပို့လိုက်ပြီဆို.. ဟုတ်လား ဖာသာ”

“ငါ့ကို စခန်းမှူးက ဒီရက်အတွင်း ပြန်ပြီးလွှတ်ပေးမယ်လို့တော့ ပြောတယ်.. မြို့က ငါ့မိတ်ဆွေတောင် ဗန်ဒါအတွက် အာမခံတွေတောင် လုပ်ထားကြတယ်”

“အရမ်းကို ခံပြင်းဖို့ကောင်းတယ်ဗျာ”

“တောကျော်ရယ်.. အမှန်တရားအတွက် ဘုရားသခင်က မျက်လုံးမှိတ်ပြီး ကြည့်မနေပါဘူး၊ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်မှာပါ.. ကဲ.. ငါသွားမယ်တောကျော်၊ ငါမှာခွဲတာကို မမေ့နဲ့နော်..”

“စိတ်ချပြီးသာသွား ဖာသာရေ.. အိမ်ကအမေလည်း သူညီမရွာကို သွားပြီဆိုတော့ ဒေါ်နန်းစိတို့ အိမ်မှာပဲနေပြီး၊

ဟိုခွေးတွေကို ရိုက်လွှတ်ဖို့ စောင့်နေမှာဗျ”

ဖာသာ ဦးခွန်ထူးထွက်သွားပြီး.. အိမ်ထဲတွင်
တောကျော်တို့ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

“တောကျော်...”

“ဗျာ.. ဒေါ်လေး”

“မင်း.. သူငယ်ချင်း ခုလို ပြောင်းလဲသွားတာကို ငါအံ့
အားသင့်နေတယ်ကွဲ့”

“ဒါကတော့ ဒေါ်လေးရယ်.. သူ့ဘဝမှာ မခံချင်စရာ
တွေ နာကျင်စရာတွေက ပြည့်နှက်လေတော့ ခုလိုဖြစ်မှာပေါ့
ဗျာ...”

“ဒါနဲ့ဒေါ်လေး.. ဗန်ဒါမှာ ဘာဆေးတွေရှိလဲ”

“ဟဲ့.. သားမှာဘာဆေးမှ မရှိပါဘူး.. ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲဗျ.. ဒီကောင် တုတ်ပြီး ဓားပြီးသလိုပဲ
သူ့ကို ဘယ်လိုရိုက်ရိုက် ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“ဪ.. ဒါလား၊ သားက မွေးရာပါအံ့ပွားလေးရှိ
တယ်ကွဲ့.. ပြီးတော့ သားရဲ့ဇာတာဟာ သိပ်ပြီးကြောက်စရာ
ကောင်းတယ်.. သူ့ဆိုးပြီ မိုက်ပြီဆိုရင် တစ်ဖက်ကမ်းရောက်
သွားတတ်တယ်.. ဒါကြောင့် ဒေါ်လေးက တရားနဲ့ဆုံးမနေ
တာကွဲ့”

“ဒေါ်လေး.. ဗန်ဒါဟာ ခုလိုပုံစံပြောင်းသွားတာဟာ၊
တစ်ခုခုကို သူလုပ်တော့မယ်လို့ ထင်တယ်”

“မောင်တောကျော် ပြောသလိုမျိုး ဖြစ်နိုင်ပါတယ်ကွယ်၊
ဒေါ်လေးအနေနဲ့ ဒီတစ်ခါ သူ့ခံစားချက်ထွက်ပေါက်ကိုတားနိုင်
မှာ မဟုတ်တော့ဘူး.. ဒေါ်လေးလုပ်နိုင်တာ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊
ဒါကတော့ ဒီရွာကနေ ဒေါ်လေးတို့မိသားစု ထွက်သွားရင် ဒီဒုက္ခ
တွေ ချုပ်ငြိမ်းသွားမှာပါ”

“မေမေရယ်.. သမီးလည်း ဒီရွာမှာ မနေချင်တော့ပါ
ဘူး.. ကိုကိုပြန်ပြီးလွတ်တာနဲ့ ဒီရွာကနေ ပြောင်းကြရအောင်

နော်..."

"မေမေ... စဉ်းစားပြီးပါပြီကွယ်"

"ဒေါ်လေး..."

"ကဲပါ... မောင်တောကျော်ရယ်၊ ဒီအကြောင်းတွေကို
ခဏမေ့ထားပြီး ထမင်းစားကြရအောင်... သမီးလေးပြင်ကွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့..."

ညနေခင်း အလင်းတန်းလေးသည် အနောက်ဘက်
တောင်စွယ်သို့ တဖြည်းဖြည်းစတင်ပြီး ဝင်ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။

ဒေါ်နန်းစိတို့သားအမိနှစ်ယောက်ကို ယုတ်မာကောက်
ကျစ်မယ့် ဦးရွှေသီးရဲ့ ကြေးစားကောင်တွေက ခြံကလေးနားသို့
ချဉ်းကပ်နေကြပြီဖြစ်သည်။

"နက်ကျော်... ရှေ့ကခြံပဲ၊ မင်းတို့လုပ်စရာရှိတာကို
ဆက်ပြီးလုပ်ကြတော့... ငါ ပြန်ပြီး မင်းတို့သတင်းကို စောင့်နေ
မယ်..."

"စိတ်ချပြီးသာ စောင့်နေဦးရွှေသီး... တစ်ခုတော့
ခုကတည်းက ပြောထားမယ်နော်... ကိစ္စပြီးတာနဲ့ ကျန်တဲ့ငွေကို
ပေး"

"ရစေရမယ်"

"နက်ကျော်... မင်းက ငွေတစ်ခုတည်း မတောင်းနဲ့လေ
တို့အတွက် ဆေးလေးဘာလေးလည်း တောင်းဦး"

"ပူမနေပါနဲ့ကွာ... မင်းတို့(၃)ယောက်အတွက် အထူး
ဆုကိုပါ ပေးမှာပါ"

ရွှေသီး ကြေးစားလူသတ်သမားတွေကို ပြောခဲ့ပြီး...
မှောင်ရိပ်ထဲသို့ ပြန်ပြီးဝင်လာခဲ့သည်။ သစ်ပင်ကွယ်တွင် စောင့်
နေကြသော ရွာလူကြီးဦးခန့်ဝေနှင့် ကျောက်ဆူးတို့အဖွဲ့တွေဆီ
ရောက်တော့...

"ကိုခန့်ဝေ... ဒီကောင်တွေကိစ္စပြီးတာနဲ့ တစ်ခါတည်း
အပြတ်ရှင်းဖို့ကို လုပ်ထား... ဒါမှ ကျုပ်တို့အတွက်နောက်

ကြောင်းအေးမှာ..."

"ကျောက်ဆူး... မင်းကောင်တွေကို ပြင်ထားကြ...
နက်ကျော်တို့ရောက်တာနဲ့ တစ်ခါတည်းရှင်းကြမယ်"

"စိတ်ချပြီးသာနေ... ဦးလေးခန့်ဝေရေ"

ကျောက်ဆူး... သူ့လူတွေကို နေရာယူခိုင်းပြီး...
နက်ကျော်တို့ ပြန်လာချိန်ကို စောင့်နေကြလေသည်။

"မောင်တောကျော်..."

"ဗျာ... ဒေါ်... ဒေါ်လေး"

"ထစမ်းကွယ်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေါ်လေး"

"ဒေါ်လေးစိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုဖြစ်မယ်လို့ ထင်နေတယ်"

"ဟာ..."

"ငါတို့ ဒီကနေ... ပုန်းနေရင်ကောင်းမယ်"

"ဒေါ်လေးသဘောပဲလေ... ဘယ်မှာသွားပြီး ပုန်းမလဲ"

ဒေါ်နန်းစိ... အိပ်ပျော်နေသော သမီးလေးနန်းဝါကို
နှိုးပြီး၊ နောက်ဖေးဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ နောက်ဖေးမှ သစ်
ပင်အိုကြီးနားသို့ ရောက်တော့မှ ဘေးမှချုံ့ပုတ်ကြီးကို ဖယ်လိုက်
သည်။

"ဟာ... တွင်းနက်ကြီး"

"ဟုတ်တယ် မောင်တောကျော်... ဟို ဂျပန်လက်ထက်
တုန်းက ကတုတ်ကျင်းကြီး လုပ်ထားတာလေ၊ ဒီနေရာကို သား
မောင်ဗန်ဒါက လွှဲပြီး၊ တခြားသူမသိဘူး... က ဝင်ကြရအောင်"

"ဟုတ်ကဲ့"

တွင်းကြီးမှာ လူ(၅)ယောက်လောက် နေထိုင်လို့ရသလို
အပေါ်တွင် ချုံကြီးဖုံးလွှမ်းနေသောကြောင့် ဘယ်လိုမှမတွေ့နိုင်
သော နေရာလေးပင်ဖြစ်သည်။

ချုံနေရာမှ အိမ်ဘက်သို့လှမ်းပြီးကြည့်လျှင် မြင်တွေ့နိုင်
သည်။

“ဒေါ်.. ဒေါ်လေးရေ အိမ်နားကို ဓားကိုင်ထားတဲ့ လူ(၃)ယောက် ကပ်သွားပြီ”

“အင်း.. ဒေါ်လေးစိတ်ထဲမှာ ထင်နေတဲ့အတိုင်းဖြစ် နေပါရောလား”

“ဟူး.. ကပ်သီကလေးလွတ်သွားတယ်၊ ဒီကောင်တွေ ဘာဆက်ပြီးလုပ်မလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်ရမယ်၊ ဟာ.. ဟာ.. အိမ်ကို မီး.. စီးရှို့နေပြီ”

“တကယ့်ကို ရက်စက်မှုတွေက ကမ်းကုန်နေပြီပဲ.. လုပ်နိုင်တုန်းလုပ်ထားကြပေါ့ကွာ..”

လူသတ်သမားတွေဟာ လူကိုမတွေ့သဖြင့် အိမ်ကြီး ကို မီးရှို့ပြီး ထွက်ပြေးခဲ့ကြတော့သည်။

“နက်.. နက်ကျော်၊ ငါတို့ ရွှေသီးကို ဘယ်လိုပြော မလဲ”

“တက်တူရာ.. မင်း ငတုံးပဲကွ၊ ငါတို့ လူမတွေ့ခဲ့ဘူး

ဆိုရင် ဦးရွှေသီးဆီက ငွေထပ်ပြီး ရမလားကွ.. သတ်ပြီးလို့ အလောင်းကိုပါ မီးရှို့ခဲ့ပြီလို့ ပြောမှာပေါ့ကွ”

“သတ်ခဲ့တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ငါတို့ဓားမှာ သွေးမှမတွေ့ တာ..”

“ဒါများလွယ်ပါတယ်၊ ဟိုမှာ တွေ့လား”

“ဆိတ်.. ဆိတ်တွေလေ၊ ဘာလုပ်လို့ရမှာလဲ”

“ဆိတ်တစ်ကောင်ကို ဆွဲခဲ့.. အသံမထွက်အောင် ခေါ်ရမယ်၊ ပြီးရင် ဆိတ်သွေးနဲ့ သက်သေပြလိုက်တာပေါ့”

“သိပ်ကောင်းတဲ့ အကြံဉာဏ်ပဲဟေ့”

နက်ကျော်တို့ခြံထဲမှ ဆိတ်တစ်ကောင်ကို အသံတိတ် ခေါ်ဆောင်ပြီး.. ဓားဖြင့်ထိုးချကာ ရေတွင်းပျက်ထဲသို့ ပစ်ချ လိုက်သည်။

“ငါ့အကြံမကောင်းဘူးလား..”

“ကောင်းမှကောင်း မနက်မိုးလင်းလို့ သိသွားရင်တောင်

ငါတို့ကို သူတို့ရှာလို့မရတော့ပါဘူး.. နယ်စပ်ဘက်ကို တစ်ခါ တည်းကူးမယ်”

နက်ကျော်တို့ ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး လျှောက်လာ ကြရင်း.. ဦးရွှေသီးနှင့် ချိန်းဆိုထားသော နေရာကိုရောက်ခဲ့ ကြသည်။

“နက်ကျော်.. ကိစ္စတွေဖြစ်ခဲ့ရဲ့လား”

“ကိစ္စပြတ်တာတော့ မပြောနဲ့တော့ အလောင်းတောင် ကောက်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး.. ကျုပ်တို့ဘက်က တာဝန်ကျေပြီ ခင်ဗျားဘက်က ပေးစရာရှိတာပေးတော့...”

“ပေးမှာပေါ့ကွာ.. ရော ဒါလေးရှုလိုက်ဦး”

နက်ကျော်တို့ ဦးရွှေသီးဆီမှ မူးယစ်ဆေးဝါးတွေသုံးစွဲ ချိန်မှာပဲ...

“ရှင်းတော့...”

“ဟာ.. ခင်.. ဗျား၊ လူ... လူယုတ်မာ”

“ဒုက်.. ဇွတ်.. အိ.. အား.. အင့်”

ကျောက်ဆူးတို့ အုပ်စုတွေ လူအင်အားကောင်းကောင်း နှင့် နက်ကျော်တို့(၃)ယောက်ကို ရှင်းပစ်လိုက်ကြတော့သည်။

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. ရွှေသီးကြံရင်၊ ဘာခံနိုင်မှာ လဲ.. ခုဆို တစ်ချက်ခုတ်(၂)ချက်ပြတ်ပဲဟေ့”

“ဦးရွှေသီး.. ဒီအလောင်းတွေကို ဘာလုပ်မှာလဲ၊ တစ် ခါတည်း ဖျောက်ဖျက်ပစ်မှာလား...”

“ခန့်ဝေ.. မင်းက လူကြီးသာလုပ်နေတာ လူအပဲ၊ မင်း မြို့ကစခန်းကို အကြောင်းကြားလိုက်.. ဒေါ်နန်းစိတို့ကို သတ်ပြီး အိမ်ပါမီးရှို့ခဲ့တဲ့ကောင်တွေကို ရွာသားတွေနဲ့အတူ ဝိုင်းဖမ်းရင်း သေဆုံးသွားပြီလို့ ပြောရမယ်.. ဒါဆို မျက်နှာကောင်းတောင် ရဦးမယ်”

“ဒါဆို.. အလောင်းတွေကို ဒီနေရာမှာပဲ ထားခဲ့ပြီး၊ မနက် သက်ဆိုင်ရာကို အကြောင်းကြားပြီးမှ သူတို့ညွှန်ကြား

ချက်နဲ့ ဆက်ပြီးလုပ်မယ်”

“သွားကြစို့”

အောင်ပွဲခံ ဦးရွှေသီးတို့အဖွဲ့အမှောင်ထုထဲသို့ ကျော
ခိုင်းထွက်လာခဲ့ကြတော့သည်။ ဥပဒေမဲ့ ရာဇဝတ်မှုကြီးကို ဘာမှ
မဖြစ်သလို လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြတော့သည်။

“ဟာ.. ကျောက်ဆူး အလောင်း တစ်လောင်းပျောက်
နေတယ် ရှာကြစမ်း.. စခန်းက လာကြတော့မယ်”

ဦးခန့်ဝေနှင့် ဦးရွှေသီးတို့ ညကထားခဲ့သောနေရာတွင်
အလောင်း(၃)လောင်းမှ (၁)လောင်းကို မတွေ့ရပေ။

“ရှာ.. ရှာကြစမ်း”

“ဦးလေးရွှေသီး ညက တောကောင်ကြီးတွေများဝင်ပြီး
ဆွဲသလား မသိဘူး”

“တောကောင်ကြီးတွေ ဒီအထိဝင်မဆွဲနိုင်ဘူး.. တွေ့

အောင်ရှာစမ်းကွာ.. သတင်းပို့ထားတာက (၃)ယောက်၊ (၂)လောင်းပဲရှိရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ဘေးပတ်ဝန်းကျင်တွေမှာ ရှာဖွေကြပေမယ့်.. အရိပ်အယောင်တောင် မတွေ့ရတော့ပေ။

“စဉ်းစားလို့တောင် မရတော့ဘူးကွာ၊ ဒီကောင်မသေဘဲ ထပြီးသွားတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး.. ဦးလေးရွှေသီး၊ ဒီကောင်(၃)ကောင်လုံးကို သေသေချာချာ သေပြီဆိုတာကို စစ်ပြီးမှထားခဲ့တာ”

“ဟူး.. ဘာတွေဖြစ်သွားတာလဲ မသိတော့ဘူးကွာ၊ ကိုရွှေသီး ခင်ဗျားကြံပါဦး”

ကိုရွှေသီးအလောင်းကို သေချာကြည့်ပြီး..

“ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့တော့ တောကောင်ကြီးတွေညက ဝင်ဆွဲသွားတယ်ပဲ ပြောရမှာပဲ.. ဒါနဲ့ ခင်ဗျား ဒေါ်နန်းတို့မိသားစုအခြေအနေရော သွားကြည့်ပြီးပြီလား ကိုခန့်ဝေ”

“မီးလောင်ထားတာ ပြာပုံကြီးဖြစ်နေတော့ အရိုးကောက်လို့တောင် ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူတို့အတွက် ကျုပ်တို့ဘက်က တစ်ခုခုတော့ စီစဉ်ပေးရဦးမယ်”

“ဦးခန့်ဝေ.. ခင်ဗျားက ဘာများစီစဉ်ပေးချင်လို့လဲ”

“သူတို့အတွက် ဆွမ်းလေးဘာလေး သွတ်ပေးမလားဗျ၊ တော်ကြာ စုန်းမဘဝကနေ သရဲတစ္ဆေကြီး အဖြစ်နဲ့ ရွာကိုဒုက္ခပေးနေမှ ပိုပြီးဆိုးမယ်”

“ကျုပ်တို့အတွက် နောက်တစ်ခု အရေးကြီးတာရှိသေးတယ်”

“ဘာလဲ.. ကိုရွှေသီး”

“ဟိုကောင် ဗန်ဒါလွတ်လာရင် ဒီအတိုင်းလွတ်ထားလို့ မရဘူး.. ကျုပ်ပင်ခုတ် ကျူငုတ်မကျန်အောင်တော့ လုပ်ရမယ်”

“ကိုရွှေသီး ဒီကောင်ကိုတော့ လွယ်လွယ်နဲ့ရှင်းလို့ ရမှာမဟုတ်ဘူးနော်”

“ဘာလဲ ဒီကောင်က တုတ်ပြီး ဓားပြီးတယ်လို့ဆိုလိုတာလား.. အလကားပါဗျာ.. ရိုက်တဲ့ကောင်တွေက ကွဲအောင် မရိုက်တတ်လို့ပါ။ ကျုပ်ရိုက်ပြလိုက်ချင်ပါတယ်”

“ကိုရွှေသီး ဒီကောင်ပြီးတာတော့ ကျုပ်ကလက်တွေ့ မြင်ခဲ့ရတာနော်.. မယုံမရှိနဲ့”

“ဘယ်သူမှ ဒီကောင်ကို မရှင်းရဲရင်၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ရှင်းပြမယ်.. စောင့်ကြည့် ရွာမှာကျုပ်တို့အတွက် ဆူးညောင့် (၂)ခုက ဗန်ဒါဆိုတဲ့ကောင်ရယ်.. သင်းအုပ်ခွန်ထူးပဲ၊ သူတို့ကို ကျုပ်တို့မသတ်ရင် ကျုပ်တို့ကို ထောင်ထဲပို့မယ့်ကောင်တွေ”

“ဆရာ.. ဆရာ.. ခန့်ဝေ”

“ဘာ ဖြစ်လာတာလဲ.. ကြွက်နီ”

“ဟို.. ဟို.. စုန်းမ သားအမိ(၂)ယောက်လုံးမသေဘူး..”

“ဘာ...”

“ဟင်.. ဟိုက်”

“မင်း.. မင်း.. ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“သိတာမဟုတ်ဘူး.. ကျုပ်မျက်စိနဲ့တွေ့ခဲ့တာ”

“ဘုရားကျောင်းထဲမှာ ပြီးတော့.. သင်းအုပ်ဦးခွန်ထူးလည်း ပြန်ပြီးရောက်နေတယ်”

“ရှုပ်ကုန်ပြီ.. ဒီကောင်တွေ မသတ်ခဲ့ဘူးနဲ့တူတယ်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး.. ကျုပ်ညက ဒီကောင်တွေ လှုပ်ရှားတာကို ကြည့်နေတာ အိမ်ထဲမှာခုတ်ထစ်ပြီး ဆင်းလာကြတော့မှ ကျုပ် ဆရာတို့ဆီကို လာခဲ့တာ”

“ဦးလေးရွှေသီး.. ညက ဒီကောင်တွေဓားမှာ သွေးတွေစွန်းထင်းနေတာ ကျုပ်တွေ့ပါတယ်”

“ဒါ.. ဒါ.. မိစ္ဆာတွေ ဖြစ်.. ဖြစ်သွားတာလား”

“သရဲတွေက.. မနက်ပိုင်းကြီးတွေ့ရပါ့မလား”

“ကဲ.. ကိုခန့်ဝေ ခင်ဗျား ဒီမှာနေခဲ့၊ ကျုပ်သေချာ

အောင် သွားကြည့်မယ်”

“သွား.. သွားကြည့်ဗျာ”

ရွာလူကြီး ဦးခန့်ဝေတစ်ယောက် ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်သွားသည်။ အကယ်၍ ဒေါ်နန်းစိတို့သားအမိနှင့် တောကျော်ဆိုတဲ့ကောင် မသေခဲ့ရင်၊ သူတို့၏စွန့်စားမှုကြီးမှာ ဘာမှအကျိုးမရှိဘဲ.. ရာဇဝတ်မှုတစ်ခုကိုသာ အပိုကျူးလွန်သလို ဖြစ်နေမှာ သေချာတော့သည်။

ဦးရွှေသီး၊ ကြွက်နီနှင့် ကျောက်ဆူးတို့ ဘုရားကျောင်းဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ခရစ်ယာန်ဘုရားကျောင်းမှာ ရွာ၏အစွန်ဆုံးနေရာတွင် ရှိနေသောကြောင့် ရွာကနေတောလမ်းတစ်ခုကို ဖြတ်ပြီး သွားရသည်။

“ဟို.. ဟိုမှာ”

“ဟင်...”

ဒေါ်နန်းစိ၊ သင်းအုပ် ဦးခွန်ထူး၊ နန်းဝါနှင့် တောကျော်တို့(၄)ယောက် ဘုရားကျောင်းဝန်းထဲရှိ ခုံကလေးထဲတွင် ထိုင်ပြီးစကားပြောနေကြသည်ကို တွေ့လိုက်သောကြောင့် ကိုယ့်မျက်လုံးကို ကိုယ်မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်သွားသည်။

ထူးဆန်းမှုတွေက ဆက်တိုက်ပင် ကြုံနေသည်။ ညက သေသေချာချာ သတ်ခဲ့သောအလောင်း(၃)လောင်းထဲမှ (၁)လောင်း ပျောက်နေပြီး.. သတ်ဖြတ်ပြီး အိမ်ကိုမီးရှို့ခဲ့သော ဒေါ်နန်းတို့မှာလည်း မသေဘဲ တွေ့နေရခြင်းကြောင့် ဦးရွှေသီးတုန်လှုပ်သွားခဲ့သည်။

“ပြန်မယ်.. ခုတစ်ခါ မသေရင်၊ နောက်တစ်ခါတော့ သေစေရမှာပေါ့ကွာ.. ကျောက်ဆူး”

“ဗျာ.. အဖေ”

“မင်းကောင်တွေ ပါးစပ်က ဘာသဲလွန်စမှ မထွက်စေနဲ့နော်.. ထွက်တာနဲ့ အားလုံးတန်းစီပြီး ထောင်ထဲရောက်ပြီလို့

မှတ်ထားကြ. . ကြွက်နီကြားလား”

“ကြား. . ကြားပါတယ်. . ဦးလေးရွှေသီး”

“အဖေကို တစ်ခုတော့ ပြောချင်တယ်”

“ပြောလေ”

“ဒီသားအမိကို ဒီအတိုင်းသတ်လို့တော့ ရမှာမဟုတ်ဘူး. . တစ်မျိုးနည်းနဲ့ကြံစမ်းပါဦး”

“ဘယ်လိုနည်းမျိုးနဲ့ ကြံရမှာလဲ. . ဒီတစ်ခါ မိုင်းထောင်ပြီး သတ်ရမှာလားကွ. . အဲဒါမှ လွတ်ရက်မရှိဘဲ ထောင်ထဲမှာပဲ သေကြမှာ”

“အဖေကလည်း ဒီနည်းကို ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး. . အမေနဲ့တိုင်ပင်ပြီး၊ နတ်တွေဘာတွေနဲ့ လုပ်ရင်မကောင်းဘူးလားလို့ ပြောတာ”

“အင်း. . မင်းပြောတာ စဉ်းစားစရာပဲ၊ သူတို့စွမ်းသလို ငါတို့ဘက်က စွမ်းတဲ့နတ်ဆရာကို ရှာရမှာပဲဟေ့”

ဦးရွှေသီးတို့ ရွာထိပ်အရောက်တွင်. . .

“အဖေ. . ဟိုမှာ”

“ဗန်. . ဗန်ဒါ”

ဦးထုပ် ခပ်စိုက်စိုက်လေး ဆောင်းပြီးလာနေသော. .

ဗန်ဒါကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“မင်း. . လွတ်လာတာလား၊ ထွက်ပြေးလာတာလား

ဗန်ဒါ. . .”

ဗန်ဒါမှာ ဦးရွှေသီးအမေးစကားကို အဖြေမပေးဘဲ. .

ဦးထုပ်ကို ချွတ်ပြီး မျက်ထောင့်နီကြီးဖြင့် ကြည့်ပြီးမှ ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျာ. . ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

“မင်း. . ထွက်ပြေးလာတာလို့ ထင်တယ်”

“ခင်ဗျားဟာ. . လူကြီးဖြစ်ပြီး၊ လူကြီးဆန်တဲ့ စကားမျိုးကို မပြောတတ်ဘူး၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက သွန်သင်ဆုံးမမခံ

ခဲ့ရလို့ ဖြစ်မယ်”

“မင်း.. မင်း.. ငါ့မိဘတွေကို စော်ကားတယ်”

“ဗန်ဒါ.. မင်းစကားကို ပြင်ပြောစမ်း၊ ငါက ဖိုးသေး
မဟုတ်ဘူးနော် ကျောက်ဆူး”

“လာပြန်ပြီတစ်ယောက်.. အင်းလေ ဒီမိဘတွေဆီက
ပေါက်ဖွားလာတဲ့ကောင်ဆိုတော့ ပိုပြီးဆိုးမှာပေါ့”

“ဗန်ဒါ.. မင်း.. မင်း”

“ဒီနေ့မှ အချုပ်ကထွက်လာလို့ အထဲပြန်ပြီးဝင်ရမှာကို
နောက်တွန့်နေမယ့်ကောင် မဟုတ်ဘူးနော်.. ဒီတစ်ခါ ရိုက်မှု
လောက်နဲ့တော့ မသွားဘူး၊ ပါးစပ်ကအသံကောင်း ဟစ်မနေနဲ့
ကျောက်ဆူး ကြိုက်တဲ့ပုံစံကို မင်းရွေးလိုက်”

ဗန်ဒါကို ငယ်ငယ်ကတည်းက အနိုင်ကျင့်ခဲ့ဘူးသော
ကျောက်ဆူးတစ်ယောက် ဗန်ဒါစကားကြောင့် ခပ်တွန့်တွန့်လေး
ဖြစ်သွားသည်။ ကျောက်ဆူးသည် ဗန်ဒါနှင့်ပတ်သက်ပြီး သတင်း

ကြားထားခြင်းကြောင့် ရှေ့မတိုးရဲ..

“အေးပေါ့ကွာ.. မင်းနဲ့ငါ ကောင်းကောင်းကြီးတွေကြ
သေးတာပေါ့”

“ငါကလည်း မင်းတင်မဟုတ်ဘူး.. တစ်ရွာလုံးကို
တွေ့ဖို့အတွက် ဆုံးဖြတ်ပြီးသားကွ၊ ဗန်ဒါဆိုတဲ့ကောင်ဟာ..
ဘာကောင်လဲဆိုတာ သိရမယ်၊ ငါ့အိမ်ကိုမီးရှို့ပြီး ငါ့မိသားစုကို
သတ်ဖို့ကြံတဲ့ တရားခံအစစ်ကိုပါ ရအောင်ဖော်ထုတ်မှာကွ”

ဗန်ဒါစကားကြောင့် ဦးရွှေသီးမျက်နှာ ပျက်သွားပြီး..
ဗန်ဒါနားကနေ ထွက်သွားတော့သည်။

ဗန်ဒါအချုပ်ထဲမှ ထွက်လာကတည်းက ဆုံးဖြတ်ချက်
တစ်ခုကို သန့်ဌာန်ချခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ သူတို့မိသားစုပေါ်မှာ
မကောင်းခဲ့သောရွာကို သူပြန်၍လက်စားချေတော့မည်ဖြစ်သည်။

“မေမေ..”

“သားလေး”

“ကိုကို...”

“ဗန်ဒါ”

ဒေါ်နန်းသားဖြစ်သူကို ဖက်ပြီးမျက်ရည်ဝိုင်းနေသဖြင့်-

“မေမေ သားကြောင့် . . နောက်ဘယ်တော့မှ မျက်ရည်မကျနဲ့တော့ သားဘဝမှာတင်ကျန်နေတဲ့အကြွေးကို ကျေအောင်ဆပ်ချင်တယ်. . ဆပ်ခွင့်ပြုပါအမေရယ်”

“သား...”

“မောင်ဗန်ဒါ. . ဖာသာကတော့ မောင်ဗန်ဒါကို ဘာမှ မဖျောင်းဖျချင်တော့ပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမယ့် ဥပဒေမဲ့အလုပ်တွေကို လုပ်ရင်. . ဥပဒေအရ အရေးယူခံရမှာပါ။ မင်းရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ထိ ခံစားနေရမယ်ဆိုတာ ဖာသာသဘောပေါက်ပါတယ်ကွယ်”

“ဖာသာ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုတော်အတိုင်းပဲ ဖြစ်ပါစေတော့

ကွယ်...”

“ကိုကို ရေချိုးလိုက်ပါလား”

“ဗန်ဒါရေ. . လောလောဆယ်တော့ နေစရာက၊ ငါ့အိမ်နဲ့ဘုရားကျောင်းပဲ ရှိတယ်၊ အိမ်ကိုတော့ ပြန်ပြီးဆောက်ရမှာပဲ”

“ငါ့အိမ်ကို မီးရှို့တဲ့ကောင်တွေက သေသွားပြီဆို”

“ရွာလူကြီး ဦးခန့်ဝေကတော့ ဒီအတိုင်းပြောနေတာပဲ၊ တောင်ဘက်ပိုင်းက နက်ကျော်တို့အုပ်စုလို့ ပြောတာပဲ”

“သူတို့မီးရှို့ဖို့သက်သက်. . တစ်ခုတည်းတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ငါတို့ကို သတ်ဖို့လာရင်း လူမတွေ့တာနဲ့ အိမ်ကိုမီးရှို့သွားခဲ့ကြတာဖြစ်မှာပေါ့ကွာ...”

“ငါနဲ့ နက်ကျော်တို့ကြားမှာ ဘာအဖူအထစ်မှ မရှိဘူး၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စကားတောင်ကောင်းကောင်း ပြော

ဖူးကြတာမဟုတ်ဘဲ. . အသားလွတ်ကြီးဝင်သတ်တာဟာ ဒီ
ကောင်တွေကို တစ်ယောက်ယောက်က ခိုင်းထားတာဖြစ်မယ်”

“မောင်ဗေဒါ ပြောတာမှန်တယ်. . နက်ကျော်ဆိုတဲ့
ကောင်က မူးယစ်ဆေးရောင်းဝယ်မှုနဲ့ သက်ဆိုင်ရာကနေ ဖမ်းဝ
ရမ်းထုတ်ထားတဲ့ကောင် ဒီကောင်တွေက ကြေးစားအလုပ်တွေ
ကိုလည်း လုပ်တယ်. . သူတို့ကို ဦးရွှေသီးမဟုတ်ရင် ဦးခန့်ဝေက
ခိုင်းတာဖြစ်နိုင်တယ်. . ဒါမှမဟုတ် သူတို့(၂)ယောက်ပေါင်းပြီး
ကြံစည်တာဖြစ်မယ်”

“တော်သေးတာပေါ့ အမေရယ်. . ဘာမှမဖြစ်လို့
တောကျော် မင်းကိုကျေးဇူးတင်တယ်ကွာ”

“ကျေးဇူးစွတ်တင်မနေနဲ့ ငါပုံစံနဲ့ဆို ဟိုကောင်တွေ
သတ်တာကို သေသာသေသွားမယ်. . သိလိုက်ရမှာမဟုတ်ဘူး၊
ဒေါ်လေးသတိရှိလို့ အသက်ချမ်းသာရာရတာ. . ဒါနဲ့ မင်းဘာနဲ့
လာတာလဲ”

“စခန်းမှူးကားနဲ့ တစ်ခါတည်းလိုက်လာတာလေ. .
သူတို့ကတော့ နက်ကျော်တို့အလောင်းတွေကို သွားပြီးကြည့်နေ
ကြတယ်”

“ဒေါ်နန်းစီ. . ဒေါ်နန်းစိ”

“ဘာလဲ. . ကြွက်နီ”

“လူကြီးက သူ့အိမ်ကိုလာခဲ့ပါတဲ့ စခန်းမှူးကြီးက
မေးမြန်းစရာရှိလို့တဲ့”

“အေး. . ခုလာခဲ့မယ်၊ သားရေ သွားကြရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

“ငါပါ လိုက်မယ်”

သင်းအုပ်ကြီး ဦးခွန်ထူးပါ လူကြီးအိမ်သို့ လိုက်ခဲ့တော့
သည်။ ရွာလမ်းပေါ်တွင် လူတွေ၏မျက်လုံးတွေက သူတို့မိသား
စုကို မကြည်ဖြူသော အကြည့်တွေနှင့်ကြည့်နေကြသည်။

ဗန်ဒါတို့ မီးလောင်သွားသော အိမ်ကလေးကိုပြန်ပြီး
ဆောက်နေကြသည်။ သူတို့ကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးမည့်သူ မဆို
ထားနှင့် ခြံရှေ့ကနေ လှည့်ပင်ကြည့်သူမရှိ။ အမေနှင့် နန်းဝါ
ကတော့ တောစပ်မှသူတို့ခွတ်ထားသော နေရွက်တွေကို သွားပြီး
သယ်ကြသည်။

“ညနေလောက်ဆို အိမ်က ပြီးသလောက်ဖြစ်သွားပါပြီ၊
အမိုးလောက်ပဲ ကျန်မှာ”

“တောကျော်. . မင်းကို ငါအရမ်းကျေးဇူးတင်တယ်

သူငယ်ချင်းရာ. . . ”

“ဗန်ဒါရေ. . ကျေးဇူးစကားကို မင်းနဲ့ငါကြားမှာ ပြော
မနေစမ်းပါနဲ့ကွာ. . ငါရွာကလူတွေရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို တဖြည်း
ဖြည်းနဲ့ အရမ်းကိုမုန်းတီးလာပြီကွာ. . တကယ်ကိုရွံ့ဖို့ကောင်း
တယ်. . . ”

“တောကျော်. . ငါကတော့ ရွာကိုစိန်ခေါ်လိုက်ပြီ၊ မင်း
ငါနဲ့အတူရပ်မှာလား. . . ”

“ဗန်ဒါ မေးရမယ့်စကား မဟုတ်ဘူး. . ကျောချင်းကပ်
လျက်ပဲကွာ”

“ဟာ. . ဟိုမှာ ဒေါ်လေးနဲ့ နန်းဝါဘာဖြစ်လာလဲ မသိ
ဘူး. . . ”

နန်းဝါကို အမေကတွဲပြီး ခေါ်လာသည်ကို တွေ့လိုက်
ရသည်။

“အမေ. . နန်းဝါ ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ဟို. . ဦးရွှေသီးအိမ်က အောင်နက်ထွက်ပြီးကိုက်

လိုက်လို့ သားရဲ့”

“ဘာ... ”

“ဒီခွေးကတော့ လွန်နေပြီကွ၊ ဒီကောင်ကိုက်ခဲ့တဲ့ လူတွေ မနည်းတော့ဘူး.. ဘယ်သူမှ ဒီခွေးကို မထိရဲဘူးဖြစ် နေကြတာ”

“ဘယ်သူမှ မထိရဲရင် ငါထိမယ်ကွ...”

“သား...”

“ကိုကို”

“အမေနဲ့ ညီမလေး တားမနေနဲ့ ဒီခွေးကြောင့် ဒဏ်ရာ ရတဲ့သူတွေအတွက်ရော နောက်လူတွေအတွက်ပါ ရှင်းကိုရှင်း ရမယ်”

ဒေါ်နန်းတစ်ယောက် ဗန်ဒါကိုတားလို့ မရတော့မှန်း သိတာကြောင့် ဆက်ပြီးမတားတော့ဘဲ.. ရပ်ကြည့်ကာ ကျန်ခဲ့ တော့သည်။

ဗန်ဒါနှင့် တောကျော် ထွက်လာရင်း...

“ဗန်ဒါ မင်းလက်ထဲမှာ ဘာမှမဆောင်တော့ဘူးလား”

“တောကျော်ရာ လက်နက်မပါတဲ့ခွေးကို လက်နက်ကြီး နဲ့ မသတ်ချင်ပါဘူး.. ဒီအတိုင်းသတ်ပြမယ်”

“မင်းခြံထဲကို ဝင်ပြီးသတ်မှာလား...”

“ငါ ဒီလောက်ထိမမိုက်ပါဘူး.. ဦးရွှေသီးခြံထဲကိုဝင်တဲ့ နေ့ဟာ.. သူတို့ကို အိမ်ပေါ်တက်ပြီး သတ်တဲ့နေ့ပဲ၊ ခွေး လောက်နဲ့တော့ ထောင်ထဲကိုမဝင်ချင်ဘူး”

“အပြင်ထွက်မှ သတ်မှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်.. ဒီခွေးက သွေးဆာနေတဲ့ကောင်ဆို တော့ ငါတို့ကို တွေ့တာနဲ့ ထွက်ပြီးဆွဲမှာသေချာပါတယ်”

ဗန်ဒါနှင့် တောကျော်တို့ ဦးရွှေသီးအိမ်ရှေ့နားကို တစ်ယောက်ချင်း ရှေ့နောက်သွားစဉ်...

“ဝုတ်... ဂီ”

“တောကျော်...”

ဗန်ဒါ.. တောကျော်ကို ဘေးသို့ ဆွဲလိုက်ပြီး၊

အောင်နက်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်သည်။

အောင်နက်ဆိုသော ခွေးကြီးမှာ အမဲလိုက်ခွေးကြီးပင် ဖြစ်သည်။ ဦးရွှေသီးက ခွေးကိုအရိုင်းစိတ်ဝင်အောင် လုပ်ကိုင် ထားခြင်းဖြစ်သည်။

“ဂီ. . . ဝုတ်. . .”

“ကဲ. . . ကိုက်ချင်ဦး”

“ဂီ. . . ဝုတ်. . . ဝုတ်”

ဗန်ဒါသည် ပြေးဝင်ကိုက်သောခွေး၏ လည်ပင်းကို အပိုင်ကန်ချလိုက်ပြီး၊ ဟန်ချက်ပျက်သွားသော ခွေးကိုဆက် တိုက်ပင်ကန်ကာ မြေပြင်ပေါ်မှာ ဘေးတိုက်လဲကျသွားတော့မှ ခွေးလည်ပင်းကို ခြေဖနောင့်ဖြင့် အားကုန်ပေါက်ချလိုက်သည်။

“ဂီ. . . ဂစ်”

“ဟေ့. . . ဟေ့ကောင်. . . ဗန်ဒါ. . . မင်း ဒါဘာလုပ်တာ လဲ. . . ငါ့အောင်နက် သေပါပြီကွာ၊ ကြွက်နီ ငါ့ကိုဓားပေးစမ်း”

“ဟား. . . ဟား. . . ဘာလဲ ဦးရွှေသီးက ဓားကြီးနဲ့ခုတ်

မလို့လား”

“မင်းကို သတ်မယ်. . .”

“သတ်ချင်ရင် သတ်လိုက်လေ”

“ကိုရွှေသီး မလုပ်နဲ့. . . မလုပ်နဲ့၊ ကျုပ်ဒီကောင်ကိုဖမ်း မယ်. . .”

“ဟား. . . ဟား. . . တကယ့်ကို လူကြီးပီသပါလားဗျ၊ ကဲ ကျုပ်ကို ဘာပုဒ်မနဲ့ဖမ်းမှာလဲ”

“ခွေးသတ်မှုနဲ့”

“ဦးခန့်ဝေ. . . ခင်ဗျားဟာ၊ ရွာရဲ့အကြီးအကဲနော်. . . ပါးစပ်က ထင်ရာမြင်ရာတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ လမ်းပေါ်မှာ လူတကာကို ကိုက်နေတဲ့ခွေးဆိုးတစ်ကောင်ကို တကယ်ရှင်းရ မှာက ခင်ဗျားကြီးဗျ. . . ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်က လူတွေကိုကိုက်နေ တာကို သဘောကျနေလို့ ကျုပ်ကသတ်ပေးရတာ ဖမ်းချင်ရင် ဖမ်းလေ”

“ရွာက လူတွေကိုက်တာ. . . မင်းနဲ့မဆိုင်ဘူး၊ ဘယ်သူ

ကမ္ဘာ မင်းကို သတ်ပေးပါလို့ မပြောဘူး”

“ရွာက လူတွေကို ကိုက်တာကျပ်နဲ့မဆိုင်ဘူးဆိုရင် . . ထားလိုက်ပါ။ ကျပ်နဲ့ဆိုင်တာပဲ ပြောမယ် . . ကျပ်ညီမလေးကို ကိုက်လို့ သတ်တာဗျာ . . ကြိုက်တဲ့ပုံစံနဲ့ ရှင်းလို့ရတယ်။ မြို့က စခန်းကို အကြောင်းကြားပြီး ဖမ်းခိုင်းလိုက် ကျပ်အိမ်ကနေ ထိုင်စောင့်နေမယ်”

“လွှတ်စမ်းပါဗျာ . . ကျပ်သတ်ကိုသတ်ရမှ ကျေနပ်မယ် . . .”

“ကိုရွှေသီး . . ဒီကောင်ကို သတ်ရင်၊ ခင်ဗျားထောင်ကျသွားမှာပေါ့ဗျာ၊ ခေါင်းအေးအေးထားစမ်းပါ။ ကျပ်နဲ့ခင်ဗျား ပေါင်းပြီးကြုံရင် ဒီကောင်ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ . . .”

ဦးရွှေသီး လမ်းပေါ်တွင် သေဆုံးနေသောအောင်နက်ကို ကြည့်ပြီး . . ဒေါသတွေ ထွက်နေတော့သည်။

“ဗန်ဒါ မင်းတို့ . . မိသားစုလည်ချောင်းသွေးကို ဖောက်ပြီး ခြေဆေးပစ်မယ်ကွ၊ ရွှေသီးဆိုတဲ့ကောင်ကို ဒါမျိုးစိန်ခေါ်ရင်

မင်းကိုယ်မင်း သေမင်းဆီရောက်ဖို့အတွက် စာရင်းလာပေးတာပဲမှတ်ထား . . ကြွက်နီ ဒီဓားကို ထက်နေအောင် သွေးထားစမ်း”

“ဟုတ် . . ဟုတ်ကဲ့”

ဦးရွှေသီး သူ့ခွေးကြီးကို ပွေ့မပြီး အိမ်ထဲကိုပြန်ပြီး ဝင်ခဲ့လေသည်။

“ဖေဖေ . . အောင်နက်ကို ဟို စုန်းမသားက သတ်လိုက်တယ်ဆို”

အပြင်မှ ပြန်ရောက်လာသော . . ကျောက်ဆူးနှင့် သူ့ကောင် အောင်နက်ကိုကြည့်ပြီး ဒေါသထွက်နေကြသည်။

“ဒီကောင်ကို ခုသွားပြီးရှင်းမယ်”

“ကျောက်ဆူး ဘာလို့ဆန္ဒတွေ စောနေတာလဲ၊ ငါ့စကားကို နားထောင်စမ်း . . ဘယ်သူ့လက်ချက်မှန်းမသိဘဲ သတ်တဲ့နည်းကို စဉ်းစားစမ်းပါ”

“ကျုပ်ကတော့ မစောင့်နိုင်ဘူးဗျာ”

“မင်းဆိုတဲ့ကောင်က ခက်နေပြန်ပြီ၊ လောလောဆယ်

ငါ့သားကြီးကို သွားပြီးမြင်လိုက်... ပြီးမှ ဒီကောင်အကြောင်းကို ဆက်ပြီးစဉ်းစားမယ်၊ ကျောက်ဆူး မင်းကိုခိုင်းစရာရှိသေးတယ်”

“ဘာများလဲ ဖေဖေ...”

“မနက်ဖြန် အနောက်ဘက်ချောင်းကနေ ပစ္စည်းတွေ ရောက်မယ်... သွားပြီးသယ်ဖို့လုပ်ထား၊ ခု ပစ္စည်းတွေက မြို့ကို ပို့ရမှာ ဂရုစိုက်လုပ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ... ကျုပ်ကိုတစ်ခုလောက် လုပ်ပေး ပါဦး”

“ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲပြော...”

“ကျုပ် ခြောက်လုံးပြူးတစ်လက်လောက်လိုချင်တယ်”

“ဟာ... မောင်ကျောက်ဆူး၊ ဒီကိစ္စကို မလုပ်နဲ့ဦး”

“ဦးခန့်ဝေက ဘာကိုကြောက်နေရတာလဲ... ဒီရွာမှာ ဦးခန့်ဝေပြီးရင် ပြီးနေတာပဲဟာ”

“ဦးလေးက တားနေရတာ အကြောင်းရှိလို့ကွဲ့... လက် နက်ကိုင်ဆောင်တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နယ်မြေလုံခြုံရေးနဲ့ ကာ

ကွယ်ရေးယူထားတဲ့ တပ်ဖွဲ့တွေက ရွာတွေကိုလက်နက်နဲ့ပတ် သက်ပြီး စုံစမ်းမှုတွေ၊ ရှာဖွေမှုတွေပြုလုပ်နေကြတယ်... မောင်ကျောက်ဆူး ကိုင်ချင်ရင် ခုကိစ္စအေးဆေးသွားမှ ကိုင်ပါ ကွယ်... ခုနေကိုင်လို့ မိသွားရင် မလွယ်ဘူး၊ ငြိမ်းချမ်းရေးတပ်ဖွဲ့ တွေက အထူးသတိပေးထားတာ”

“ဟုတ်တယ်သား... ခဏလေးစောင့်ပါကွာ၊ ဖေဖေရ အောင် စီစဉ်ပေးပါမယ်”

“ဖေဖေနဲ့ ဦးခန့်ဝေက အကြောက်ကို ကြီးလွန်းပါတယ်၊ အောင်နက်ကို ဟိုကောင်သတ်နေတာကို... ကျုပ်ရှိနေရင်လား ကောင်းကောင်းဆုံးမလွှတ်တယ်... ဒီကောင် ပြိုဟ်ထောင်နေ တာကို ရိုက်ချိုးရမယ်၊ ပြီးတော့ တောကျော်ဆိုတဲ့ကောင်ရဲ့ သွားတွေပါ ကျွတ်ထွက်အောင် လုပ်ပြဦးမယ်... ဗန်ဒါရေ မင်း ကောင်းကောင်းကြီးသတိထားပြီးနေပေတော့...”

“ဟို. . နန်းဝါကလေး ဒီဘက်ကို လာနေတယ်”

“ဟင်. . ငါ့အတွက် အခွင့်အရေးပဲကွ၊ ဟိုခွေးမသား
ကို ဆုံးမဖို့အတွက် ဒီကောင်မလေးကို အသုံးချရမယ်”

“ဆရာ. . ဘာညာ လုပ်မလို့လားဟင်”

“ဘာညာတွေ ဘာတွေတင်မကဘူး. . ဟိုကောင်ကို
အနောက်သင်္ချိုင်းဇရပ်ကို များခေါ်ပြီး၊ အပြတ်ရှင်းရမယ်. .
ဘယ်သူ့လက်ချက်ဆိုတာကိုတော့ မသိအောင်လုပ်ရမယ်”

“ဆရာ. . ဟိုမှာလာနေပြီ”

“အဟိ. . ကောင်မလေးက လုံးကြီးပေါက်လှလေးပဲကွ၊
မျက်စိအောက်တင် ကြည့်ရင်းကို လှလာတာ”

“ဒါဆို. . ဗန်ဒါဆိုတဲ့ကောင်ကို ယောက်ဖသားတော်
လိုက်တော့. . .”

“ပါးစပ်ပိတ်စမ်း. . ဒီလိုကောင်မျိုးကို ယောက်ဖတော်
စရာမလိုဘူးကွ၊ သူ့ညီမကိုလည်း မယားမလုပ်ဘူး၊ အရသာခံရုံ
သက်သက်လောက်ပဲ. . မင်းတို့မျက်နှာတွေကို ရုပ်ဖျက်လိုက်

“ဆရာ. . ကျောက်ဆူး၊ ဆရာကျောက်ဆူး. . .”

“ဘာလဲကွာ. . မင်းပုံစံကြည့်ရတာ နောက်ကကျား
လိုက်လာတာကျနေတာပဲ. . ဘာလဲပြော”

ကျောက်ဆူး၊ ကြွက်နီနှင့် ပေါက်ကြီးတို့တစ်တွေ ဇရပ်
ပေါ်တွင် အရက်ဝိုင်းဖွဲ့သောက်နေစဉ်. . စာကလေး အပြေး
ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“ဆရာကို သတင်းကောင်းလာပို့တာ”

“ဘာသတင်းကောင်းလဲ”

ကြစမ်း...”

ကျောက်ဆူးတို့ မျက်နှာတွင် ပုဆိုးစည်းပြီး ရုပ်ဖျက်
လိုက်ကာ.. နန်းဝါအလာကို စောင့်နေကြ သည်။ အနားသို့
ရောက်သည်နှင့်...

“ဟေ့.. မအော်နဲ့နော်”

“ရှင်.. ရှင်တို့”

“ဒီမှာ တွေ့လားဓား.. မင်းကိုသတ်ပြီး မြေမြုပ်ခဲ့ရင်
တောင်ရတယ်.. ဝါတို့ခေါ်တဲ့နောက်ကို အေးအေးဆေးဆေး
လိုက်ခဲ့”

“ကျွန်.. ကျွန်မ.. တောင်းပန်ပါတယ်.. လွှတ်..
လွှတ်ပါ”

နန်းဝါကို ကြွက်နီနှင့် စာကလေးတို့(၂)ယောက်
အတင်းဆွဲပြီး ဇရပ်ပေါ်သို့တင်ကြသည်။

“ဟား.. ဟား.. ဟား...”

“ခွေး.. ခွေး.. တွေ့.. လွှတ်.. လွှတ်”

“ကဲကွာ.. အသံထွက်ဦး”

“ဖြန်း.. အမေ့”

နန်းဝါကို ကျောက်ဆူး လက်ပြန်ရိုက်ချလိုက်သဖြင့်..
နန်းဝါဇရပ်ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျ၍သတိလစ်သွားသည်။

“ကဲ.. မင်းတို့ ဇရပ်အောက်ကို ဆင်းကြတော့”

“ဆရာပြီးရင်.. နော်...”

“စကားတယ်ပြီး ရှည်ပါလားကွာ...”

ကြွက်နီတို့ အောက်ကိုဆင်းသည်နှင့်...

“ဆရာ.. ဆရာ”

“ဘာ.. ဘာလဲ”

“ဗန်.. ဗန်ဒါ”

“ဘာ...”

“ဘယ်လို လုပ်မလဲ.. ဒီပုံစံနဲ့တွေ့သွားရင် မလွယ်ဘူး
နော်”

“ကြွက်နီ.. ဇရပ်နောက်ပေါက်ကနေ လစ်မယ်”

နန်းဝါကို ထားခဲ့ပြီး၊ ကျောက်ဆူးတို့အားလုံး ပြေးခဲ့ကြ
တော့သည်။

“နန်းဝါ.. နန်းဝါ”

ဇရပ်ပေါ်တွင် သတိမေ့နေသော ညီမဖြစ်သူ နန်းဝါ
ကို ပွေ့မပြီး.. သတိရအောင်လုပ်ရသည်။

“ဟီး.. ဟီး.. ကို.. ကို”

“ညီမလေး.. နန်းဝါ”

“ဟို.. ဟို.. လူယုတ်မာတွေရောဟင်”

“တစ်ကောင်မှ မတွေ့လိုက်ဘူး.. ဘယ်သူတွေလည်း
နန်းဝါ..”

“သူတို့မျက်နှာတွေမှာ ပုဆိုးတွေစည်းထားတော့ ရုပ်ကို
တော့ သဲသဲကွဲကွဲမမြင်ရဘူး.. အသံကတော့ ကြွက်နီနဲ့
ကျောက်ဆူးတို့ အသံပဲ”

“ဟင်.. တောက်”

ညီမဖြစ်သူကို ဆွဲမပြီး.. ဇရပ်ပေါ်မှပြန်ပြီးဆင်းမည်

အပြု.. အရက်ဝိုင်းတွင် ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းကို တွေ့လိုက်
ရသည်။ ဓားမြှောင်အရိုးတွင် ကျောက်ဆူးနာမည်ကိုတွင်းထား
သောကြောင့် ယူလာခဲ့လိုက်သည်။

“ကျောက်ဆူး.. မင်းနဲ့ငါတော့ ပွဲကြီးပွဲကောင်းတစ်ခု
တော့ တွေ့ကြပြီပေါ့ကွာ”

“ကိုကို..”

“ပြောလေ ညီမလေး”

“ညီမလေး.. ဒီရွာမှာ မနေချင်တော့ဘူး တခြားရွာကို
ပြောင်းပါတော့လားဟင်.. ညီမလေး ဒီလူတွေကို အရမ်း
ကြောက်နေပြီ”

“နန်းဝါ.. ဒီကောင်တွေကို ဘာမှကြောက်စရာမလိုဘူး၊
ဒီရွာကနေ အစ်ကိုတို့ထွက်သွားရင် ဒီကောင်တွေကို အရှုံးပေး
ရာကျမှာပေါ့.. ဒီကောင်တွေကိုရော၊ ဒီရွာကိုရော ကိုကိုစိန်ခေါ်
ပြီးမှ ဒီရွာကနေပြောင်းမယ်”

“နောက်ဆို.. နန်းဝါ တစ်ယောက်တည်း ဘယ်ကိုမှ

မသွားနဲ့တော့ တောကျော်ကို အဖော်ခေါ်သွား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ.. ကိုကို ရှေ့.. ရှေ့မှာ”

“ဟာ.. .”

ဗန်ဒါတို့ ရွာကိုဝင်သော တောလမ်းလေးနားသို့ ရောက်လာသောအခါ မိန်းကလေးတစ်ဦး၊ ပြေးလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ နောက်တွင် လူ(၄)ယောက်လိုက်ပါလျက်.. ဗန်ဒါတို့နားအရောက်တွင်..

“ဟင်.. .”

ဗန်ဒါတို့နှင့် မောင်နှမတစ်ဝမ်းကွဲ.. ဖေဖေအစ်မ ဒေါ်စောယေဇာသား အောင်ကိုစောနှင့် အပေါင်းအပါတွေ ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မကို ကယ်ပါဦးအစ်ကို”

မိန်းကလေးမှာ ဗန်ဒါလက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ပြီးအကူအညီတောင်းနေလေသည်။

“ဗန်ဒါ.. မင်းနဲ့မဆိုင်တဲ့ကိစ္စမှာ ဝင်ပြီးမပါနဲ့နော်၊

ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွား”

“အောင်ကိုစော.. မင်းတို့ဘာကိစ္စတွေဖြစ်လာသလဲဆိုတာ ငါမသိဘူး.. ဒါပေမယ့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို နောက်ကနေ ခွေးဆွဲသလိုကြီးကတော့ မသင့်တော်ဘူး”

“ဘာ.. မင်း.. မင်းက ငါ့ကို ခွေးနဲ့နှိုင်းတယ်ပေါ့”

“ကဝေမ.. စုန်းမကြီးသားကများ ရာရာစစ”

“အောင်ကိုစော.. မင်း.. မင်း”

“ကိုကို.. ညီအစ်ကိုချင်းတွေ”

“ဘာ ညီအစ်ကိုချင်းလည်း ငါတို့မျိုးရိုးမှာ မင်းတို့လို စုန်းကဝေမျိုးမပါဘူး”

“တောက်.. .”

ဗန်ဒါ လက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်သည်နှင့်..

“ဟေ့ကောင်တွေ.. ဟိုဟာမကို ဝင်ဆွဲစမ်း”

အောင်ကိုစောနှင့် ပါလာသောနှစ်ကောင်က ဝင်ပြီးဆွဲ

သည်နှင့်...

“ကဲ... ဆွဲချင်ဦးကွာ”

“ဖြောင်း... ခွပ်... အင့်... အီး”

“ဪ... မင်းက လက်စွမ်းထက်တယ်ပေါ့”

အောင်ကိုစော ဝါးလုံးပိုင်းကို ကောက်ယူပြီး၊ ဗန်ဒါကို
ဝင်ရိုက်သည်။

“ဖြောင်း...”

“ဟာ...”

ဝါးလုံးပိုင်းမှာ (၃)ပိုင်းလောက် ကျိုးထွက်သွားပေမယ့်
ဗန်ဒါ ဘာမှမဖြစ်...

“မင်း... ရိုက်ပြီးပြီလား”

“ဗန်... ဗန်... ဒါ”

“မင်းတောင်မှ ငါ့ပေါ်မှာစည်းမထားတာ... ငါ့ဘက်က
စည်းထားစရာ မရှိတော့ဘူးပေါ့... ကဲ”

“ဒုက်... အား”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ကိုကို... လက်လွန်မယ်”

ဗန်ဒါ... အောင်ကိုစောမျက်နှာကို ခြေဖြင့်ကန်လိုက်
ပြီးဆက်ပြီး ထိုးမည်အပြု... နန်းဝါမှ လှမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် အောင်ကိုစော၊ မင်းပါးစပ်က ဘာမှမပတ်
သက်ဘူးလို့ သတ်မှတ်မှတော့ ငါ့ဘက်ကလည်း သတ်မှတ်ပေးရ
မှာပေါ့ကွာ... နန်းဝါ ခဏဖယ်စမ်း”

“ကိုကို...”

နန်းဝါကို ဘေးသို့တွန်းလိုက်ပြီးမှ...

“ဒါက... အမေ့ကို စော်ကားတဲ့စကားအတွက် အမှတ်
တရယူသွားဦး”

“ခွပ်... အီး...”

အောင်ကိုစော... ပါးစပ်မှ သွေးများထွက်လာပြီး...

“ဗန်... ဗန်ဒါ တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ”

“နောက်တစ်ခါ ငါ့အမေ့ကို စော်ကားရင် ပါးစပ်ထဲက
သွေးတွေပါ နှုတ်ပစ်မယ်မှတ်ထား...”

သစ္စာမွန်စာပေ

နန်းဝါနှင့်အတူ အမည်မသိသော မိန်းကလေး..
ဘေးမှ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်.. အစ်ကိုရယ်”

“မင်းက ဘယ်ရွာကလဲ”

“ကျွန်မက ခနောင်ဆိပ်ရွာကပါ”

“ဟာ.. အဝေးကြီးပဲ၊ ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဒီရွာမှာ.. ကျွန်မ ဘကြီးတစ်ယောက်နေတယ်ဆိုလို့
လာခဲ့တာပါ”

“မင်းဘကြီးက.. ဘယ်သူလဲ”

“ဦးဘမောင်ပါ..”

“သူဆုံးသွားတာ ကြာပြီလေ.. သူ့သမီးတွေ ကျန်သေး
တာပဲ၊ သူတို့ဆီသွားလေ”

“ကျွန်မ နောက်ပြီးပါပြီ.. သူတို့က လူပိုမထားချင်ဘူး
ဆိုပြီး ပြန်နှင်လို့ ပြန်ထွက်လာရင်း စောစောကလူတွေနဲ့တွေ့
ပြီး ခုလိုမကောင်းကြံတာကို ကြုံရတာပါ”

“မင်းအဒေါ်တွေက.. အကြင်နာ ကင်းမဲ့လှချည်လား”

“သူတို့က ကျွန်မပထွေးကို ကြောက်ပြီး၊ လက်မခံရဲကြ
တာပါ”

“မင်းပထွေးက လူဆိုးလူမိုက်ကြီးလား..”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို.. ကျွန်မလည်း အမေဆုံးသွားပြီး
ကတည်းက သူနဲ့မနေရဲလို့ ထွက်ပြေးလာခဲ့တာပါ”

“ခု.. မင်းဘယ်ကို ဆက်ပြီးသွားမလဲ”

“မပြောတတ်တော့ပါဘူး.. အစ်ကိုရယ်”

ဗန်ဒါ မိန်းကလေးမျက်နှာကို အကဲခတ်တော့ ရိုးသား
ဖြူစင်သော မျက်နှာပိုင်ရှင်ကလေးဖြစ်သည်။

“ဟင်း..”

ဗန်ဒါ.. သူမအတွက် သက်ပြင်းလေးတစ်ခုကို ချလိုက်
ပြီး..

“မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ..”

“ပုံပမာလို့ ခေါ်ပါတယ် အစ်ကို”

“ကဲ... မင်းနေထိုင်ဖို့အတွက် ဘာမှစိတ်သောက
ရောက်မနေနဲ့တော့ ငါတို့နဲ့အတူနေ...”

“ရှင်... အစ်ကို တကယ်ပြောတာလားဟင်”

“တကယ်ပြောတာ... ပုံပမာ”

ဗန်ဒါဘဝထဲကို ပုံပမာဆိုသော မိန်းကလေးတစ်
ယောက် စတင်ပြီးဝင်ရောက်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ပုံပမာကို ကယ်တင်လိုက်ခြင်းသည် လူဆိုးလူမိုက်ကြီး
ပဒေါင်းဆိုသူကို စိန်ခေါ်လိုက်ခြင်းနှင့်အတူတူပင် ဖြစ်တော့
သည်။

ပဒေါင်းဆိုသူက လူသတ်မှုဖြင့် ထောင်ကျခဲ့ပြီး လူမိုက်
ဘွဲ့ကို ယူထားသူပင်ဖြစ်သည်။ ခနောင်ဆိပ်ရွာတင်မက...
ဘေးရွာတွေကပါ ပဒေါင်းကို ကြောက်ရွံ့ကြသည်။

ပဒေါင်းဆိုသူက ရက်စက်မှုတွင် ဘီလူးတစ်ကောင်လို
လူစားဖြစ်သည်။

“ဟိုကောင် အောင်ကိုစောတို့ဘက်က လူကြီး ဆံ့သွား
ပြီး၊ မတိုင်ကြပါလား... ဗန်ဒါ”

“ဒီကောင်တွေ မတိုင်ရဲဘူးလေ... တိုင်တာနဲ့ ပုံပမာကို
အဓမ္မကြံတာက ပေါ်သွားမှာ တောကျော်”

“မင်းပုံပမာကို ကယ်တာလည်း အန္တရာယ်တစ်ခု ကို
ဖိတ်ခေါ်သလိုပဲနော်”

“ဘာလဲ မင်းက... ပုံပမာပဲထွေး ပဒေါင်းရန်မူမှာကို
ပြောတာလား”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့.. ဟိုကောင် အောင်ကိုစောက ပုံပမာကို မင်းခေါ်ထားတယ်ဆိုတာကို သွားပြီးပြောမှာသေချာတယ် ဗန်ဒါ”

“တောကျော်.. ငါက သွားပြီးမပြောမှာကို ဖိုးရိမ်နေတာကွ.. ငါလည်း ဒီလူဆိုး ပဒေါင်းနဲ့တွေ့ချင်နေတာ”

“အင်း.. ဗန်ဒါ၊ မင်းကတော့ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ တကယ့်ကိုလူမိုက်ကြီးဖြစ်နေပြီကိုး”

“တောကျော်ရယ်.. ငါက လူမိုက်လုပ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ.. မိုက်ရိုင်းတဲ့ကောင်တွေကို သူတို့ထက်ပိုပြီး မိုက်ပြနေတာကွာ.. ပုံပမာဘဝဟာ တကယ့်ကို သနားစရာကောင်းပါတယ်၊ ငါမှ မကယ်ထားရင် သူ့ဘဝအတွက် ရင်လေးစရာကောင်းတယ်၊ ငါတို့ရွာကကောင်တွေလို ဘေးရွာကကောင်တွေရဲ့ စာရိတ္တအကျင့်တွေက ပုံပမာကို ဒုက္ခပေးသွားမယ်.. ခုဆိုနန်းဝါလည်း အဖော်ရတာပေါ့ကွာ.. ညီမလေး နောက်ထပ် တစ်ယောက်ရလိုက်တာပေါ့”

“ဗန်ဒါ.. ငါဒေါ်လေး ခိုင်းထားတဲ့ ဆေးရွက်တွေသွားပြီး ရုပ်လိုက်ဦးမယ်”

“တောကျော်.. မနက်စာအတူတူစားကြမယ်”

“အေး.. အေး”

တောကျော် ထွက်သွားပြီး ဗန်ဒါ.. ဝါးခုတ်ဓားမကို သွေးနေစဉ်..

“အစ်ကို.. .”

“ဪ.. ပုံပမာ”

“ထမင်းတွေကျက်ပြီ၊ စားမယ်ဆို စားလို့ရပြီနော်.. .”

“မစားသေးပါဘူး.. အမေနဲ့နန်းဝါရော”

“ဟို.. ဘုရားကျောင်းက သင်းအုပ်ကြီးကို ဆေးသွားပြီး ပေးတယ်”

“ပုံပမာ.. ဗိုက်ဆာရင် စားနှင့်လေ”

“ဟင့်အင်း.. မိသားစုစုံမှပဲ စားတော့မယ်လေ”

ပုံပမာထံမှ မိသားစုဆိုသော စကားလေးကြောင့် ရင်ထဲ

မှာကြည်နူးမှုလေး ဖြစ်သွားသည်။

ပုံပမာ.. ဗန်ဒါဘေးတွင်ဝင်ထိုင်လျက်..

“အစ်ကိုကို မေးမလို့..”

“မေးလေ...”

“မနေ့တုန်းက ပုံပမာကို မိန်းမတစ်ယောက်ကလာပြီး၊
ပြောတယ်.. ဘယ်သူလဲဆိုတာတော့ မသိဘူး”

“သူက.. ဘာတွေ ပြောသွားလို့လဲ”

“အစ်ကိုတို့ မိသားစုက စုန်းကဝေတွေတဲ့...”

ရွာကလူတွေ ပြောနေဆိုနေကျစကားတွေပေါ်မှာ
ဗန်ဒါအတွက် တုန်လှုပ်စရာ မရှိတော့ပါ။

“ပြီးတော့ ပြောသေးတယ်.. အစ်ကိုက လူဆိုးကြီး
တဲ့...”

ပုံပမာစကားကို ဗန်ဒါပြုံးလိုက်ပြီးမှ..

“ပုံပမာကရော ဘယ်လိုထင်လဲ...”

“ပုံပမာ.. အစ်ကိုအိမ်မှာ နေရလို့ဒီစကားကို ပြောတာ

တော့မဟုတ်ပါဘူး.. စုန်းကဝေဆိုတာ ခေတ်နောက်ကျတဲ့
အယူအဆတွေပါ.. ပုံပမာက အယုံအကြည်မရှိဘူး၊ အစ်ကိုတို့
မိသားစုနဲ့ ပုံပမာရက်ပိုင်းကလေးပဲ နေရပေမယ့်.. အစ်ကိုတို့
မိသားစုစိတ်ဓာတ်ကို ပုံပမာသိပါတယ်”

“ပုံပမာ ခုလိုသဘောပေါက်နားလည်ပေးတာကို ကျေး
ဇူးတင်ပါတယ်၊ အစ်ကိုနဲ့ ဒီရွာဟာ.. ဆန့်ကျင်ဘက်တွေပဲ
ပုံပမာ.. အစ်ကို ခုလို မိုက်သွေးကြွနေရတာလည်း ဒီရွာရဲ့
အကျင့်ဆိုးတွေကြောင့်ပဲ”

“ပုံပမာ.. ဆရာလုပ်တာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ တစ်ခု
လောက်တော့ ပြောချင်တယ်”

“ပြောလေ...”

“မနေအပ်တဲ့နေရာ.. မပေါင်းအပ်တဲ့ လူတွေကိုအမြန်
ဆုံး ရှောင်ခွာတာ အကောင်းဆုံးပါအစ်ကို”

“ပုံပမာ.. ပြောတာမှန်ပါတယ်၊ အစ်ကိုဒီရွာက မသွား
တာက ဦးခန့်ဝေ၊ ဦးရွှေသီးနဲ့ ကျောက်ဆူးဆိုတဲ့ကောင်တွေရဲ့

ယုတ်မာမှုတွေကို ရှင်းလင်းချင်လို့ပဲ ပုံပမာ... ”

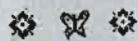
“နောက်တစ်ခု ပုံပမာစိုးရိမ်တာက ပထွေးဦးပဒေါင်း ဒီရွာကို ရောက်လာမှာကိုပဲ... အစ်ကိုတို့မိသားစုကို အန္တရာယ် ပြုမှာ တွေးပြီး အိပ်လို့တောင်မရဘူး”

“ပုံပမာ ဒီနေ့ကစပြီး၊ အိပ်ပျော်အောင်အိပ်... အစ်ကို အတွက် ကြောက်စရာဆိုတာ ဘာမှမရှိဘူး”

“ဟိုမှာ... အမေနဲ့ ညီမလေးလာနေပြီ၊ ပုံပမာထမင်းပွဲ ပြင်လိုက်တော့မယ်”

“အင်း...”

ကံကြမ္မာပေးတဲ့ ဘဝလေးတစ်ခုကို သံယောဇဉ်တွေနှင့် ရစ်ပတ်နှောင်ဖွဲ့ခဲ့လေပြီ...။

“ဆရာပဒေါင်း သောက်စမ်းပါ... ဖြစ်ချင်တာအားလုံး ကို ဖြစ်စေရမယ်”

ပုံပမာ၏ပထွေးပဒေါင်းကို အောင်ကိုစောသွားပြီးခေါ် လာကာ ကျောက်ဆူးနှင့်မိတ်ဆက်ပေးပြီး အရက်ဝိုင်းဖွဲ့နေခြင်း ပင်ဖြစ်သည်။

“ငါဖြစ်ချင်တာတွေကိုပဲ ပြောမနေနဲ့... မင်းတို့ဖြစ်ချင် တာကိုလည်းပြောဦး”

“ဟဲ့... ဟဲ့... ရွာမှာလူစွာလုပ်နေတဲ့ ဗန်ဒါဆိုတဲ့ကောင်

ကို ရှင်းချင်နေတာဗျ”

“လက်သန်းလောက်ရှိတဲ့ လူမိုက်ကလေးပါ.. ငါကမင်း တို့ထက်ပိုပြီးတောင် ရှင်းချင်သေးတယ်.. ငါကပိုးလိုဥထားတဲ့ ပန်းကလေးကို ဒီကောင်ကခေါင်ချိုးစားလို့ရမလားကွ”

“ဒါပေါ့ ဆရာပဒေါင်းရယ်.. ကယ်တင်ရှင်ကြီးလုပ်ပြီး သိမ်းပိုက်တော့မှာလေ..”

“ဟုတ်တယ် ဆရာပဒေါင်း.. ခုသတင်းကြားနေရတယ် ဒီနှစ်ထဲမှာလက်ထပ်ကြတော့မယ်တဲ့”

“ဘာ...”

“ခွမ်း”

ပဒေါင်းအရက်ပုလင်းကို ရိုက်ခွဲပြီးမတ်တတ်ထရပ် လိုက်ပြီး...

“ဒီကောင့်ကို ခုသွားပြီးရှင်းမယ်”

“ဟာ.. ဆရာပဒေါင်း ခဏလေးသည်းခံဦး.. ခုရွာမှာ မြို့ကရဲတွေရောက်နေတယ်.. မနက်ဖြန်ဆိုပြန်ကြမှာလေ တစ်

ရက်လောက်သည်းခံလိုက်ပါဦး”

“ကျွန်တော်အကြံတစ်ခုပေးချင်တယ်”

“ကြွက်နီ.. မင်းဘာတွေ ပေါက်ကရအကြံပေးမလို့လဲ”

“ကျွန်တော်ပေးမယ့်အကြံက ဥပဒေလမ်းကြောင်းက လည်းလွတ်တယ်.. ဒီကောင့်ကိုရှင်းပြီးသားလည်းဖြစ်တယ်”

“မင်းအကြံက စိတ်ဝင်စားစရာပဲ.. ပြောစမ်းပါဦး”

“ဗန်ဒါဆိုတဲ့ကောင်က မိုက်သွေးကြွနေတာလေ.. ဒီ တော့ဒီကောင့်ကိုတစ်နေရာမှာ ချိန်းလိုက်ပြီးတစ်ယောက်ချင်း ယှဉ်မယ်ဆိုရင် ဒီကောင်ကျိန်းသေလာမှာ”

“ဗျောက်.. ဒီတစ်ခါတော့ငါတပည့်ကြီး သိပ်တော်သွား ပြီ...”

“သေသွားရင်လည်း ရှင်းလို့ရတယ်”

“ငါသဘောပေါက်ပြီ.. ဆရာပဒေါင်းရော ဘယ်လို သဘောရလဲ”

“မင်းပြောတဲ့အကြံဉာဏ်ကမဆိုးပါဘူး.. ဒါပေမယ့်

၁၃၆

ဓမ္မာဝင်

ငါ့အတွက်အရေးကြီးတာမပါဘူး.. ပုံပမာကိုငါကရအောင်ပြန်ပြီး
ခေါ်သွားမှဖြစ်မှာ”

“ဆရာပဒေါင်း ဒီအတွက်ဘာမှမပူပါနဲ့.. ပါကိုပါစေရ
မယ်.. ဆရာပဒေါင်းဘက်ကဒီကောင်ကို အပြတ်ရှင်းပေးဖို့ပဲ
လိုတာပါ”

“ငါ့စကားအပိုမပြောဘူး.. ဗန်ဒါဆိုတဲ့ကောင်အတွက်
မရဏခရီးကို ရောက်အောင်ပို့ပေးခဲ့မယ်”

“ဟား.. ဟား.. ဟား ဒီကောင်ကိုရှင်းနိုင်မှ ကျန်တဲ့
ဟာတွေကိုဆက်ပြီးရှင်းနိုင်မှာ.. ကဲအောင်ပွဲအကြိုအဖြစ်နဲ့
သောက်ကြမယ်ဟေ့.. ကြွက်နီ မင်းဟိုကောင်ဆီကိုစာသွားပြီး
ပို့ရမယ်”

“ဆ.. ဆရာ”

“မင်းကြောက်နေတာလား”

“မ.. မကြောက်ပါဘူး သွား.. သွားပို့ပေးပါမယ်”

ပဒေါင်းကတော့ သူ့ကိုယ်သူ့ရာဇဝင်လူဆိုးကြီးသဖွယ်

သန္တာမွန်စာပေ

ခရစ္စမတ်ည

၁၃၇

ငဲ့ပေးသောအရက်ကို မော့သောက်ရင်းပုံပမာလေးကို..
သိမ်းပိုက်ဖို့အတွက် တွေးနေတော့သည်။

“ဗန်ဒါရေ.. မင်းဘဝအတွက် နောက်ဆုံးနေ့ရက်ကို
ရောက်ပြီလို့ မှတ်ထားလိုက်တော့ဟေ့”

ခရစ္စမတ်ည

၁၇၇

ခရစ္စမတ်

“ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ကြလဲဟင်”

“အဲဒီညက ကိုပဒေါင်းကိုသတ်မိခဲ့သလို ကျောက်ဆူး
လက်ချက်နဲ့ ပုံပမာသေခဲ့ရတယ်”

“ဟယ်”

“ကိုယ်ဒီပြစ်မှုနဲ့ ထောင်(၇)နှစ်ကျခဲ့ရတယ်”

“ကျောက်ဆူးတို့ကရော”

“သူတို့ကို... သက်ဆိုင်ရာကနေ ပြစ်မှုများစွာနဲ့ ဖမ်းခဲ့
တယ်”

“ဦးခန့်ဝေနဲ့ဦးရွှေသီးတို့ရောပဲလား”

“ဟုတ်တယ်... ခရစ္စမတ် ကိုယ်ထောင်ထဲရောက်ပြီး
(၂)နှစ်လောက်ကြာတော့ အမေတို့နဲ့လုံးလုံးအဆက်အသွယ်
ပြတ်သွားခဲ့တယ်... ဘာကြောင့်ဆိုတာကိုတော့ ခုထိမသိရသေး
ဘူး... ကိုယ်ထောင်ကလွတ်ပြီး ဒူးဝါးထောနဲ့ဒီတောထဲမှာနေ

“ကိုယ့်အတွက် အဲဒီနေ့ကလေးဟာ ဘဝကိုအပြီးအပိုင်
ပြောင်းလဲခဲ့တဲ့နေ့ဆိုရင်မမှားပါဘူး”

“ကိုဗန်ဒါ... အဲဒီညကဘာတွေဖြစ်ခဲ့လဲ သူတို့ကရော
ဘာတွေနဲ့ အကျပ်ကိုင်ပြီးတောင်းဆိုခဲ့လို့လဲ”

“ကိုယ်နဲ့ပဒေါင်း ယှဉ်ပြိုင်ပွဲကအပေးအယူတစ်ခုလုပ်ခဲ့
ရတယ်... ကိုယ်နှုံးရင်ပုံပမာကို သူ့လက်ထဲကိုယညှိပေးရမယ်
ပေါ့... ကိုယ်တို့တိုက်ခိုက်တဲ့နေ့ကလေးက ခရစ္စမတ်ညလေးပဲ

သစ္စာမွန်စာပေ

သစ္စာမွန်စာပေ

ထိုင်ပြီး ဘဝကိုဇာတ်မြုပ်နေခဲ့တာ”

“ဟင်. . ကိုဗန်ဒါအမေနဲ့ညီမလေးကို မရှာဘူးလား”

“ရှာခဲ့တယ်. . ခုထိလည်းရှာနေဆဲပါပဲ ဘဝမှာပြန်ဆုံခွင့်ရှိသေးရင် ဆုံရမှာပေါ့ကွာ”

“ကိုဗန်ဒါ. . ဟိုသင်းအုပ်ဆရာကြီးရော မတွေ့တော့ဘူးလား”

“ဖာသာဦးခွန်ထူးက ဆုံးပါးသွားပြီလေ. . ဒါကြောင့်မေမေတို့၊ ညီမလေးတို့နဲ့အဆက်အသွယ် ပြတ်တောက်သွားခဲ့ရတာပေါ့. . ဟူး. . .”

ညလေညင်းလေးက တိုးဝှေ့တိုက်ခတ်လာပြီဖြစ်သောကြောင့် ချမ်းစိမ့်စိမ့်ကလေးဖြစ်လာတော့သည်။

“ခရစ္စမတ်ရေ. . ကိုယ့်ဘဝသမိုင်းဆိုးလေးကတော့ ဒါပါပဲ ညဉ့်နက်ပြီအိပ်ကြရအောင်”

“ကိုဗန်ဒါနဲ့ ကျွန်မဘဝကံဆိုးချိန်ကလေးက တိုက်ဆိုင်

တယ်”

“ဘယ်လိုတိုက်ဆိုင်တာလဲ”

“ကျွန်မဘဝ ခုလိုကံဆိုးခြင်းလမ်းပေါ်ကိုရောက်ခဲ့တာလည်း ခရစ္စမတ်ညပဲလေ”

ဇာတ်သိမ်းခန်း

ကျွန်မတို့မြို့ကို ပြန်ရောက်နေကြသည်မှာ (၁၀)ရက်ပင် ပြည့်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ကျွန်မမွေးရပ်မြေကိုပြန်ရောက်ခဲ့သည်ဆိုပေမယ့်... ကျွန်မအပြင်သို့ နေ့ဘက်တွင်မထွက်ဘဲ... ညဘက်ကျမှသာ ကိုဗန်ဒါနှင့်လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့ရသည်။

ကျွန်မတို့သည် ဒူးဝါထောဦးလေးအိမ်တွင် ခေတ္တတည်း ခိုပြီး သုခခြံလေးထဲမှအခြေအနေကို လေ့လာစုံစမ်းနေခဲ့ကြ သည်။ မနက်ပိုင်း အဆာပြေစားသောက်ပြီး ဧည့်ခန်းတွင်ထိုင်

သစ္စာမွန်စာပေ

ခရစ္စမတ်ည

၂၀၇

နေကြစဉ်...

“ဗန်ဒါနဲ့ ခရစ္စမတ်”

“ဒူးဝါ”

ဒူးဝါမှာ သုခခြံကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး အနီးကပ်စုံစမ်းမှုတွေ ကို လုပ်ပေးနေသူပင်ဖြစ်သည်။

“ရှုပ်တော့ရှုပ်ကုန်ပြီ ဗန်ဒါရေ...”

“ဟင်... ဘာတွေရှုပ်ကုန်လို့လဲ”

“သုခခြံကြီးနဲ့အိမ်ကြီးမှာ ရှိနေတဲ့သူကဦးမင်းမြတ်သူ တဲ့ကွာ...”

“ရှင်”

“ဟင်”

ဒက်ဒီဟာ ကျွန်မရှေ့တွင် သေဆုံးသွားသည်ကို တွေ့ခဲ့ ရပြီးဖြစ်သည်။ ယခုသုခအိမ်ကြီးတွင် နေထိုင်နေသူမှာ ဒက်ဒီ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပေ။

“သေချာရဲ့လား... ဒူးဝါထော”

သစ္စာမွန်စာပေ

“သေချာတာမှ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲဘူး.. ဒီခြံထဲမှာ
မာလီလုပ်နေတာ ငါတူပဲကွ.. ဦးမင်းမြတ်သူရဲ့ ဇနီးသားသမီး
တွေကို လူဆိုးတွေကသတ်ခဲ့ကြလို့ သေသွားကြပြီတဲ့.. သတ်ခဲ့
တဲ့လူဆိုးတွေက ဦးမင်းလတ်သူတဲ့.. သူတို့ကိုသက်ဆိုင်ရာက
အသေဖမ်းမိသွားတယ်လို့ပြောတာပဲ”

“ဘယ်နည်းနဲ့မှမဖြစ်နိုင်ဘူး.. ဒက်ဒီဟာ ကျွန်မရှေ့မှာ
ပဲ သေနတ်ဒဏ်ရာနဲ့သေသွားတာ”

“ဒါဆိုတစ်ခုခုတော့ လွဲချော်နေပြီထင်တယ်”

“ငါ့အထင်တော့ ဦးမင်းလတ်သူက သက်ဆိုင်ရာကို
လှည့်စားနေတာပဲဖြစ်မယ်.. ငါတို့ဘက်ကနေတစ်ခုခုကို မဖြစ်မ
နေဖော်ထုတ်ရတော့မယ်.. ခရစ္စမတ်ဘယ်လိုစဉ်းစားထားလဲ”

“ကျွန်မဘယ်လိုစဉ်းစားရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

“ဟုတ်ပြီ.. ဒီလိုလုပ်ကြရအောင်”

ကျွန်မဖုန်းခွက်ကို ကိုင်လိုက်ပြီး သုခအိမ်ကြီး၏ ဖုန်းနံ
ပါတ်ကိုနှိပ်လိုက်သည်။ ခဏအကြာတွင်..

“ဟယ်လို ပြောပါ.. ဦးမင်းမြတ်သူ စကားပြောနေပါ
တယ်”

“ဒက်ဒီ.. ကျွန်မအသံကိုတောင် မမှတ်မိတော့ဘူး”

“ဟာ.. မင်း.. မင်း ဘယ်သူလဲ”

“ဒက်ဒီရဲ့သမီးကြီး ခရစ္စမတ်လရိပ်လေ”

“ဟာ...”

တစ်ဖက်ဖုန်းခွက်ထဲမှ ခဏအသံတိတ်သွားပြီးမှ..

“သ.. မီး.. လေး ခရစ္စမတ်ရယ် ဒက်ဒီကသမီးလေး
သေသွားပြီဆိုပြီး ဝမ်းနည်းနေတာ.. ခုသမီးလေးဘယ်မှာလဲ
ဒက်ဒီဆိုကိုပြန်လာလေ...”

“ကျွန်မပြန်လာမှာပါ”

“ဘယ်နေ့လာမလဲ.. ဒက်ဒီလာပြီးခေါ်ရမလား”

“ဒက်ဒီလာပြီးခေါ်စရာမလိုပါဘူး.. ကျွန်မ သုခအိမ်ထဲ
ကို ကိုယ်တိုင်လာခဲ့ပါ့မယ်.. မနက်ဖြန် ခရစ္စမတ်နေ့ဆိုတော့
သမီးမွေးနေ့လေ.. သမီးအတွက်ဘာတွေလုပ်ထားလဲဟင်”

“သမီးလေးအတွက် ဒက်ဒီကမွေးနေ့ပွဲကို ခမ်းခမ်းနား
နားလုပ်ပေးရမှာပေါ့ကွယ်”

“ဒါပဲနော်.. သမီးမွေးနေ့အမှီလာခဲ့မယ်”

ကျွန်မဖုန်းလေးကိုချလိုက်သည်နှင့်...

“ခရစ္စမတ်ဒက်ဒီလို့ ထင်သလား...”

“ဒက်ဒီလုံးဝမတုတ်ဘူး ကိုဗန်ဒါ”

ကျွန်မစကားကို စခန်းမှူးကိုသက်ကျော် သေချာစွာနား

ထောင်ပြီး ခေါင်းကလေးညိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့လည်း ဦးမင်းမြတ်သူအမည်ခံထားတဲ့..
ဦးမင်းလတ်သူကိုစောင့်ကြည့်နေတာကြာပြီ.. သေဆုံးသွားတဲ့
ဦးမင်းလတ်သူဆိုတဲ့သူရဲ့အလောင်းကို သေသေချာချာမှတ်တမ်း
တင် ထားပါတယ်.. ဦးမင်းမြတ်သူကိုယ်ရေးမှတ်တမ်းနဲ့ တိုက်
ကြည့်တော့ လွဲချော်မှုတွေတွေ့ရပေမယ့် ကိုယ့်ဘက်က သက်
သေပြနိုင်တဲ့သူကို မတွေ့သေးလို့စောင့်ကြည့်နေတာ.. ခုတော့
ခရစ္စမတ်ရောက်လာပြီဆိုတော့ ဖော်ထုတ်ဖို့ပဲ လိုပါတော့တယ်”

“စခန်းမှူးကြီး ကျွန်တော်တို့ ဘာဆက်ပြီးလုပ်ရမလဲ”

“မနက်ကျရင် ဦးမင်းလတ်သူရဲ့ မင်းသားမျက်နှာဖုံးကို
ခွာချရတော့မှာပေါ့”

“ဒါဆိုကျွန်မတို့ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး”

ကျွန်မနှင့်ကိုဗန်ဒါတို့ စခန်းမှူးနှင့်လျှို့ဝှက်တွေ့ဆုံခဲ့
သော အိမ်ကလေးထဲမှပြန်ပြီး ထွက်လာကြသောအခါ...

“ကိုကို”

“ဟာ. . ညီမလေးနန်းဝါ”

“ကိုကိုရယ်”

“နန်းဝါ. . မေမေရော”

“ရှိပါတယ် ကိုကိုရဲ့. . တရားစခန်းဝင်နေတယ် ကိုကိုနဲ့
နန်းဝါတို့ကသူ့ကိုကိုယ်ရှာ ကိုယ့်ကိုသူ့ရှာနဲ့ လွဲနေကြတာ. .
ဖာသာကြီးကျေးဇူးကြောင့် မြို့မှာပြောင်းပြီးနေခဲ့ကြတာလေ
ဟို. . ဟို. . ညီမလေးတောင်အိမ်ထောင်ကျနေပြီ”

“ဟေ. . ဘယ်ကကောင်နဲ့လဲ”

“မြို့တလူနဲ့ပါ. . သူကကုမ္ပဏီမန်နေဂျာပါ ကိုကိုခုတစ်
ခါတည်းအိမ်ကိုလိုက်ခဲ့ပါလား”

“မနက်ဖြန်ကျမှပဲ ကိုကိုညီမလေးတို့ဆီလာခဲ့မယ်”

“ကိုကို. . ဒါကိုကိုနီးလား”

“ဟာ. . .”

“အယ်”

ညီမလေးနန်းဝါစကားကြောင့် ခရစ္စမတ်မျက်လွှာလေး

အောက်သို့ချသွားပြီး ခေါင်းငုံ့နေလိုက်တော့သည်။

“အမလေး. . ယောက်မရယ်၊ ရှက်မနေပါနဲ့ ကဲပါ. .
မနက်ဖြန်ကျမှ ကိုကိုတို့လင်မယားကို ဟင်းကောင်းကောင်း
ချက်ပြီး စောင့်နေမယ်”

နန်းဝါသူပြောချင်တာတွေကိုပြောဆိုပြီး ထွက်သွားလေ
သည်။ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့သူနှင့် ဗန်ဒါမှာတော့ ဘာစကားပြောရမှန်း
ပင်မသိတော့ပေ။

သုခအိမ်ကြီး၏ဧည့်ခန်းထဲတွင် ဦးမင်းမြတ်သူနှင့်သူလူ
(၅)ယောက်ရှိနေပြီး ကျွန်မနှင့်ကိုဗန်ဒါဘေးချင်းကပ်ပြီး ထိုင်နေ
ကြသည်။

“သမီးက ဒက်ဒီဆီမှာမနေဘူးလား”

“ဟင့်အင်း.. သမီးကအိမ်ထောင်ကျသွားပြီဆိုတော့
ကိုယ့်ခင်ပွန်းအိမ်မှာငိုက်ပြီးနေရမှာပေါ့”

“ဟာ.. သမီးတို့ကဘယ်မှာနေကြမှာလဲ”

“မောင်က စင်္ကာပူကုမ္ပဏီမှာဆိုတော့ သူနဲ့လိုက်သွားရ

မှာလေ”

ကျွန်မစကားကြောင့် ဦးမင်းလတ်သူမျက်နှာပျက်သွား
ပြီး...

“သမီးလေးကို ဒက်ဒီပေးထားတဲ့ကျောက်စိမ်းနဂါးရုပ်
ကလေး ဘယ်မှာထားထားလဲဟင်”

“ဒက်ဒီထားတဲ့နေရာမှာပဲထားတာကို မေ့နေပြီလား..
အဲဒီမှာပဲလေ”

ဦးမင်းမြတ်သူအမည်ခံထားသော အယောင်ဆောင်
ဦးမင်းလတ်သူရုပ်လုံးက ပေါ်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“သမီးတို့သွားမယ်”

“ချောက်”

“ဟင်.. ဒါ.. ဒါဘာလုပ်တာလဲဒက်ဒီ”

“ငါမင်းဒက်ဒီမဟုတ်ဘူး.. ဘယ်မှာလဲနဂါးကျောက်
စိမ်းရုပ်.. မပေးရင်မင်းတို့(၂)ယောက်စလုံးဒီအိမ်ထဲက ပြန်ပြီး
ထွက်သွားဖို့ကိုမစဉ်းစားနဲ့တော့”

“ကျွန်မအဖေဟာ ရှင်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဒီကိုမရောက်
ခင်ကတည်းက သိပြီးသားပါဦးမင်းလတ်သူ”

“သိပြီးသားဆိုတော့ ပိုပြီးကောင်းတာပေါ့ကွာ.. ကဲ
ဘယ်မှာလဲ ကျောက်စိမ်းရုပ်”

“မရှိတော့ဘူး.. သက်ဆိုင်ရာကိုအပ်လိုက်ပြီ”

“ဘာကွ.. အေးခုကျမှတော့ မထူးတော့ဘူး”

ဦးမင်းလတ်သူ လက်ထဲမှသေနတ်နှင့်ပစ်မည်အပြု..

“ဦးမင်းလတ်သူ.. ခင်ဗျားလက်ထဲကသေနတ်ကို ချ
လိုက်ပါ.. ကျုပ်တို့မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ ခင်ဗျားလူတွေ
ကိုဖမ်းဆီးထားလိုက်ပြီ.. ခင်ဗျားဘာမှငြင်းလို့မရတဲ့သက်သေ
တွေလည်း ခိုင်ခိုင်လုံလုံရထားပြီးပါပြီ”

“ဆရာပြအောင်.. ဦးမင်းလတ်သူကို လက်ထိတ်ခတ်
လိုက်ပါ”

“ချောက်”

ဦးမင်းလတ်သူကို သက်ဆိုင်ရာမှ လက်ထိတ်ခတ်၍

ခေါ်ဆောင်သွားပြီး သုခဒိမ်ကြီးတွင်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတဲ့ ကျွန်မနှင့်
ကိုဗန်ဒါတစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ်ယောက် ကြည့်ပြီးနောက်

“ခရစ္စမတ်..”

“ရှင်”

“ကိုယ့်ဘက်ကတာဝန်ပြီးဆုံးသွားပြီနော်”

“ကိုဗန်ဒါ.. ကျွန်မကိုတစ်ယောက်တည်း ထားရစ်ခဲ့
တော့မယ်ပေါ့”

“ကိုယ့်ဘဝကဆက်ပြီး နေပိုင်ခွင့်မရှိတော့ဘူးလေ”

“ဘယ်သူကနေပိုင်ခွင့်မရှိဘူးလို့ ပြောနေလို့လဲ”

“ခရစ္စမတ်ရယ်.. နေပိုင်ခွင့်ဆိုတာ ခွင့်ပြုမှုနဲ့ပဲသက်
ဆိုင်တယ်”

“ခဏလေးနေမယ်ဆိုရင်တော့ ခွင့်ပြုဘူး.. ဘဝတစ်
သက်လုံးနေမယ်ဆိုရင်တော့ ခွင့်ပြုမယ်”

“ခုလိုခရစ္စမတ်တွေရဲ့ အဆုံးသတ်နေ့ရက်တွေထိ
နေပေးသွားမှာပါ..”

၂၃၄

ရွှေဘဝင်

“ယုံလိုက်မယ်နော်...”

ကျွန်မကို ဗန်ဒါလက်မောင်းလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ပခုံးလေးပေါ်သို့ ခေါင်းလေးမှိုလိုက်ပါတော့သည်။

ပရိသတ်အားပေးမှုကို အစဉ်လေးစားလျက်

❀ ရွှေဘဝင် ❀

